COLECȚIA ROMANTIC

782

Sandra Chastain

FRUMUSEȚE ARCTICĂ

ALCRIS

Titlu original (eng.): Return To Yesterday

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
CHASTAIN, SANDRA
Frumusețe arctică / Sandra Chastain
Traducător: Claudia Stan
București: Alcris, 2010.
ISBN 978-973-580-433-6
I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
III. Ioan Drăghici (Lector)
821.111. 31=135.1

Colecția „ ROMANTIC “

SANDRA CHASTAIN

Frumusețe arctică

Traducerea și adaptarea în limba română de:
CLAUDIA STAN

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Era raiul pe pământ.

Kathrin Shelby zâmbi în sinea ei. Puțini oameni ar fi considerat locul acesta asemănător raiului. De fapt, cei mai mulți ar fi pus mai curând semnul egal între peisajul care i se desfășura înaintea ochilor și iad, decât să-l asemene raiului. Dar pentru ea era uluitor de frumos.

Se instală mai bine pe stâncă și-și prinse bărbia în palme. Stătea pe o creastă de granit care dădea spre pajiștile unei văi întinse, străjuită în lateral de șisturi argintii și de nori plutitori, luminați de soare. Cât vedeai cu ochii, nici țipenie de om. În spatele ei se întindea o altă vale în care se rostogolea un râu glaciar și se învolbura pe sub munții acoperiți de zăpadă. Din locul în care stătea, nu putea să vadă râul. Nu putea să vadă nici marea, nici banchizele de gheață, nici tabăra care-i găzduia pe ea și pe ceilalți cercetători. Singurele ființe cu care împărțea priveliștea era o turmă de bizoni, care păsteau pe coasta de jos.

Katrin își petrecuse ultimele cinci zile în tundră, privind turma, luând notițe minuțioase și făcând o mulțime de fotografii. Pe șeful

turmei îl poreclise Bossy, din cauza coarnelor lui uriașe și pentru că avea obiceiul să mâne femelele către cele mai bune pajiști cu ierburi și rogoz. Acum, își luă binoclul și se uită din nou la ei. Ca specie, bizonii nu se schimbaseră mai deloc timp de mii de ani, iar ei îi venea foarte ușor, în tăcerea adâncă a Arcticii, să-și închipuie că se află în alt timp, cu multă vreme în urmă, când vânarea acestor animale uriașe ar fi făcut diferența dintre viață și moarte.

Vântul încurca blana lungă a bizonului. Nici nu arăta prea diferit de bolovanul pe care stătea, cu părul închis la culoare aproape ascunzându-i picioarele groase, de culoare deschisă, cu cocoașa profilându-se în zare.

Kathrin se întoarse, ridicându-și mâneca jachetei ca să se uite la ceas. Era aproape șapte și avea trei ore de urcuș până la tabără. Aproape rămăsese fără mâncare, deci trebuia să se întoarcă. Dar ezita să părăsească valea cea liniștită, scăldată în lumina aurie a soarelui care se mișca încet către orizont. Ezita și să se despartă de turma care, după atâtea ore de observație, începuse s-o cunoască foarte bine. Cele trei femele, doi masculi și doi pui tineri înveseleau tundra, puii sărind printre stânci ca și când ar fi avut arcuri la picioare.

Se simți din nou copleșită de fericire. La douăzeci și patru de ani, își găsise în sfârșit drumul în viață. Era îndrăgostită de meseria ei, pe care o făcea într-un mediu a cărui vastitate și singurătate se adresau direct sufletului ei. Nu mulți oameni erau atât de fericiți, se gândi ea cu modestie și se ridică în picioare, luând o gură sănătoasă din aerul răcoros și curat. Bossy își ridică privirea, iar ochii lui negri sclipiră. Scormoni țărâna, își frecă botul de piciorul din față și apoi își coborî din nou capul să pască. Katrin se întoarse încet și se îndreptă către micul ei cort galben.

Se va întoarce mâine. Hotărând să lase cortul montat, se îngrămădi în el, aruncându-și hainele murdare și aparatul de fotografiat în rucsac și scoțându-l afară. Trase cu grijă fermoarul intrării cortului și fixă țărușii cu pietre. Apoi aruncă rucsacul în spate și-și prinse curelele. Pe când făcea asta, chemarea plângăcioasă a unui nagât îi ajunse la urechi și, spre uimirea ei, simți lacrimi în ochi. Era extrem de norocoasă să se afle acolo.

Apoi nagâțul strigă din nou, iar vraja se risipi. Schițând un zâmbet involuntar, Katrin începu să se cațere pe deal. Drumul cel mai scurt către tabăra principală era pe deasupra crestei și de-a lungul văii râului. Nădăjduia să mai găsească un rest de cină. Dar și mai mult, nădăjduia ca în seara asta Garry Morrison, șeful taberei, să fi pus în funcțiune sauna. După cinci zile de locuit în cort, avea mare nevoie să se reîntâlnească rapid cu apa fierbinte, săpunul și șamponul.

Mergea încet. După ce urcă stânca de pe creastă, coborî în vale și-și înfundă bocancii înalți în mocirlă. Cum scruta în permanență valea în căutare de animale sălbatice, zgomotul râului îi năvălea în urechi. Izvorul lui era ghețarul din munți, iar Kathrin nu gustase niciodată o apă mai curată și mai rece. Luă o înghițitură din sticlă, oprindu-se să admire florile purpurii.

Numele oficial al taberei era Carstairs, după cercetătorul care o întemeiase cu treizeci de ani în urmă pe țărmul vestic al insulei canadiene Hearne. Înainte de a sosi aici, Kathrin își închipuise ceva mai impresionant decât era în realitate: un grup de clădiri din lemn și de corturi izolate, viu colorate pentru a fi vizibile din aer. Acum, cum se agăța de povârniș și de stâncă, văzu în zare portocaliul stației radio și albastrul-deschis al cabanei sale și zâmbi din nou. De-abia aștepta să-i vadă pe ceilalți. Cu toate că-i plăcea singurătatea, era

puțin cam greu să poarte o conversație cu un bizon.

Deși putea să deslușească diferitele clădiri, Kathrin știa că mai are cel puțin o oră de urcuș greu. Învățase cu multă vreme în urmă că distanțele erau înșelătoare în aerul limpede al nordului, căci nu erau copaci pe nicio înălțime pentru a-i oferi perspectivă.

Începu coborârea lină către pajiște, care era străjuită de lacuri și mlaștini. Nu numai că se bucura să-i vadă pe ceilalți, pe Pam, pe Garry, pe Karl și pe Calvin, dar se bucura să fie acasă. Fruntea i se încreți. Cum ajunsese, în doar câteva săptămâni, să numească acasă adunătura aceea de clădiri pestrițe?

Trecuse multă vreme de când simțise nevoia să numească vreun loc acasă. Cam de când plecase din Thorndean.

Thorndean... Kathrin nu se putea gândi niciodată la conacul din piatră îngrijit de mama sa și în care crescuse ea însăși, fără să-și amintească de cei doi tineri care-i modelaseră viața în chip atât de definitiv și de dureros. Ivor și Jud. Frați vitregi, fii ai proprietarului de la Thorndean. Ivor, pe care-l iubise, și Jud, în care avusese încredere...

Nu văzuse pe niciunul din ei de șapte ani.

Bocancul i se prinse într-o răchită, dezechilibrând-o, și zdruncinătura o readuse la realitate. Era la două ore de zbor distanță de cel mai apropiat spital; ar fi făcut bine să-și amintească. Nu-și putea permite să fie neglijentă.

Trecutul era trecut. Se terminase.

Kathrin își sili cu hotărâre mintea să se gândească la perspectiva unei bucătării călduroase și a patului ei. Nimic în afară de cinci zile petrecute în cort nu putea face o saltea moale să pară pur și simplu un lux, se gândi ea.

Nu că ar fi dormit cine știe cât în ultimele zile. Insula Hearne se

afla la o asemenea latitudine încât pelerinajul zilnic al soarelui scălda dealurile și văile într-o lumină constantă. Lui Kathrin i se părea că zilele nu aveau început și sfârșit, că fiecare se întrepătrundea cu următoarea într-o plinătate a timpului care o desfăta. Astfel încât avea tendința de a sări peste orele de somn, preferând să urmărească bizonii cum hoinăreau prin vale și să atipească din când în când. Era destul de pragmatică pentru a înțelege și că vara arctică era scurtă și că în mai puțin de șase săptămâni urma să se afle pe drumul de întoarcere către Calgary, pentru a prelucra informațiile pe care le adunase.

Pești cu gâtul roșu înotau în lacurile ce o despărțeau de tabără. Scoteau un semnal de alarmă, un sunet atât de sinistru și de trist că-i ridica părul în cap. Ascultătoare, păstra distanță de locurile lor de adunare, iar vântul rece care bătea pe deasupra banchizei de gheață îi biciuia obrajii.

În larg, stâncile cocoșate ale Insulei Focilor se profilau întunecate pe fundalul cerului. Garry îi promisese să le ducă acolo într-una din zile, pe ea și pe Pam. Pe insulă se aflau așezări de tabere vechi, cu schelete de foci măcelărite cu sute de ani în urmă.

Kathrin ajunse în cele din urmă la ultimul urcuș și bocancii i se agățară de pietrele nesigure. Îi era foame. Cu siguranță Pam, care era bucătăreasa taberei și prietena lui Garry, îi păstrase ceva pentru cină. Mâncare adevărată, nu porții congelate și deshidratate, speră ea visătoare... și aceasta putea fi considerat foarte aproape de rai.

Clădirea care era o combinație de bucătărie, sală de mese și bibliotecă, era vopsită într-un portocaliu țipător. Kathrin împinse ușa verandei și puse rucsacul pe podea, sprijinindu-se de perete. Dinăuntru putea auzi murmurul vocilor și râsete. După ce își lăsă bocancii pe covor lângă celelalte perechi, intră în bucătărie.

Căldura sobei cu cărbuni o învălui, îmbujorându-i obrajii. Clipi o vreme, după care își scoase jacheta și căciula tricotată, iar părul îi căzu în smocuri murdare pe lângă față. Adulmecând aerul, spuse:

– Nădăjduiesc că băieții mi-au lăsat și mie ceva de mâncare.

Karl răspunse în engleza lui stricată:

– Nu mâncare multă lăsat.

– Nicio îmbucătură. Ești prea grasă.

Pam scoase un hohot de râs. Îi plăcea prea mult mâncarea făcută de ea și era, prin urmare, cam durdulie, ceea ce o făcea să invidieze sincer capacitatea lui Kathrin de a mânca bine și de a se menține în formă.

– Nu-mi ia decât câteva minute să încălzesc ceva, zise. Ți-am păstrat o farfurie.

Karl era lung și subțire, ochelarist, înspăimântător de deștept și extrem de serios; se afla acolo ca urmare a unui schimb de experiență în domeniul științific cu Suedia. Calvin, scund, voinic și vesel, era iubitor de femei frumoase și de glume bune, nu neapărat în ordinea aceasta. Mărturisea tuturor celor dispuși să-l asculte ca fiind îndrăgostit nebunește de ochii întunecați ai lui Kathrin și de părul ei castaniu; cu toate acestea, ea ar fi împărțit cortul cu el în tundră și s-ar fi simțit întru totul în siguranță. Îl plăcea foarte mult.

– Mi-am udat șosetele, zise el. Cum au fost bizonii?

Kathrin își aruncă jacheta pe spătarul unui scaun și-și trase puloverul peste cap. Părul se împrăștie în șuvițe castanii pe umerii cămășii verzi.

– Grozavi, răspunse. Am urmărit turma timp de două zile. Cred că o să mă întorc mâine.

Îl zări pe Garry în picioare lângă sobă, cu obrajii bărboși îmbujorați de căldură, și adăugă:

– După ce fac o saună, nu?

– E gata în jumătate de oră, confirmă el. Și ai putea avea companie mâine, când te duci să-i vezi pe bizoni. Avem un musafir.

Cum își ridica sprâncenele întrebător, nu prea mulțumită la gândul că va trebui să împartă singurătatea cu cineva, o voce se auzi din spatele ei, o voce de bărbat.

– Bună, Kit, zise vocea.

Doar o singură persoană de pe fața pământului ar fi putut s-o strige Kit.

Întoarsă brutal în trecut, Kathrin făcu ochii mari de uimire, iar mușchii i se încordară a respingere. Cu trupul țeapăn, își încleștă mâinile pe puloverul pe care-l aruncase deasupra jachetei. Spera să se trezească pe loc și să descopere că era doar un vis urât. Ori o halucinație datorată lipsei de somn.

Căci nu putea fi adevărat. Nu se putea ca Jud să fie acolo.

Foarte încet, conștientă de privirea contrariată a lui Karl și de felul în care Calvin se uita la ea, Kathrin întoarse capul. În colțul cel mai îndepărtat al încăperii stătea un bărbat, cu scaunul înclinat pe spate, cu degetele vârâte în cingătoare. Ochii îi erau ațintiți pe chipul ei. În fața lui, pe fața de masă înflorată, era o cană goală de cafea.

Îl recunoscu pe loc și văzu în același timp că era indiscutabil schimbat față de bărbatul pe care îl cunoscuse cu atâția ani în urmă. Nu putea zâmbi ca să-și revină, căci fața părea să-i fi împietrit și s-ar fi putut simți cufundată în adâncimea ochilor lui albaștri într-un fel care o înspăimânta. Nu mai știa pe nimeni cu ochi de un albastru atât de intens ca ai lui Jud; îi aminteau de apa topită care se aduna în lacurile de acumulare ale ghețarilor. Luptându-se să-și găsească vocea, murmură:

– Jud... Jud Leighton.

Pam mișcă o lingură de sobă și zise:

– Cina e gata, Kathrin.

Salvarea. Cu un efort uriaș, Kathrin își dezlipi privirea de cea a dusmanului ei, întrebându-se dacă era capabilă să traverseze încăperea și să ia farfuria pe care i-o întindea Pam. Nu Ivor stătea la masă, se gândi năucită. Era Jud. Ivor era fratele lui, de care fusese îndrăgostită, cel care ar fi fost îndreptățit să stârnească această furtună de emoții în inima ei. Cu toate că Jud apăruse fără să se anunțe într-un loc aflat la mii de kilometri de Thorndean, nu s-ar fi așteptat s-o emoționeze atât de tare. Așadar, de ce stătea acolo, înțepenită ca o păpușă cu picioare de plastic?

Fiindcă trădarea lui Jud fusese mai gravă decât cea a lui Ivor. De zece ori mai gravă.

Această nouă înțelegere o lovi pe Kathrin cu puterea unui pumn. Ar fi trebuit s-o știe cu șapte ani în urmă, dar nu știuse. Trebuise ca Jud să reapară din senin în viața ei, ca să-și dea seama cât de profundă era suferința produsă. Mai profundă decât rănile fizice, mult mai adânci, ale lui Ivor. Mai profundă chiar decât exilul ei din Thorndean. Deveni conștientă de faptul că Pam stătea acum în fața ei, întinzându-i farfuria, ochii ei argintii cu gene lungi arătând îngrijorați.

– Te simți bine? întrebă Pam. Arăți ca și când ai fi văzut o fantomă.

Îi aruncă o privire neprietenoasă bărbatului de pe cealaltă parte a mesei.

– Jud nu ne-a spus că te cunoaște.

Fără grabă, Jud coborî picioarele scaunului pe podea și își puse mâinile pe masă.

– Nu voiam să spun nimic până nu eram sigur. Probabil sunt mai multe fete cu numele de Kathrin Shelby în toată Canada.

Într-un impuls neașteptat și tonic, precum flacăra care ajunge la lemnul uscat, Kathrin își pierdu firea.

– Și o mai fi vreuna cu păr roșcat și ochi căprui, îndrăgostită de sălbăticie și de animalele sălbatice? Scutește-mă, Jud.

– Te supraestimezi, o maimuțări el. Nici nu m-am obosit să cer amănunte. Când ți-am auzit numele, m-am cuibărit într-un colț și am așteptat să văd cine intră pe ușă.

Vocea lui putea fi la fel de fină ca eșarfa de mătase pe care i-o dăruise când împlinise șaisprezece ani; însă îl cunoștea îndeajuns de bine ca să știe că sub aerul stăpânit mocnea o furie dezlănțuită. N-avea niciun drept să fie furios, se gândi Kathrin, absentă. Absolut niciun drept. Ea fusese cea nedreptățită, nu el.

Ca și cum se redeschisese o rană, simți pe loc suferința fetei de șaptesprezece ani, a cărei lume se prăbușise în jurul ei într-o vară de demult. Nu mai avusese niciun punct de sprijin în vara aceea, căci tot ce luase de bun își arătase un alt chip, unul malefic, hidos și înspăimântător dincolo de orice imaginație.

Kathrin se luptă nebunește să-și adune gândurile. Cu câteva clipe în urmă fusese tulburată; dar nu era într-atât de dezorientată încât să nu poată înfrunta furia lui Jud în bucătăria taberei, în fața unui auditoriu captivat peste măsură. Cu o nouă izbucnire de furie, înțelese cât de ușor o domina Jud, nefăcând altceva decât să aștepte reacția ei. Toată groaza și uimirea îi erau întipărite pe față, pentru ca el să le citească. El și toată lumea aflată în bucătărie.

Pam încă mai ținea întinsă farfuria cu mâncare, în vreme ce Garry, Karl și Calvin ascultaseră fascinați fiecare cuvințel, fără să scoată o vorbă. Străduindu-se să-și revină la normal, Kathrin spuse

încet:

– Ei bine, nimeni nu pierde telenovela din seara asta, nu-i așa? Jud și cu mine am crescut împreună, ne-am despărțit în condiții mai puțin bune și nu ne-am văzut de șapte ani.

Îi aruncă o privire lui Calvin.

– Asta-i tot ce scoateți de la mine. Pam, mâncarea arată grozav, mulțumesc.

Luă farfuria cu mâini al căror tremurat nu putea să-l ascundă și-și trase un scaun cât mai departe de Jud. Farfuria era încărcată cu pui prăjit, piure de cartofi și fasole verde din conservă, dar își pierduse de tot pofta de mâncare. Începu să mănânce, morocănoasă.

Garry, căruia îi displăcea prea multă emotivitate, zise, pentru distragerea atenției:

– Mă duc să văd ce-i cu sauna.

Se furișă afară din încăpere, vizibil ușurat. Pam se așeză lângă Kathrin, blocându-i vederea lui Jud și începu să descrie ultimele isprăvi ale vulpii polare care venea în fiecare seară să zgârie la ușa bucătăriei. Calvin și Karl vorbeau cu Jud. Kathrin mesteca și înghițea, furioasă pe Jud că-i stricase prima masă adevărată de cinci zile.

Când Pam se ridică de la masă pentru a-i aduce lui Kathrin cafea, scaunul lui Jud zgârie podeaua. Se afla pe partea opusă a mesei față de Kathrin. Incapabilă de a se stăpâni, îl privi cum trece pe lângă ea spre sobă pentru a-și umple din nou cana. Se deplasa cu aceeași eleganță a membrelor sale lungi care îl caracteriza când era tânăr, căci nu mersese niciodată cu mersul stângaci al majorității adolescenților. În vreme ce întotdeauna fusese zvelt și avusese coapse înguste, nu-și amintea ca umerii lui să fie atât de largi ori atât

de musculoși.

Pam îi puse înainte o cană de cafea aburindă și o felie de plăcintă cu mere și se așeză din nou.

– Nu te-ai plictisit singură, acolo?

– Îmi place să fiu singură, zise Kathrin. E un loc care îndeamnă la singurătate.

Garry, i se părea cu secole în urmă, deși nu erau decât câteva minute, zisese că era posibil să aibă companie în următoarea expediție la bizoni. Dacă Garry insinua că mâine se va întoarce în vale împreună cu Jud, ar fi făcut bine să se mai gândească o dată. Jud, să-i urmărească fiecare mișcare? Jud, să doarmă într-un cort la doar câțiva metri de ea? Mai curând ar fi murit decât să meargă oriunde cu Jud; și cu cât Garry înțelegea mai repede, cu atât era mai bine.

Ignorând pofta cu care Kathrin luase cu asalt plăcinta, Pam zise chicotind:

– Te-am prins. Garry zice că poate să ghicească într-o săptămână care-s oamenii care numără zilele până la sfârșitul verii și pe cei care se vor întoarce în nord cu primul avion la venirea primăverii.

Privind prin fereastră la peticul pătrat de cer albastru, Kathrin spuse:

– Până acum, uitasem că e vorba de zile.

– Când pregătesc micul dejun în fiecare dimineață, pot să le țin socoteala, zise Pam plictisită. Mai vrei plăcintă?

Felia de plăcintă dispăruse ca prin minune. Kathrin dădu din cap.

– A fost delicioasă, Pam, mulțumesc. Poate ar fi mai bine să mă retrag la mine și să-mi găsesc niște haine curate. Nu-ți poți închipui cu câtă nerăbdare aștept sauna.

La rândul lui, Garry deschise ușa.

– E numai bună, zise. Tu și cu Pam intrați primele și dați-mi de veste când ați terminat.

Sauna, aflată în celălalt capăt al taberei, era încălzită de un generator care funcționa cu combustibil lichid și era considerată un obiect de lux. Kathrin se ridică, duse farfuriile în chiuvetă și ieși împreună cu Pam, fără să arunce măcar o privire în direcția lui Jud.

– Sunt gata în cinci minute, îi strigă lui Pam și se grăbi pe poteca spre cabana albastră pe care o ocupa în exclusivitate. Ușa de la intrare scârțâi; își lăsă bocancii pe preș și intră.

Interiorul cabanei era compus dintr-o singură încăpere, cu pereți din lemn nevopsit. Două paturi joase, un birou, un scaun și câteva rafturi simple constituiau tot mobilierul, alături de o sobă cu kerosen; covorașul colorat țesut de mama ei și pe care-l lua peste tot era întins pe podea lângă pat. Draperii ieftine înflorate decorau cele două ferestruici, iar pe perete erau prinse patru dintre fotografiile ei preferate. Camera era curată și foarte primitoare.

Își sprijini rucsacul de perete. Articolele ei de toaletă erau pe unul din rafturi; le puse într-o pungă de plastic, alături de două prosoape, iar dintr-una din cutiile de sub pat scoase hainele curate de care avea nevoie.

Dar sub picioarele ude simți dintr-o dată grosimea și căldura covorului mamei. Una din șuvițele lui, de un albastru-intens, fusese făcută dintr-o cămașă a lui Jud, în iarna când el împlinise cincisprezece ani. Kathrin se așeză pe scaun, închizând ochii. Jud se afla aici. Bărbatul pe care nu crezuse să-l mai vadă vreodată, se insinuase din nou în viața ei, confruntând-o cu un trecut la fel de dureros acum cum fusese și în urmă cu șapte ani.

Cineva ciocăni la ușă. Tresări, speriată că ar fi putut fi Jud, apoi

auzi ușurată vocea lui Pam:

– Ești gata, Kathrin?

– Vin imediat! strigă ea, grăbindu-se să-și adune hainele și sacoșa de plastic.

Pam aștepta afară. Dacă văzuse încordarea de pe chipul lui Kathrin, nu făcu nicio remarcă, spunând în schimb, când porniră la drum:

– Aș vrea să nu fie atât de complicat cu combustibilul... așa, am putea s-o facem mai des.

Deoarece totul trebuie adus cu avionul, costurile de întreținere ale taberei erau foarte mari și o parte din slujba lui Garry era aceea de a jongla cu cifrele pentru a putea face posibilă continuarea cercetării și vara următoare.

– Dacă am putea beneficia de saună în fiecare seară, probabil n-aș mai aprecia-o atât, zise încet Kathrin.

– Pune-mă la încercare, spuse Pam. Apropo, Garry o să pună în funcțiune mașina de spălat pentru câteva ore mâine, dacă ai rufe murdare. Nu-i așa că cerul e minunat?

Intervalul dintre ora unsprezece noaptea și unu dimineața era preferatul lui Kathrin, căci lumina avea o blândețe, o liniște pe care o găsea extrem de atrăgătoare. Deși soarele era sus pe boltă, norii erau tiviți cu cel mai dulce rozaliu și auriu, iar tundra însăși părea să tăinuiască acel aur, ca și cum ar fi fost făurit de cei mai dibaci artiști. Conștientă de acest prim moment de pace după ce auzise vocea lui Jud în bucătărie, Kathrin alergă în jos pe pantă spre saună.

Avea forma unui iglu, cu o sobă din metal și cu o ușă joasă. După un paravan din lemn, Pam și Kathrin își scoaseră hainele. Apoi Kathrin deschise ușa și intrară înăuntru. Vase cu apă se încălzeau pe bolovanii fierbinți. Turnă unul din ele într-un vas de plastic și

începu să-și șamponeze părul, desfătându-se cu căldura aburindă. Cu un ton firesc, Pam zise:

– Vrei să-mi povestești despre Jud?

Pam era deopotrivă discretă și amabilă. Dar trăia cu Garry, cel care urma să ia decizia finală dacă Jud o va însoți pe Kathrin pentru a vedea bizonii. Kathrin spuse:

– Dacă-ți spun ce s-a întâmplat, vrei să-i spui lui Garry? Nu pot să plec împreună cu Jud mâine, pur și simplu nu pot.

– Garry ia singur deciziile privind tabăra, iar tu știi asta la fel de bine ca mine. Sigur, am să-i spun.

Kathrin luă săpunul, îl frecă de burete și începu să vorbească, incercând să-și domine emoția:

– Am crescut în nordul orașului Toronto. Mama era menajeră la un conac mare numit Thorndean, aflat în proprietatea unui bărbat pe nume Bernard Leighton. Poate ai auzit de el, e un antreprenor important cu afaceri cam în toată țara: minerit, fonduri forestiere, presă scrisă. Mama mea se afla acolo de mulți ani, căci tata fusese șeful grădinarilor. El a murit când aveam doi ani, iar mama a rămas acolo. Își frecă bine mâinile, ca și când curățenia era singura ei grijă pe lume.

– Bernard Leighton avea doi fii. Ivor, cel mai mare din ei, de la prima sa soție, și Jud, pe care tocmai l-ai cunoscut, de la soția de-a doua. Ivor era cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată.

Râse cu tristețe.

– Cred că m-am îndrăgostit de el pe când aveam cam șase ani... Credeam că soarele răsare și apune odată cu el. El nu prea mă lua în seamă; la urma urmei, era cu opt ani mai mare ca mine. Așa că îmi petreceam vreme cu Jud, nu cu Ivor.

– Ivor arată mai bine decât Jud? interveni Pam, mirată. M-aș trezi

în fiecare dimineață la patru să-i pregătesc micul dejun lui Jud Leighton. Oricât aș fi de îndrăgostită de Garry, Jud e superb, Kathrin!

– Cred că da, zise Kathrin fără interes. Nu-l văzuse niciodată astfel pe Jud și n-avea de gând să înceapă acum.

– El și cu mine eram amici, Pam. Prieteni. Mai mult ca frate și soră. Când am picat un test la engleză, când mi-am pus aparat dentar și când cea mai bună prietenă a mea s-a mutat, Jud era cel la care mă duceam pentru mângâiere și sfat. Nici cu mama n-am fost atât de apropiată, așa că mi se părea normal să fiu în preajma lui Jud. În plus, amândurora ne plăceau aceleași lucruri – peisajele, animalele și hoinăritul pe coclauri. Iar el era mai mare ca mine doar cu patru ani. Se întinse să-și frece spatele.

– Jud a avut întotdeauna o latură sălbatică, ceva nedomolit și de controlat. Obișnuia să chiulească de la școală, fiindcă nu suporta să fie constrâns.

Pentru o clipă, vocea îi ezită. Unul din gândurile pe care îl înăbușise de-a lungul anilor era cum reușise Jud, care considera că zidurile școlii constituiau o închisoare, să rămână întreg la minte într-o închisoare adevărată.

Dar asta n-o privea, se gândi pe loc și reveni la firul povestirii ei, dorindu-și să termine.

– Se prea poate ca Jud să fi fost sălbatic. Însă era – sau cel puțin așa credeam – foarte corect și demn de încredere. Dacă ar fi vrut să-ți facă vreodată ceva, ți-ar fi făcut-o pe față, niciodată pe ascuns.

– Se cam vede pe fața lui, zise Pam gânditoare.

– E fals, spuse Kathrin tăios. În vara în care împlinisem șaptesprezece ani, a fost prins delapidând bani din afacerea tatălui său. A fost prins în fapt. Se întâmpla de două luni.

– Ești sigură? Asta-i mârșav și necinstit. Nu pare a fi genul.

– Da, sunt sigură. Vocea lui Kathrin se subțiase.

– A fost un telefon anonim care a informat poliția. La judecată, Jud a încercat să pună apelul pe seama lui Ivor. Dar Ivor era cu mine, n-ar fi putut s-o facă.

Ivor și cu ea fuseseră împreună, se gândi, luând-o amețeala.

– E groaznic de cald aici, mormăi.

– E o saună, zise Pam. Nu te poți opri aici, Kathrin. Ce s-a întâmplat? Complet lipsită de orice emoție, Kathrin spuse:

– Bernard, tatăl lor, a fost atât de mâhnit de faptul că Jud l-ar fi putut acuza pe Ivor, încât a suferit un atac. Unul destul de mic, dar totuși un atac. Acuzarea furnizase deja dovezi că Jud fura de luni de zile, transferând bani în diferite conturi. În cele din urmă, el a mărturisit și a fost condamnat la închisoare. Asta-i tot.

Pam își scutură coama de bucle negre.

– Nu te-ai măritat cu Ivor, zise ea, mai curând o afimație cât o întrebare. Kathrin spuse repede:

– Imediat după proces, Ivor i-a spus tatălui său că noi doi făcusem dragoste. Bernard a concediat-o pe mama, iar noi două am plecat în ziua următoare. Nu i-am mai văzut niciodată pe Ivor, pe Jud, ori pe tatăl lor.

– Până în seara asta, când Jud a apărut în bucătărie. Nu-i de mirare că arătai de parcă ai fi văzut o fantomă, zise Pam, vădit intrigată. Sună ca o poveste din vremea evului mediu... ca una din istoriile alea de familie de la televizor. Oare tatăl lui n-a considerat că ești destul de bună pentru Ivor?

– Fata menajerei? Aș zice că nu. N-ar fi putut să mă dea afară mai repede de cum a făcut-o.

– Era nebun, zise Pam scurt.

Kathrin reuși să zâmbească.

– E drăguț din partea ta. Dar Pam, acum înțelegi de ce nu pot să plec împreună cu Jud mâine. Nu vreau să fiu în preajma lui.

– O să vorbesc cu Garry, zise Pam hotărât. Sunt convinsă că o să înțeleagă.

– Mulțumesc, se bucură Kathrin recunoscătoare, ești o prietenă adevărată. Acum, intrăm în lac ori nu?

Sauna era pe malul lacului Loon, care era încă parțial înghețat, și era obiceiul cercetătorilor ca, după saună, să înoate în lac.

– Eu nu, anunță Pam. Ultima dată când am făcut-o, mi-a trebuit toată noaptea ca să mă încălzesc.

Dar Kathrin avea nevoie de ceva drastic pentru starea ei sufletească. Îi spusese lui Pam adevărul. Dar nu tot adevărul, iar lacunele poveștii o tulburau la fel de mult ca urzeala ei.

– Așteaptă-mă, nu mai stau mult.

– Pun pariu că nu.

Aerul rece de afară îi pătrunse în corp. Era o regulă nescrisă a taberei ca bărbații să stea departe de saună atunci când o foloseau femeile, prin urmare Kathrin nici măcar nu se uită în jur când își croi drumul pe cărarea pietroasă care ducea către lac. Gheața de pe margine era destul de groasă. Fără să stea prea mult pe gânduri, fiindcă altfel ar fi renunțat în favoarea căldurii saunei, intră în apă.

Surprinzător, nu era tocmai rece ca gheața. Uitându-se atent la pietrele colțuroase, Kathrin se zori înainte, cutremurându-se. Înotând cât putea de repede, se apropie de marginea gheții, apoi se îndreptă către mal, plescăind zgomotos. Era pe jumătate ieșită din apă, picioarele căutând un punct de sprijin pe fundul lacului, când zări ceva cu coada ochiului. Întoarse capul.

Jud stătea pe mal, privind-o.

Capitolul 2

Kathrin încremeni, cu o piatră înțepând-o în călcâi. Jud purta un hanorac bleumarin, un rucsac aruncat pe un umăr, și ceva din atitudinea lui îi opri inima în loc. Odinioară, când avea paisprezece ori cincisprezece ani, îi plăcea să meargă la vânătoare; și întocmai așa îl văzuse, stând nemișcat în pădure, pândindu-și prada.

Lașa din ea, partea care sperase inconștient că nu-i va mai vedea niciodată pe bărbații din familia Leighton, ar fi vrut să alerge pe potecă și să dispară în saună. Dar acum Kathrin avea douăzeci și patru de ani, nu șaptesprezece, iar tulburarea îi era eclipsată de un elan evident de furie. Ceva mai devreme în seara aceea, asemănase locul în care se afla cu raiul. Fusese fericită. Dar Jud, care-i invadase raiul, o văduvise de fericire prin simpla lui prezență.

Fără grabă și fără a ascunde faptul că-l văzuse, se îndreptă, trupul ei desenând un joc de curbe pale pe fundalul apelor întunecate ale lacului. Goliciunea n-o deranja mai deloc; copil fiind, nu înotase goală alături de Jud în lacul de pe proprietatea tatălui său, și nu doar o dată?

– Încalci regulile, zise ea tăios. Bărbații nu vin pe lângă saună

când eu și cu Pam suntem aici.

– Întotdeauna am încălcat regulile, mormăi el. Ar trebui să știi asta mai bine ca oricine.

– Până când te-ai dus la închisoare pentru asta, zise ea. Nu te-ai maturizat, Jud, nu-i așa?

El se încordă; pentru Kathrin, era ca și când ar fi țintit cu pușca la ochi.

– Să nu îndrăznești să-mi spui cum sunt! zise el. Nu știi nimic din ce mi s-a întâmplat în ultimii ani. Absolut nimic.

– Și a cui e vina?

– Oho, ai și tu o parte din vină, zise Jud ironic. Nu face pe nevinovata cu mine, Kathrin.

Kathrin tremură, simțind cum răceala îi cuprindea trupul și cum pietrele îi înțepau tălpile. El ajunsese un străin, unul acuzator și furios. Cu toate astea, era mai rău ca un străin. Căci în acest bărbat se ascundea amintirea acelui băiețel pe care-l știa, care râdea împreună cu ea și care o învățase să se cațere în copaci și să pescuiască păstrăvi în pârâu.

– Nu știm nimic despre viața celuilalt, zise imediat. Nu cred că am știut vreodată.

Apoi, pentru că nu mai putea îndura să prelungească o discuție care numai comunicare nu părea, începu să se cațere pe mal; în tot acest timp, Jud o privea. Odată ce urcă treptele de piatră de la ușa saunei, fu adăpostită de paravanul din lemn. Aplecându-se, intră înăuntru.

Pam o aștepta, înfășurată într-un prosop.

– Ai intrat de-adevăratelea în... Ce s-a întâmplat?

Kathrin zise:

– Rămâi în spatele paravanului, când ieși. Jud e afară.

Pam se încruntă.

– Pesemne Garry a uitat să-i spună.

– Nu era nevoie s-o facă. Ce urât, să mă urmărească în felul ăsta!

– Poate e doar o greșeală, Kathrin.

– Da, sigur. Cum să nu?

– Ești pornită rău pe tipul ăsta.

Trupul îi tremura și probabil că asta o îndemnă pe Kathrin să mărturisească:

– Am avut încredere în el, Pam. Mi-aș fi pus viața în mâinile lui. Și în tot timpul ăsta el a mințit, furând propriul lui tată.

– Poate n-a făcut-o.

– Au demonstrat-o la tribunal, spuse Kathrin repede. Și în plus, a recunoscut, doar ți-am spus deja. Mai bine am pleca, ceilalți își așteaptă rândul.

Se îmbrăcară în spatele paravanului, apoi plecară împreună spre tabără. Jud nu se zărea nicăieri. Odată ajunse în bucătărie, Pam zise:

– Vino aici, o să încing soba. Facem o ciocolată caldă cât vreme se spală bărbații.

Kathrin nu-și dorea altceva decât să se ascundă în cabana ei. Dar avea părul ud și ar fi fost prea mult să aprindă propria sobă atâta vreme cât în bucătărie era atât de cald.

– Bine, zise ea. Dar nu stau mult.

Spre marea ei ușurare, în bucătărie se aflau numai Garry și Karl; odată plecați, începu să-și perie părul și până termină ciocolata și o ajută pe Pam să spele vasele de la cină, părul i se uscă.

– Am plecat, zise. Nu mai am suficientă energie să dau iarăși ochii cu Jud. Noapte bună, Pam, și mulțumesc că m-ai ascultat.

Poteca dintre corturi și clădiri era goală. Kathrin se grăbi spre cabana ei. Închise bine atât ușa de afară cât și pe cea dinăuntru și,

pentru prima dată de când venise aici, își dori să le fi putut încuia. Propti singurul scaun din încăpere sub clanța ușii.

Era mult trecut de miezul nopții. Trebuia să se ducă la culcare.

Se foi prin încăpere, sortând rufele murdare, punând notițele și aparatul de fotografiat pe birou, apoi schimbându-se în pijamaua pufoasă. În cele din urmă, puse la ferestre bucăți de plastic negru, pentru a crea măcar iluzia de întuneric.

În întunericul artificial, Kathrin stătea pe spate, privind tavanul cabanei.

Jud urma să bată la ușă. Dacă bate, n-am nimic să-i spun. Absolut nimic. Vreau să se urce în primul avion și să dispară din viața mea așa cum a făcut-o acum șapte ani.

Fiindcă mă tem de el.

Pentru o clipă, ochii i se măriră. Desigur, asta era. Se temea. Pentru nimic în lume nu voia să se întoarcă la durerea și la confuzia iubirii ei pentru Ivor, la grozăvia procesului lui Jud, ori la ziua în care ea și mama ei plecaseră de la Thorndean. Trecutul se încheiase. Nu putea îndura să-l retrăiască.

Dinspre saună auzea voci de bărbați în cor, tot mai tare și mai distinct. Ușa bucătăriei se deschidea și se închidea. Pam îi striga ceva lui Garry.

Dar nimeni nu bătu la ușa cabanei sale.

Dimineață, Kathrin se trezi brusc. Zgomotul care o trezise se repetă: era o bătaie insistentă în ușă. Se ridică în capul oaselor, cu inima bătându-i tare, nefiind sigură dacă era trează ori visa, și spuse nesigur:

– Da?

– Kit, trebuie să-ți vorbesc.

Clanța ușii interioare se mișca.

– Pleacă! strigă ea.

Jud împinse din nou ușa, iar scaunul alunecă pe podea.

– Deschide ușa, strigă el. Vreau să-ți vorbesc despre planurile legate de bizoni.

Scaunul se rostogoli pe podea și Jud intră înăuntru, iar camera păru să se micșoreze. După ce închise ușa în urma lui, ridică scaunul și se așeză pe el. Părea masiv, de neclintit și din nou furios.

Kathrin se furișă afară din pat, cu obrajii încă îmbujorați de somn, cu părul castaniu atârnându-i pe umeri; probabil dacă ar fi fost întru totul trează, n-ar fi vorbit atât de grăbită.

– Ai un tupeu nemaivăzut, începu să fiarbă. Să dai buzna aici ca un infractor de...

După ce se opri la mijlocul propoziției, înspăimântată de cuvintele rostite, Jud mârâi:

– Asta-i tot ce sunt în ochii tăi, nu-i așa? Un infractor de rând.

Luptându-se să-și recapete un minimum de demnitate Kathrin zise:

– N-ar fi trebuit să spun asta... dar m-ai trezit și ai intrat nepoftit. Jud, putem sta de vorbă la micul dejun, după ce îmi beau cafeaua. Nu că ar fi ceva de spus. Fiindcă nu avem niciun plan. Eu mă întorc în vale, iar tu nu vii cu mine.

– Nu asta a spus Garry ieri.

– Dar spun eu.

– Da? Nu știam că tu conduci tabăra.

Kathrin fierbea, furioasă.

– Nu eu te-am chemat, ar trebui să fie evident că nu vreau să te afli aici și nici în ruptul capului nu mă întorc în tundră împreună cu tine. Ai priceput? Acum, te rog să ieși, să mă pot îmbrăca.

Jud îi aruncă o privire scrutătoare.

– N-aș vedea nimic în plus față de ceea ce am văzut deja aseară.

Ea înțepeni, asemenea unui iepure speriat de lup.

– Știi ceva? Nu-mi place cum ai devenit, zise ea și simplu și clar. Înainte nu-mi era frică de tine, dar acum îmi este. Așa că pleacă, bine? Garry e undeva prin preajmă și el îți va spune că nu mergi nicăieri cu mine. Și-a schimbat părerea, de ieri.

– De ce ar fi făcut asta, draga mea Kit? Pentru că tu ai decis să-i aduci la cunoștință că sunt un pușcăriaș? întrebă Jud încet. Dar deja știe și nu cred că-l va face să se răzgândească.

– Nu mă lua cu "draga mea". O să-și schimbe părerea din rațiuni de siguranță. Cred că aseară a fost extrem de clar pentru toată lumea că noi doi nu ne putem suporta.

Furiei sale Jud îi răspunse râzând:

– Aprigă ca întotdeauna! Asta nu s-a schimbat.

Apoi continuă cu un aer calm, care o înfurie și mai tare:

– Cu toate astea, oricât îmi displace să te dezamăgesc, Garry n-o să se răzgândească. E foarte simplu. Eu trebuie să fotografiez bizonii. Tu știi unde se află. Așa că mergem împreună acolo.

Își ridică ironic o sprânceană.

– Dar dacă tu vrei să vorbești despre planurile noastre tuturor la bucătărie, n-am nimic împotrivă... Apropo, n-o să ajungi niciodată în paginile revistei Vogue cu pijamaua asta.

Ochii îi coborâră de-a lungul picioarelor ei, ascunse de pantalonii verzi ai pijamalei. Apoi, dintr-o dată, privirea îi deveni mai ageră. Se ridică de pe scaun și traversă încăperea, apropiindu-se de ea.

– Covorul ăsta, zise el, pe un ton schimbat. Îmi amintesc de el... l-a făcut mama ta, nu-i așa?

Kathrin se lupta cu dorința de a se îndepărta.

– Da. În anul în care ai terminat liceul.

Jud căzu în genunchi, iar ea privi involuntar capul său aplecat. Avea părul la fel, se gândi, ca atunci când era doar un băiețel. Îi plăceau corbii care se adăposteau în fagii înalți de la Thorndean, admirându-le adaptabilitatea și independența sălbatică; iar părul lui Jud avea aceeași nuanță neagră-albăstrie precum aripa corbului. Degetele lui, acele degete lungi și flexibile pe care și le amintea atât de bine, mângâiau fâșiile albastre de pânză țesute în covor.

– Tatăl meu îmi dăduse cămașa aceea, zise el încet. Am purtat-o până s-a zdrențuit.

Vorbele îi scăpară fără ca ea să vrea.

– Ai rupt-o când ai trecut viroaga. Mama ți-a cârpit-o.

– Mda...

Se uită în sus, cu ochii lui de un albastru mai intens decât fâșia de pânză și, pentru prima dată, chipul acela era deschis și luminos, era chipul lui Jud pe care-l știa dintotdeauna. I se puse un nod în gât. Spuse cu voce tare:

– Puloverul din cașmir al lui Ivor face și el parte din covor.

Chipul lui Jud se schimbă. Se ridică, privind-o insistent.

– Cred că te-ai îndrăgostit de Ivor încă de când erai în leagăn, spuse complet lipsit de emoție. De ce nu te-ai măritat cu el, Kit?

Cu toată demnitatea de care era în stare, răspunse:

– Nu vreau să vorbesc despre Ivor. Clopoțelul pentru micul dejun o să sune în orice clipă și nu sunt gata... nu-i corect s-o facem pe Pam să aștepte.

– Ai înțeles greșit, zise Jud cu o blândețe amestecată cu un soi de amenințare. E timpul ca noi doi să vorbim despre trecut. Despre Ivor și despre tatăl meu și despre tot ce s-a întâmplat cu șapte ani în urmă. Dar nu acum. Nu înainte de micul dejun. În privința asta, ai

dreptate.

Îi adresă un zâmbet cel puțin la fel de amenințător ca vocea și se întoarse către ușă. Dar când o deschise, aruncă peste umăr:

– Doar nu crezi că-i o coincidență că am apărut aici, nu, Kit? zise, după care închise ușa în urma lui.

Picioarele goale ale lui Kathrin se înfundară în moliciunea covorului. Jud plecat, camera își recăpătase dimensiunile obișnuite. Dar liniștea celor patru pereți din lemn palpita de prezența lui, iar ea simți că totul se schimbase. Căci nu se îndoise nicio clipă de ceea ce spusese când ieșise pe ușă. Într-adevăr, Jud venise s-o caute pe ea și nu va pleca până ce nu-și va atinge scopul. Oricare ar fi acel scop.

Clopoțelul pentru micul dejun rupse tăcerea. Cu mișcări mecanice, Kathrin se îmbrăcă. Trăgând în picioare o pereche de ghete din piele, înșfăcă jacheta din cuier și ieși din cabană.

Era o zi frumoasă.

– Kathrin, ai o clipă?

Ținând în mână o cheie și un bidon de ulei, Garry ieșea din clădirea vopsită în alb care adăpostea generatorul. Ea îi zâmbi, bucuroasă că-i vedea chipul plăcut și bărbos.

– Nu-i așa că-i o zi minunată? strigă ea, îndreptându-se către el.

– Să sperăm că vremea o să fie bună toată săptămâna. Nu că m-aș încrede în previziunile meteorologilor.

Puse cheia în cutia metalică de pe banca aflată în fața cabanei. Apoi intră de-a dreptul în subiect.

– Pam mi-a spus despre tine și Jud. Dar nu merge, Kathrin. Jud e gata să ne finanțeze un întreg program de cercetare, iar tu știi ce înseamnă asta.

Inima lui Kathrin o luă razna. Stația de cercetare primea doar un minimum de suport financiar guvernamental, fiind dependentă de

fonduri de la universități și de la donatori particulari. Cu toate reducerile din ultimii ani, donatorii deveniseră tot mai importanți pentru supraviețuirea stației.

– N-are de unde să aibă atâția bani, zise ea tăios.

– Deja mi-a dat un cec. A făcut o mică avere cu filmul acela legat de închisoare pe care l-a produs. Poate l-ai văzut, a apărut cu câțiva ani în urmă și a avut mare succes în State.

– Nu, nu l-am văzut. Poate a fost în anul când învățam și lucram, deci fie aveam nasul îngropat în vreo carte, fie recuperam somnul pierdut.

– Ascultă, știu că nu ești de acord, zise Garry. Dar în interesul stației, cred că vei putea trece cu vederea anumite neînțelegeri personale. Tot ce vrea Jud, e să fotografieze niște bizoni. Tu ești persoana cea mai indicată să mergi cu el.

Ea nu se simțea prea indicată. Se simțea încolțită și rebelă.

– La ce-i trebuie fotografii cu bizoni?

– Următoarea lui carte...

Plutind în ape necunoscute, Kathrin zise:

– Nu știam că-i scriitor.

– Păi, nu l-ai văzut de ani de zile, nu? zise răbdător Garry. Prima lui carte, despre ursii grizzly de pe coasta de vest, trebuie să apară luna viitoare. Am văzut manuscrisul: niște fotografii inspirate și un text cu adevărat grozav. Se pricepe. Dorește chiar să vorbească despre stația noastră în cartea asta despre Arctica... așa că e clar că nu ne putem permite să intrăm în conflict cu el.

Băiețel fiind, Jud se juca mereu cu aparatul de fotografiat; măcar asta suna cunoscut.

– Bine, am prins ideea, pocni ea din degete. Am să-l duc acolo și am să-i găsesc o turmă de bizoni, chiar dacă ar trebui să mergem pe

jos zeci de kilometri. Dar nu voi fi mai politicoasă cu el decât este el cu mine, și n-am să-l dădăcesc.

Garry o bătu pe umăr și numai după ce-i văzu ușurarea de pe față înțelese că se aștepta ca ea să refuze.

– Excelent! zise bucuros. Își va căra singur echipamentul și sunt convins că n-o să-ți dea de furcă. Se pare că a stat cu cortul în Munții Stâncoși aproape un an, cât s-a documentat pentru prima carte, așa că nu trebuie să-l dădăcești. Hai să mergem la masă! Pam face ouă cu șuncă.

Fiecare informație pe care Kathrin o afla despre Jud nu făcea decât s-o contrarieze și mai mult. Acel Jud pe care-l știa de când avea cincisprezece ani avea cu siguranță aptitudinile potrivite pentru explorarea sălbăticiilor. Dar bărbatul care își jefuise cu sânge-rece tatăl și petrecuse apoi patru ani în închisoare? Cum ar fi putut supraviețui acel bărbat în liniștea teribilă a munților?

Nefericită, îl urmă pe Garry în bucătărie. Înăuntru, Jud și Karl erau aplecați deasupra unei hărți topografice, Karl explicându-i așezarea lacurilor și platourilor în engleza lui îngrijită. Întorcându-le spatele, Kathrin luă o portocală și începu s-o curețe de coajă. Mirosul delicios de șuncă prăjită umplea bucătăria. Când Calvin îi oferi o brioșă proaspătă și mușcă din prima bucățică de portocală zemoasă și dulce, începu să se mai întremeze. Era gata să plece la treabă. Odată ajunsă acolo, își va face treaba ei, iar Jud pe a lui; la urma urmei, era obișnuit să fie singur, și nu va discuta cu el nimic din ceea ce nu dorea să discute.

Ceea ce, se gândi răutăcioasă, ar fi putut însemna o călătorie foarte liniștită.

Brioșa era umplută cu afine și era destul de caldă ca să topească untul pe care-l întinsese deasupra ei. După ce se spălă pe mâini în

chiuvetă, Kathrin tăie pâine făcută în casă de Pam, puse feliile în două suporturi din metal și se duse cu ele la sobă să le prăjească.

– Ai dormit bine? o întrebă Pam.

– Da, zise Kathrin, sesizând îngrijorarea lui Pam referitoare la zilele următoare.

Adăugă cu un glas limpede:

– O să plec din nou, după-amiaza asta. Cum Jud a donat bani stațiunii, datoria mea e să-i găsesc o turmă de bizoni.

– Bine zis, spuse Jud chiar în spatele ei. La ce oră plecăm?

Nădăjduind că tresărirea ei nu fusese vizibilă, Kathrin întoarse feliile de pâine pe partea cealaltă.

– Pe la patru, zise fără să-l privească. E un drum cam de trei ore, poate mai mult dacă s-au deplasat mai departe în vale. Pam și cu mine ne vom îngriji de mâncare.

– O să fiu gata, zise Jud.

În glasul lui era ceva care o făcea să se înfioare de teamă. N-avea niciun motiv de teamă, se gândi curajoasă.

– Ia-ți cizme de cauciuc și un cort, zise cu răceală.

– Da, doamnă.

Obrajii i se îmbujorară mai mult decât de la căldura sobei. Kathrin luă de la Pam o farfurie plină ochi cu șuncă și ouă și se duse să se așeze lângă Calvin. Acum că trecuse peste șocul inițial al revederii lui Jud, va gestiona următoarele zile cu succes, se gândi ea optimistă.

Această convingere o însoți ziua întreagă, care fu foarte ocupată. Își spălă hainele și le atârnă pe sârmă între cabana-depozit și bucătărie, își aduse la zi notițele și adună cu grijă tot ce avea nevoie în tundră. La ora patru fără un sfert, închise ultimul compartiment al rucsacului și-l puse în spate să-i verifice greutatea. Nu era rău,

cărase greutăți și mai mari.

Acum, trebuia să-l găsească pe Jud.

Dar mai întâi se opri în fața oglinzii, despletindu-și părul din coadă și periindu-l până deveni strălucitor. Avea trăsături frumoase: gene drepte, un nas cu pistrui, ochi căprui. Destinsă, fața ei arăta cu linii puternice și sigure.

După ce strânse închizătoarea rucsacului, Kathrin își puse pe buze un strop de ruj translucid, pe care-l puse apoi în buzunarul jachetei. Amân inevitabilul, se gândi. Nu vreau să mă duc acolo, să dau ochii cu Jud.

Aruncă o ultimă privire în cabană înainte de a ieși. Jud stătea în mijlocul drumului, așteptând-o. Avea fața bronzată, impasibilă. Soarele lucea în părul lui, în vreme ce ochii erau asemenea albastrului cerului. Uluită, Kathrin observă ca Pam avusese dreptate. Jud era un bărbat foarte frumos.

Se opri din mers. Mai mult decât frumos. Emana o energie intens masculină, de care era convinsă că el nu era conștient, asociată cu un aer de mulțumire de sine: un paradox uimitor, care nu aducea nicicum cu Jud alături de care crescuse. Era ca și când îl vedea pentru prima dată, se gândi ea.

El îi zise aspru:

– E prea târziu să te răzgândești.

Ea dădu din cap:

– Am spus că am să te duc la turma de bizoni și așa va fi. Eu sunt cea care a sărit peste viroagă, îți amintești?

Viroaga se afla în capătul moșiei Thorndean, o aglomerare de granit peste care ferigile creșteau bogate și verzi, iar apa curgea printre umbrele negre dintre stânci.

– În vara în care aveam doisprezece ani, m-ai provocat să sar

peste ea, și eu am făcut-o.

– Nu te credeam în stare.

Un zâmbet reticent se ivi pe buzele lui Jud.

– A fost o nebunie să te provoc, iar tu ai fost nebună s-o faci. În ziua aceea, mi-am rupt cămașa.

Își zdrelise și pielea de pe coaste, iar ea îi îngrijise rănile cu unguent cu antibiotic furat din dulapul de medicamente al mamei. Ea zise:

– Să mergem. Vreau să găsesc turma înainte de a ne opri pentru masă.

– Nu poți face față amintirilor, Kit? o zeflemisi el.

Ea spuse, exasperată:

– Jud, ai de ales între a rămâne aici și a vorbi singur și a mă urma.

Trecând la fapte, Kathrin trecu pe lângă stația radio, îndreptându-se către prima creastă stâncoasă. În curând, ghetele treceau printre pietre desprinse din munte și printre fragmente de scoici, iar pasul luase ritmul firesc; cu toate că pasul mai sprinten al lui Jud o urma îndeaproape, încordarea prezenței sale se atenuă când își umplu plămânii cu aerul rece și curat. Iată locul unde își dorea să fie. Pesemne nici nu conta cine era cu ea, atâta vreme cât putea să ocupe acest spațiu infinit.

El zise:

– Karl zicea că toată această zonă se afla sub mare nu cu multă vreme în urmă.

– E adevărat. Greutatea calotei de gheață a tasat solul. Dar după ce gheața s-a topit, solul s-a ridicat. Înaintea noastră, poți vedea o mulțime de foste maluri.

Coborâră prima creastă și ajunseră la un lac. O pereche de cufundari zburau pe deasupra.

În ora care urmă, urcară hotărâți către podiș, dincolo de care se întindea valea unde hoinăreau bizonii. Pe la ora șase, Kathrin zise, cu răsuflarea tăiată:

– Ar trebui să ne umplem sticlele cu apă la izvorul ăsta și să luăm o scurtă pauză.

Eliberându-și legăturile, lăsă jos rucsacul.

Izvorul curgea de pe deal, dintre stâncile acoperite cu mușchi verde și purpuriu. Jud zise, gânditor:

– Culorile te copleșesc, nu-i așa? Florile și mușchiul sunt atât de însuflețite, de pline de viață.

Și ea remarcase adesea același lucru. Zise, înflăcărată:

– Cred că este datorită faptului că, la prima vedere, Arctica oferă un fel de varietate: tundra colorată sumbru, stâncile întunecate și albul zăpezii de anul trecut. Până și cerul e albastru-pal, ca și cum calota de gheață i-ar fi luat toată vlaga. Așa că florile sunt vii.

– Îți place mult aici.

Ea dădu din cap aprobator:

– Mă simt ca acasă... nu știu de ce.

Cu ochii ațintiți asupra ei, Jud spuse:

– E un loc care-ți pătrunde în suflet, fără nicio exagerare.

Ea înțelese îndată că el schimbase discuția de la peisaj la aspectele personale. Pentru o clipă, se uită în jur, la necuprinsa desfășurare de pământ și cer, admițând că furia ei din dimineața aceea părea acum meschină și nedemnă de ea. Zise, serioasă:

– Jud, acum șapte ani lumea mea s-a întors cu susul în jos. Am făcut tot ce mi-a stat în putință de atunci, în felul meu, să fac față situației. Dar chiar nu vreau să vorbesc despre asta, te rog.

El stătea ghemuit foarte aproape de ea, iar vântul îi ondula părul.

– Tu crezi că eu am furat banii aceia.

– Știu că i-ai furat. Doar ai mărturisit, nu?

– Ivor a dat telefonul acela, Kit.

– N-ar fi avut cum. Eu am fost cu el tot timpul.

– Tu erai îndrăgostită de el.

– N-aș fi mințit, Jud.

– Dar ai mințit.

Cum ea se mișcă brusc, el o prinse cu mâna de mâneca jachetei.

– Erai tânără, vulnerabilă și foarte îndrăgostită. Cred că era inevitabil să-l sprijini pe Jud în defavoarea mea.

Cu o intonație aspră, adăugă:

– Vreau doar să știu adevărul, atât.

Pe mână avea o cicatrice albă. Privind-o, fiindcă nu putea suporta insistența privirii lui, Kathrin zise:

– Cum te-ai lovit?

– La închisoare... am făcut parte dintr-o echipă de muncă o vreme, zise el nerăbdător. Kit, adevărul... cu siguranță, locul ăsta merită adevărul.

– Ți-am spus adevărul. Așa cum l-am spus și la proces.

Cuprins de frustrare, Jud luă o bucată de granit, izbind-o atât de tare de un bolovan, încât săriră așchii; zgomotul era o tulburare a liniștii de nepătruns a tundrei.

– Aveam o părere mai bună despre tine, zise el.

Cu o mișcare stângace, Kathrin se împiedică.

– Despre asta e vorba, de asta nu vreau să mai vorbesc despre ce s-a întâmplat, strigă ea. Le ce bun? S-a terminat. Gata.

El se ridică, balansându-și greutatea pe stânci.

– Aș fi putut fotografia bizoni pe multe alte insule din Arctica. Am venit aici pentru că ți-am văzut numele pe lista cercetătorilor din tabără... Întotdeauna mi te-am închipuit într-un loc ca ăsta.

– Atunci, poate ar fi mai bine să te duci pe una din celelalte insule, zise ea încet.

– Rămân aici.

Se opri, cu ochii mijiți.

– Mai e ceva ce nu ți-am pus. Cândva în cursul săptămânii viitoare, și Ivor va veni încoace.

Inima lui Kathrin bătu nebunește.

– Ce-ai spus?

Cu fața nemișcată, ca și cum ar fi fost cioplită în piatră, Jud repetă:

– Ivor o să viziteze tabăra în următoarele câteva zile. El pilotează elicopterul companiei.

– Nu!

Se dădu câțiva pași înapoi pe terenul accidentat, toată spaima acelei ultime întâlniri cu Ivor invadând-o ca și cum anii care trecuseră de atunci dispăruseră complet.

– Nu Ivor... Nu aici...

– Încă îl mai iubești, o acuză Jud cu sălbăticie. Pentru numele lui Dumnezeu, cum poți să fii atât de oarbă?

De-abia auzindu-l, Kathrin șopti:

– Spune-mi că glumești, că e un joc plin de cruzime. Aici nu-i un loc în care Ivor să-și poată dori să fie. El nu-i ca tine și ca mine, de ce să vină încoace?

– Ca să facă bani. De ce merge Ivor oriunde? Minerit, Kit. Uraniu și argint. De aceea vine Ivor încoace.

Inima îi bătea ca și cum ar fi alergat de la tabără și până în locul acela.

– Nu vreau să-l mai văd niciodată, spuse furioasă.

– Păcat. Garry mi-a spus că tu vei fi una din persoanele pe care

le va intervieva asupra efectului pe care-l au asupra bizonilor zborurile și echipele de cercetare, încheie el ironic.

De acolo de unde stătea, Jud părea de neclintit.

– Vrei să te răzbuni, nu-i așa? bolborosi Kathrin. Ăsta-i jocul tău: răzbunarea.

– Adevărul, nu răzbunarea. E o mare diferență. Și, crede-mă, nu e un joc.

Ea nu mai avu ce să-i răspundă. În starea ei de tulburare, priveliștea care adineaori părea însăși expresia liniștii, acum arăta întunecată și dușmănoasă, și deci nu mai era acasă, după cum și Thorndean încetase să mai fie acasă. Căutând alinare în acțiune, înșfăcă rucsacul, îi întoarse spatele lui Jud și porni pe coastă, cât de repede putea.

Capitolul 3

O oră mai târziu, Jud și Kathrin ajunseră la cortul ei, un triunghi galben pe coasta dealului. Niciunul din ei nu mai scosese o vorbă de când se opriseră la izvor. Kathrin, se străduia să-și ia o înfățișare destinsă, dar era în fierbere. Ignorându-l pe Jud, își instală telescopul pe trepied și scrută întinderea văii.

– Nici urmă de ei, zise în cele din urmă. Asta înseamnă cel puțin încă două ore ca să trecem de stânci. Va trebui să verificăm și valea râului, pe măsură ce mergem.

– Cred că ar trebui să luăm masa aici, spuse Jud.

– N-am nimic împotrivă, răspunse ea indiferentă, luptându-se cu legăturile trepiedului.

– Uită-te la mine, Kit.

– Nu pot să sufăr când îmi spui așa.

– Așa ți-am spus mereu și așa am de gând să-ți spun în continuare.

Continuă, cu glas mai scăzut:

– Trebuia să-ți spun despre Ivor, nu voiam să dai ochii cu el la fel cum ai făcut cu mine.

– Da, sigur, zise ea sarcastic, ești bunătatea întruchipată.

El își trecu degetele prin păr, exasperat.

– Să fiu al naibii dacă am de gând să-mi petrec următoarele patru zile schimbând insulte cu tine! E o pierdere de vreme și locul ăsta cere ceva mai bun de la noi. Pentru numele lui Dumnezeu, hai să facem pace.

– N-am încredere în tine, i-o trânti ea.

Jud tresări. Dar își reveni atât de repede, încât Kathrin rămase pe gânduri, întrebându-se dacă înțelesese durerea care-i înăsprise trăsăturile. El zise, iritat:

– Hai să coborâm cât de jos putem. Suntem singurii oameni pe o rază de șase kilometri. Sunt convins că putem purta o conversație civilizată la masă.

Părea o cerere rezonabilă. Nu că ea s-ar fi simțit rezonabilă.

– Cred că ai dreptate, spuse.

– Bine. Dacă vrei să-ți strângi cortul, eu am să pregătesc cina.

Orice activitate care-i ținea ocupați era în regulă pentru Kathrin. Curăță pământul de pe parii cortului, strânse bine țărușii și împături totul într-un pachet bine organizat, pe care-l așeză deasupra rucsacului. Apoi, știind cât de ușor poate fi ratat un animal sălbatic, scrută valea cu telescopul.

Cina consta din tocănița din carne de vită pregătită de Pam, alături de pâinea de casă, și acestea fură consumate în tăcere, căci Jud, în ciuda solicitării sale de conversație civilizată, se retrăsese în sine. Așezată pe un bolovan, Kathrin își curăță farfuria cu o bucată de pâine.

– Mă întreb de ce oare mâncarea are gust așa de bun aici, se aventură să vorbească.

Pentru o clipă, crezu că Jud n-o auzise; se uita în vale și din profil

semăna mai mult cu băiatul cu care crescuse decât cu străinul care devenise. Apoi el spuse, atât de încet încât ea trebui să se străduiască să prindă cuvintele:

– Probabil pentru că ai loc să respiri.

Plină de compasiune, ea zise:

– Cum ai supraviețuit în închisoare, Jud? Pentru tine, cinci zile la școală erau prea mult.

– M-am concentrat atât de mult în sinea mea, încât nimeni și nimic nu m-a putut atinge. Altfel aș fi înnebunit.

Vorbise fără emfază, într-un fel foarte convingător. Își amintea firicelul de sânge care pătase cămașa lui albastră cu ani în urmă și stoicismul cu care făcuse față îngrijirilor ei stângace, și-i veni să plângă. Îi stătea pe limbă întrebarea: "De ce ai făcut-o?", căci aceasta era singura întrebare al cărei răspuns nu-l știuse niciodată. Dar își înghiți cuvintele înainte să fie rostite. El ceruse pace, iar ea îi spusese că n-avea încredere în el. Întrebarea aceea nu trebuia pusă.

Cu o voce incredibil de calmă, ea spuse:

– Atunci, acesta e locul potrivit pentru tine.

El îi aruncă o privire și zise:

– Știi, Kit, ai devenit o femeie frumoasă.

Ea rămase cu gura căscată.

– Cine, eu?

Un zâmbet lumina chipul lui Jud.

– Mai vezi pe cineva aici?

Ivor nu-i spusese niciodată că e frumoasă. Lui Ivor îi plăceau în mod deosebit blondele aranjate și dacă erau și bogate, cu atât mai bine.

– Am pistrui.

El turnă apă fierbinte din oala de pe foc în două căni cu cafea

instant și-i întinse una din ele.

– E o crimă?

– Femeile din revista Vogue nu poartă pijamale de bumbac și n-au pistrui.

– Dar femeile din...

Deodată, sări în sus.

– Dumnezeule, unde mi-e aparatul de fotografiat?

Ea îl privi peste umăr cum își înșfacă bagajul. O pasăre mare, cu aripi negre, zbura chiar prin dreptul lor.

– E o pasăre de pradă, zise ea încruntându-se. Stercorarius parasiticus. Atenție la cap!

Dar Jud se ridicase pentru a-și fixa obiectivul și, când păsărea zbură pe deasupra, aparatul declanșă grăbit. Pentru o clipă, pasărea rămase în aer în echilibru perfect, cu coada răsfirată și cu aripile împungând grațios cerul. Apoi plonjă din nou și, izbucnind în râs, Kathrin o urmări plecând și ciufulind părul lui Jud.

Pasărea mai trecu pe lângă ei de încă două ori înainte de a zbura spre mare. Jud își luă aparatul de fotografiat de la ochi.

– Sunt sigur că am cel puțin un cadru bun aici, zise, poate chiar două.

– Bine că am mâncat tocănița, că nu degeaba se numesc păsări de pradă.

– La naiba cu tocănița. Credeam că-mi ia scalpul.

– Ți-a schimbat freza, chicoti ea și întinse o mână pentru a-i așeza părul. Dar Jud era mai înalt decât își amintea, așa că trebui să se înalțe pe vârfuri; iar părul lui era mătăsos la atingere. Se așteptase să fie aspru și încurcat. Luată de val, realiză, cu un fior pe șira spinării, că își dorea să-l dezmierde ca blana moale a unui lup, cu uimire și desfătare. Ochii îi alunecară pe chipul lui.

Stătea nemișcat, cu aparatul de fotografiat atârnându-i într-o mână. Cu toate acestea, era departe de liniștea repausului: deborda de o energie care o atrăgea pe Kathrin în mod natural. Mâna îi alunecă de pe păr pe față, degetele îi urmară conturul frunții și proeminența obrazului, conștientă cât de caldă era pielea lui. Apoi îi atinse colțul gurii și-i auzi respirația aspră.

Un singur sunet mărunt rupse vraja. Mâna îi căzu într-o parte și spuse incoerent:

– Jud, iartă-mă... Nu știu ce m-a apucat să mă port așa... Trebuie să-mi fi ieșit din minți... Nu m-am purtat niciodată așa cu tine. Promit să nu se mai întâmple.

Se retrase cu ochii plini de spaimă, și pentru că nu se uita pe unde merge, se împiedică de un smoc de iarbă. Jud o prinse de mână. Prin jachetă și cele două pulovere, fu conștientă de forța lui și de fluxul de energie care părea să izvorască din trupul lui.

Speriată de moarte, Kathrin se eliberă.

– Trebuie să plecăm. Te rog, Jud, dă-mi drumul.

El se conformă imediat. Dar ea își simțea încă pulsul în urechi, zvâcnind, tulburându-i pacea sufletească. Tânjind după o conversație obișnuită, zise prosteste:

– Nu ne-am terminat cafeaua.

– Am să fac alta când dăm de bizoni, spuse Jud cu un ton care nu suna natural.

Era la fel de tulburat ca și ea de ceea ce tocmai se întâmplase, se gândi Kathrin neîncrezătoare. Dar ce se întâmplase mai precis? Nu era sigură că știa. Era și mai puțin sigură că voia să știe. Cu siguranță, n-ar fi putut reda în cuvinte ciudata intensitate a ultimelor câteva clipe.

Jud îngenunche pentru a-și înlocui obiectivul. Privind către ea,

spuse, cu o voce aproape naturală:

– Înainte să apară pasărea, vorbeam despre femei și despre frumusețe, nu-i așa? Eu știu un lucru: n-am văzut nicio femeie în Vogue așa de frumoasă ca tine, Kit. Fiindcă pe chipul tău se văd inteligența și caracterul. Caracterul dobândit în ultimii ani, bănuiesc... Au fost ani grei?

Cum ar fi putut vorbi despre trecut, mai cu seamă cu Jud, când prezentul o contraria atât?

– Această conversație nu poate fi trecută la capitolul pace. Oricum, ce-am pierdut în anii ăștia nu-i treaba ta.

Cu o brutalitate care o sperie, Jud zise:

– Știi ce mă zăpăcește? Acum eram ca înainte, râzând că o pasăre tocmai ne-a atacat... apoi, dintr-o dată, am devenit conștient că ești femeie. O femeie frumoasă.

Cu nefirească intuiție, descrisese propria ei percepție, aceea că se aflau pe un balansoar care se mișca între trecut și prezent. Dar ea nu dorea să fie singură în tundră cu un bărbat care o considera frumoasă, cu un bărbat al cărui păr era moale la atingere.

– Eram ca frate și soră, zise ea sfidător. Nu vreau ca asta să se schimbe și nici nu există vreun motiv de schimbare. Acum, am face mai bine să mergem... La un moment dat, voi avea nevoie de somn.

– Vrei ca lucrurile să fie simple și clare, nu-i așa? zise el agresiv. Jud mi-a fost odinioară ca un frate, și îmi va fi mereu ca un frate. Viața nu-i așa. Nu mă îndoiesc că ai învățat măcar atâta lucru.

Kathrin vărsă cafeaua pe jos și scurse ultimele picături din cană.

– Suntem aici ca să căutăm bizoni, nu sensul vieții.

– Fiind singuri aici timp de patru zile, vom găsi ceva mai mult decât bizoni, zise Jud mohorât și se aplecă pentru a demonta micul aragaz.

Câteva clipe mai târziu, porniră la drum, Kathrin înainte, Jud în urma ei. Dar cum înainta prin iarba albită, știu că Jud îi va urma pașii doar atâta vreme cât va voi el, nicio clipă în plus.

Bizonii erau în valea următoare, păscând pe pajiște, dincolo de o aglomerare de stânci.

– Iată-i! exclamă Kathrin, emoționată ca și când ar fi întâlnit niște vechi prieteni. E aceeași turmă. Eu îi spun taurului Bossy, iar femela care nu are pui e Daisy. Pe celelalte două femele le poți deosebi după cât de mult au năpârlit: Clara e abia la început, Sara a năpârlit destul de mult. Puii lor s-au născut la câteva zile distanță unul de altul, nu-i pot deosebi.

Își instalase deja obiectivul și trepiedul și-l pofti pe Jud să arunce o privire. El scoase un sunet de mulțumire.

– Minunate făpturi, nu-i așa? Par în formă bună.

– Nu-s lupi pe aici, așa că n-au dușmani naturali.

– Aș vrea să fac mai multe fotografii. Ne putem apropia?

– Cel mai sigur e să rămânem în spatele stâncilor astea. Dacă pasc în partea aceea, ar trebui să ne putem apropia mai mult.

Își puse carnețelul în buzunar și aparatul de fotografiat după gât.

– Acum, o să mă duc într-acolo. Strâng informații despre cât de des sunt alăptați puii și despre cum se joacă. Așa că petrec mult timp stând și privindu-i.

– Bine, am să te urmez în câteva clipe.

El își schimbă obiectivul aparatului și n-ar fi putut vorbi mai impersonal. Kathrin își fixă un unghi în josul dealului. Acum, că Jud și cu ea se aflau împreună aici și se pregăteau să-și urmeze căile separate, relația lor va căpăta un aspect mai profesional. Ceea ce o aranja de minune.

Aglomerarea de stânci era mai departe decât părea. Dar lumina

soarelui cădea blând peste bolovanii de granit, acoperiți cu petice de licheni negri, portocalii și verzi, ca și cum, într-un elan de exuberanță, un pictor și-ar fi deșertat culorile paletei. Jud, era aproape sigură, va dori să-i fotografieze; aruncă o privire peste umăr și-l văzu aplecat deasupra trepiedului, privind turma. Cum balansoarul se înclină spre anii când ea și cu Jud bântuiau pe câmpii împreună, i se păru foarte normal ca el să se afle acolo. Cu toate acestea, dacă cineva i-ar fi spus cu două zile în urmă că se va afla în tundră cu Jud, i-ar fi spus că a înnebunit.

De ce îl atinsese în felul acela? Ca să-și demonstreze că e adevărat?

Zâmbi, ușurată. Asta era, desigur. Revenirea lui în viața ei fusese atât de bruscă, de neașteptată, încât avea nevoie să-l asocieze unei realități fizice. Simțindu-se mai bine că rezolvase această dilemă, începu să se cațere pe primele stânci, admirând strălucirea cuarțului și umbrele rotunjite.

Escaladă mai multe stânci, bucurându-se de exersarea mușchilor. Era grozav să te întorci la treabă. Cu puțin noroc, turma s-ar fi putut îndrepta către apă chiar în ziua aceea, ori în următoarea. Ajungând pe culme, Kathrin începu să coboare pe partea cealaltă.

La nici cinci metri de ea se afla un mascul de bizon.

Când scoase un sunet ușor de uimire, încremenind în loc și luptându-se să-și recapete echilibrul pe stâncile instabile, el își săltă capul, iar ea văzu cum din gură îi ieșeau capete de iarbă. Era un taur tânăr, cam de trei ori patru ani, cu coarnele necrescute în întregime. Nu-l mai văzuse până atunci.

Una din regulile elementare ale studierii acestor animale mari era să nu le sperii niciodată și mai cu seamă să nu vii la ele de sus. Nefiind atentă la ce făcea, Kathrin le încălcase pe amândouă.

Taurul își frecă botul de un picior, apoi de altul. Acest comportament, știa bine, era aproape întotdeauna agresiv. Începu să se dea înapoi. Acum, bizonul își înfigea coarnele în pământ, aruncând bucăți de verdeață în aer.

Ea își croi drum înapoi pe deasupra stâncilor, știind că niciuna din ele nu era îndeajuns de mare pentru a o proteja; bizonii erau foarte iuți de picior.

Bizonul își săltă capul, iar ochii mari și maronii îi sclipiră în lumină. Spre disperarea ei, făcu doi sau trei pași către ea, apoi începu să alerge.

A treia regulă era să nu fugi niciodată dinaintea unui bizon care aleargă, pentru că el poate alerga mai repede decât omul. Așadar, Kathrin rămase pe loc, observând fiecare detaliu al pasului animalului și legănarea coamei dintr-o parte în alta.

Teoretic, animalul trebuia să se oprească înainte de a ajunge la ea. Sunt un experiment în derulare, se gândi nebunește. Metoda științifică în acțiune în tundră. Sper că teoria are dreptate.

Bizonul se opri aproape de ea, își clătină capul dintr-o parte în alta, gâfâind ușor, apoi se întoarse și se îndreptă către stânci.

Genunchii lui Kathrin tremurau, iar inima i se zbătea în piept ca o pasăre captivă. Nevoind altceva decât să se așeze pe iarbă, își continuă retragerea. Apoi, după ce i se păru că mersese destul, auzi zgomotul unor pași în urma ei. Era atât de tulburată, încât, când întoarse capul, se așteptă să vadă un alt bizon îndreptându-se către ea.

Nu era niciun bizon. Era Jud.

Nu mai era nicio grabă. Pericolul trecuse.

El se așeză în fața ei, o prinse de umeri și o trase la pieptul lui.

– Ești bine? întrebă.

Tremurul genunchilor lui Kathrin se transmisese întregului trup și vocea ei părea să fi dispărut. Dând afirmativ din cap, împletitura aspră a puloverului îi atinse obrazul. Din cauză că palmele îi erau sprijinite de pieptul lui, bătaia puternică a inimii lui prindea ecou în propriul ei trup, cu o intimitate uluitoare, care o blocă. Bărbia lui se odihnea pe părul ei, un braț i-l ținea în jurul taliei, celălalt pe spate, așa încât era învăluită în forța, și căldura bărbatului.

– Spune ceva, Kit! Ești sigură că ești bine? Am crezut că afurisitul animal o să te doboare înainte să apuc să te prind. De ce nu mi-ai spus că sunt periculoși?

Îi putea simți respirația pe frunte și cum mâna lui se mișcă pentru a-i da părul de pe față. În adâncul ei simți o tulburare a ceva atât de adânc îngropat în ea, încât singurul lucru de care era conștientă era totala uluire. Nu-l doresc pe Jud, nu se poate! se gândi prostește. E fratele meu. Pe Ivor îl iubeam și-l doream.

Deodată, Jud îi ridică bărbia pentru a o putea privi în față.

– Ești rănită, de asta fugeai? Pentru numele lui Dumnezeu, Kit, ce s-a întâmplat?

Ochii ei cu gene lungi, întunecați de nesiguranță, îi întâlniră pe ai lui, de un albastru-intens, și se umplu de sfială. El avea nasul ușor încovoiat de pe vremea când și-l rupsese jucând hochei în școala primară; ea obișnuia să meargă la meciuri împreună cu prietenele ei și să se amuze copios de fiecare dată când el marca un gol. Zise, cu o voce pe care cu greu îi-o recunoscu:

– Când erai în clasa a noua, mă salutai cu crosa de hochei pe mine și pe prietenele mele de pe bancă. Restul echipei nu-ți făcea zile amare pentru asta?

El se încruntă.

– Eram mai mare decât ei. Oricum, îmi plăcea să fii acolo. Kit, te

întreb pentru ultima dată, ești bine?

Ea dădu afirmativ din cap, pentru că nu și-ar fi putut exprima starea sufletească și simți cum încordarea îl părăsea. Apoi, în cele din urmă, zâmbi.

– Oare ce au în comun meciurile de hochei cu bizonii furioși?

Gura lui era frumos conturată. Ca și când ar fi fost vrăjită, își ridică o mână și-i urmări cu degetul curba buzei de jos. Era, fără îndoială, dorință.

Respirația îi fluieră printre dinți.

– Încetează! zise aspru. Nu te juca cu mine, Kit.

Mâna ei se retrase de la gura lui ca și cum ar fi fost arsă.

– Nu mă jucam.

– Încă mai ești îndrăgostită de Ivor. Ți-am văzut fața când ți-am spus că vine încoace.

Își închise ochii pentru puțin timp, căci cum ar fi putut răspunde unei asemenea acuzații, și-l auzi adăugând, cu o voce iritată:

– Ce faci? Exersezi pe mine?

Ochii i se deschiseră brusc.

– Ce lucru groaznic ai spus.

– E adevărat, nu-i așa?

Continuă, cu un accent sălbatic.

– El nu se va însura niciodată cu tine, Kit. Ești nebună dacă speri asta.

Flacăra plăpândă a dorinței fu eclipsată de o flacără mai sigură, mai limpede: cea a mâniei. Kathrin zise, cu glas stins:

– În ultimii șapte ani, nu m-am gândit nici măcar o clipă că Ivor se va însura cu mine.

– Și cu toate astea, continui să te vezi cu el. Așa o părere proastă ai despre tine?

Ea se încruntă, contrariată.

– Ce tot spui acolo?

Ca și când ar fi explicat unui copil mic, Jud spuse:

– Cu trei ani în urmă, încă te mai vedeai cu Ivor, știu sigur. Și cum el obține întotdeauna ce vrea, nu-mi închipui că acum s-ar fi schimbat cumva lucrurile.

Cu o furie de nestăpânit, Kathrin spuse:

– În ultimii șapte ani, nu l-am văzut pe Ivor nici măcar o singură dată. Nici pe tine, nici pe tatăl tău. Și nu pot să spun că mi-ați lipsit vreunul. Nici măcar n-am încercat să intru în legătură cu Ivor. Ai înțeles?

– Ivor mi-a spus că sunteți împreună.

– Atunci, a mințit.

Se smulse din brațele lui, gândindu-se că trebuie să fi fost nebună să considere îmbrățișarea lui dezirabilă, lovindu-l peste mână când el încercă s-o oprească.

– Dă-mi drumul. Sunt perfect capabilă să stau pe picioarele mele.

– Acum trei ani, când am ieșit din închisoare, a trebuit să merg la Thorndean să-mi iau niște lucruri. Ivor mi-a spus atunci că încă sunteți împreună.

– Unul din voi minte. Fie Ivor te-a mințit atunci – și nu văd de ce ar fi făcut-o – fie tu mă minți pe mine acum.

Gura pe care o mângâiase arăta ca o tăietură pe fața lui.

– Neapărat trebuie să fiu eu, nu-i așa? La urma urmei, eu sunt infractorul, pușcăriașul. Ce mai contează o minciună în plus pentru un om care și-a petrecut patru ani în închisoare?

Simțindu-se ca și când i s-ar fi aruncat acid în față, ea zise vehement:

– Urăsc rememorarea asta a trecutului, e inutilă. Am crezut că ne-am înțeles să nu vorbim despre asta.

– Tu ai început, spuse el categoric. Tu te-ai uitat la mine ca și cum tânjeai după atingerea unui bărbat. Și nu te obosi să negi, fiindcă știm amândoi că e adevărat.

Îi prinse bărbia cu mâna.

– Ar fi o prostie să te joci așa cu mine aici, Kit... Garry și Calvin sunt prea departe pentru a te salva când ai să ieși din starea asta. Ceea ce, crede-mă, o să se întâmple foarte curând.

Jud fusese întotdeauna extrem de diferit de Ivor. Cu toate astea, hotărârea de neclintit din glasul lui, gheața din privire, puteau aparține cu atâta ușurință fratelui său vitreg încât în clipa aceea cei șapte ani dispărură, iar ea deveni o Kathrin mult mai tânără, la Thorndean, înfruntând spaima ultimelor ceasuri petrecute acolo. Atunci fusese neputincioasă, un pion într-un joc ale cărui intrigi erau dincolo de înțelegerea ori controlul ei. O victimă. O postură pe care o ura.

– Nu pot să cred că te-ai schimbat atât, Jud. Nici dacă ai fi petrecut cincizeci de ani în închisoare.

Ca și cum l-ar fi lovit, degetele lui o eliberară din strânsoare.

– Vorbești serios?

– Da.

– În ciuda a tot ce am spus? A felului în care m-am purtat?

Ea dădu din cap, foarte serioasă.

– Nu te-ai fi putut schimba atât de mult.

Sprijinindu-și mâinile pe umerii ei, Jud spuse:

– Mulțumesc, Kit.

Venind nu se știe de unde, lacrimile inundară chipul lui Kathrin. Cu o scurtă exclamație, Jud înclină capul și-i sărută buzele

întredeschise.

Gura lui era fierbinte și nu atât de sigură cum s-ar fi așteptat ea. Și cu toate că Jud fusese idolul tinereții, cu toate că-l iubise în alt fel decât pe Ivor, acum nu se simțea deloc ca și cum ar fi sărutat un frate. Simțea, în schimb, durerea surdă a dorinței cuprinzând-o, așa că se înclină spre el, abandonându-i-se.

Ca și cum i-ar fi descifrat starea, sărutul lui Jud deveni mai profund și o trase mai aproape de el; iar când îi luă fața în palme, știu că nu se simțise așa niciodată în viața ei: liberă să-și urmeze emoțiile și, totodată, atât de unită cu un bărbat pe care-l știa dintotdeauna, dar nu-l cunoștea cu adevărat. Invadată de o dorință la fel de necuprinsă ca și tundra, la fel de vie ca petalele unui mac, răspunse sărutului lui Jud și își îngropă degetele în adâncimea moale a părului lui. Prin pulover, putea să-i simtă inima bătând.

– Jud, îmi pare rău. Nu știu ce m-a apucat. Trebuie să fi fost nebună să te sărut așa. Jur că n-am vrut să te induc în eroare.

Pentru o clipă interminabilă, Jud o privi în tăcere, cu ochii lui albaștri, strălucitori. Apoi spuse, foarte încet:

– Îl mai iubești pe Ivor, Kit?

Ea își mușcă buza. Merita să știe adevărul. Dar care era adevărul?

– Când mi-ai spus că o să vină aici, am fost îngrozită, recunoscu ea cu voce scăzută. Nu știu ce simt față de Ivor, Jud. Este singurul răspuns pe care ți-l pot da.

– Cred că ar trebui să fie recunoscător și pentru atât, zise el aspru. Atâta vreme l-am urât, aproape la fel de mult cât m-a urât pe mine tata. Așa că n-am de gând să fac dragoste cu o femeie care-i poate cădea în brațe în secunda în care ajunge aici.

Măcar de-ar fi știut cât era de ridicolă acea insinuare.

– N-am să fac asta, după cum n-am să fac nici dragoste cu tine,

spuse Kathrin hotărâtă. Un sărut nu-i același lucru cu a face dragoste!

– Nu ne-am sărutat ca frate și soră.

Un val de culoare îi îmbujoră obrajii, deoarece cum ar fi putut să-l contrazică? Era ca și cum acel sărut fusese un ritual de trecere, astfel încât acum, când îl privea pe Jud, era dureros de conștientă de bărbăția lui, într-un chip cu totul nou pentru ea. Un bărbat puternic și dezirabil, a cărui atingere trezise nevoi care credea că nu vor mai ieși niciodată la iveală. Cu o sinceritate dezarmantă, zise:

– Atunci, poate ar fi mai bine să nu ne mai atingem câtă vreme suntem aici.

Fiindcă, în ceea ce o privea, nu avea să fie făcută responsabilă de consecințe.

– Probabil este cel mai inteligent lucru pe care l-a spus unul din noi toată ziua, răspunse Jud ironic, trecându-și mâna prin păr. Mă întorc pe deal să fotografiez bizoni. Poate reușești să nu le mai stai în cale, ce zici?

– O să-mi dau silința, zise ea cu răceală.

– Kit, eu... la naiba, las-o baltă!

Ea rămase pe loc, privindu-l cum dispare pe deal. Dimineață, îi spusese că venise aici s-o caute pe ea. De ce? Desigur, nu ca să facă dragoste cu ea, nu-i așa?

Capitolul 4

Cinci ore mai târziu, Kathrin puse carnețelul în buzunar și-l anunță pe bărbatul așezat pe stânca din apropiere:

– Trebuie să dorm, Jud. Am să-mi pun cortul la adăpostul colinei, unde-i pământul uscat.

Cu aparatul fixat pe turmă, Jud spuse, absent:

– Te trezesc, dacă se întâmplă ceva ieșit din comun.

Își luă rucsacul și în zece minute cortul era instalat, iar sacul de dormit aranjat înăuntru. După acel sărut teribil, purtarea lui Jud fusese ireproșabilă, se gândi, îndesându-și ghetele în marginea cortului și scoțându-și șosetele groase. Replicile cu voce scăzută pe care le schimbaseră în timp ce urmăreau turma fuseseră la fel de impersonale ca o teoremă științifică; se instalase, împreună cu tot echipamentul, la cel puțin șapte metri de ea și rămăsese acolo.

Își împături jacheta și puloverul, le puse sub cap și se strecură în sacul de dormit; voia să doarmă patru-cinci ore, apoi să stea din nou la pândă. Ca și cum o pătură i se așternuse pe cap, Kathrin adormi bușteau.

Cineva o scutură de umăr. Trezită dintr-un somn profund,

Kathrin se ridică, atinse cu capul acoperișul galben al cortului și văzu că Jud era ghemuit la intrare. Deși cortul era teoretic pentru două persoane, era totuși prea aproape.

– Ce s-a întâmplat? bombăni ea.

– E un stol uriaș de gâște polare în vale. M-am gândit că ai vrea să le vezi.

Nu văzuse nici măcar o singură gâscă polară, darămite un stol întreg. Jud ieșise din cort.

De la distanță, părea că în vale era așternut un strat de zăpadă proaspătă. Dar marginile stratului se mișcau și Kathrin putu să vadă prin binoclu păsările, una câte una, împungând iarba cu ciocurile lor rozalii.

Când îi întinse binoclul lui Jud, întregul stol se înălță deodată în văzduh, iar soarele le străluci pe aripi, după care coborâră din nou să mănânce: arătau precum zăpada spulberată de vânt. Ea se întoarse către el, cu fața luminată de uimire.

– Nu-i așa că-s frumoase? Cât mă bucur că m-ai trezit!

Dar el nu se uita la gâște. O privea cercetându-i întregul trup. În timpul somnului, purtase o lenjerie călduroasă, trandafirie, lipită de corp ca o a doua piele, urmărind fidel lungimea picioarelor ei, curba taliei, plinătatea sânilor. Părul îi era despletit pe umeri.

– Și eu mă bucur, zise el.

Căldura care o învălui îi aduse bujori în obraji.

– Jud, eu...

– Sst, spuse el, iar ea îl privi neputincioasă cum pune jos binoclul și se apropie de ea. Își puse mâinile pe gâtul ei gol și ridică povara grea a părului ei castaniu, îngropându-și fața în buclele lui moi. Apoi își puse gura pe gâtul ei, pe scobitura de la bază, acolo unde pulsul ei accelerat îi spunea tot ce avea nevoie să știe. Încet,

desfăcu cei patru năsturei ai bluzei, dând deoparte materialul pentru a-i mângâia pielea de fildeș. Apoi îi luă în stăpânire gura, sărutând-o cu o pasiune care stăvili obiecția ei lipsită de convingere.

De data aceasta, scânteia izbucni în flăcări, iar Kathrin răspunse jocului gurii lui, își dezvălui secretele trupului mângâierii mâinilor lui puternice, plimbându-se pe șira spinării și pe curba șoldurilor.

Ea își încolăcise brațele în jurul gâtului lui, mângâindu-l în locul în care părul lui negru îi atingea gulerul, și-i întâlni privirea cu un amestec de curaj și sfială care, din câte își putea da seama, era extrem de atrăgător. Pentru Kathrin, restul lumii dispăruse: păsările albe, valea singuratică, bolta azurie a cerului. Nu mai exista decât albastrul ochilor lui Jud, aprinși de pasiune, și explorarea domoală a mâinilor lui, care-i aducea cele mai neașteptate senzații pe care le cunoscuse vreodată. Nu dorea să se termine. Apoi, când mâna lui îi găsi sânul, ochii ei se deschiseră larg. Geamătul ei surd de plăcere nu putea fi prefăcut.

Cu mare nerăbdare, Jud își desfăcu bluza din jurul taliei, pentru ca degetele lui să dea de piele.

Nu protestă când el o ridică în brațe. O purtă câțiva pași dincolo de cortul ei și ea observă că-și așezase sacul de dormit pe pământ, fără a se procupa să-și ridice propriul cort. Intuitiv, înțelese de ce: el, care stătuse dincolo de gratii timp de patru ani, dorea să doarmă sub cerul deschis, fără nici măcar un zid de nailon între el și libertate.

O așeză pe spate, apoi se întinse lângă ea.

– Ești minunată, șopti. Atât de frumoasă.

În contrast cu flacăra din privirea lui, aerul era rece pe pielea lui Kathrin. Dorind ca și el să fie la fel de dezbrăcat, se încurcă în nasturii cămășii lui din lână. Când cămașa fu deschisă, își încolăci

mâinile în jurul lui. El își înclină capul pentru a-i săruta gâtul, zicând încet:

– Kit, ți-e frig. Lasă-mă să te acopăr.

Își aplecă greutatea deasupra ei, învăluind-o în căldura lui. Deodată, ea strigă speriată:

– Jud, nu pot...

– E în regulă, n-am să-ți fac rău pentru nimic în lume. Nu știi cum...?

Dar Kathrin rămase surdă la asigurările lui rostite cu voce blândă. Una din mâini îi era prinsă la spate și, din cauză că el stătea în lumină, ea se afla în umbră. Amintirile îi reveniră, astfel încât greutatea unui alt bărbat o strivea de o saltea, ținând-o de mâini, ignorându-i rugămințile... Îl lovi pe Jud cu pumnul, cuprinsă de spaimă.

– Nu, te rog, nu. Nu vreau.

El se sprijini într-un cot, încruntându-se uimit.

– Nu trebuie să te temi. Sunt eu, Jud, știi?

Dacă știa, dacă își amintea? Sigur că își amintea. Amintirile o tulburau, neputând să uite ceea ce atâția ani o torturase.

– Nu suport să stai deasupra mea, gemu ea.

– Kit, doar nu ești virgină. Nu încerca să-mi spui asta.

Dacă își amintea?

– Nu, zise. Nu sunt virgină.

Se ridică de deasupra ei, tulburat.

– Ivor a fost primul? Sigur că da. Erai atât de îndrăgostită de el, n-ai fi făcut-o cu nimeni altul.

– Da, a fost Ivor.

Cu o mișcare iute și agilă, Jud se ridică în picioare.

– Aș fi dat orice să fi fost altcineva, zise el aspru.

De aceeași părere era și ea. Kathrin se așeză încet, luptându-se să-și încheie nasturii, creierul ei fiind la fel de încet ca degetele. Nu îndrăznea să-i spună lui Jud adevărul. Pentru că se temea că, aflând ce se întâmplase cu atâția ani în urmă, îl va omorî pe fratele lui vitreg. Iar acesta era un risc pe care nu era pregătită să și-l asume. Simțindu-se înghețată și teribil de nefericită, se uită și văzu că gâștele plecaseră, ca și cum n-ar fi fost niciodată acolo, la fel de efemere ca și capitularea ei în fața intențiilor lui Jud de a face dragoste.

Jud spuse cu greu:

– Nu-ți lua fața asta, Kit. N-ar fi trebuit să te ating. Jur că n-am s-o mai fac.

Fără să se uite la el, fiindcă dacă s-ar fi uitat era aproape sigură că ar fi izbucnit în plâns, Kathrin își ridică mâneca și se uită la ceas.

– Am să-l chem pe Garry pe stație în câteva minute, zise cu hotărâre. Vrei să vorbești cu el?

– Nu.

El se foi neliniștit, ca și cum ar fi avut nevoie de acțiune pentru a îndepărta tensiunea care se instalase între ei.

– Am să fac o cafea.

Fiecare din ei încerca să alunge cele întâmplate cu activitățile obișnuite ale zilei, străduindu-se să se poarte ca și cum dorința și teama nu avuseseră niciodată loc, se gândi Kathrin, traversând iarba încălțată doar în șosete și intrând în cort. Se schimbă repede de haine, își pieptănă părul pe spate și-l legă, și nu-și scoase mica oglindă de buzunar pentru a vedea cum arată. La ce bun? Femeia al cărei chip l-ar fi văzut în oglindă era una al cărei chip nu-l mai recunoștea; o femeie care ar fi făcut dragoste cu un bărbat care era un hoț și un mincinos, pe care odinioară îl iubise ca pe un frate.

Dădu de Garry de la prima încercare, îi comunică poziția lor și

ascultă buletinul meteo. Apoi Garry spuse, cu voce întreruptă:

– Spune-i lui Jud că a fost zărit un urs polar la Capul Sverdrup. Dacă se îndreaptă către noi, s-ar putea să vină în tabără la noapte... A spus că i-ar plăcea să fotografieze urși, dacă ar avea ocazia. De ce nu vă întoarceți pe la șapte? Terminat.

Ca și cum o mare greutate i s-ar fi ridicat de pe inimă, Kathrin zise voioasă:

– Sigur că venim. Salut-o pe Pam. Terminat.

Aproape mereu urșii polari se îndreptau către ghețurile din Carstairs dinspre tabăra de observații de la Capul Sverdrup. Kathrin ieși din cort și se duse la Jud, care amesteca lapte praf într-o cafea care părea suficient de tare ca să doboare un bizon. Îi repetă mesajul lui Garry. El mormăi ceva, cu un chip enigmatic.

– Te duci? izbucni ea.

– Trebuia să arăți atât de limpede că abia aștepți să plec?

– Mi-ar fi mult mai simplu să mă concentrez fără tine aici.

– Deci, tot ce dorești e să dispar din viața ta. Ți-ar fi mai simplu așa?

Primii trei ani după ce plecase de la Thorndean fuseseră o luptă continuă de a învinge dificultățile. Cu o limpezime glacială, Kathrin zise:

– Cum îți permiți să mă judeci? Nu știi nimic despre mine în clipa de față.

Ca și când i-ar fi aruncat o mănușă în față, Jud replică:

– De ce nu-mi povestești despre tine? Avem timp destul.

Singurul mod de a spune povestea ultimilor șapte ani din viața ei era s-o spună în întregime. Dar n-ar fi făcut-o, nu înaintea lui Jud. Kathrin spuse:

– Am venit aici să lucrez, nu să bârfesc.

– Corect, zise el ursuz. Dacă ai să te oprești vreodată, să-mi dai de veste. Între timp, de ce nu cauți ovăzul, de vreme ce apa e fierbinte? A trecut mult de la cină.

Cu obrajii îmbujorați de furie, scotoci în cutia de metal după ovăzul preambalat. Amestecat cu apă, stafide și zahăr brun, avea un gust delicios; trântindu-se pe o stâncă, cu farfuria în poală, privind absentă turma ce se deplasa încet, Kathrin începu să se relaxeze. Apoi, Jud spuse brusc:

– Ai putea măcar să-mi vorbești despre studiul tău.

Părea un subiect destul de sigur.

– Datele pe care le adun sunt pentru lucrarea mea... îmi pregătesc masterul în comportamentul animalelor.

– Atunci, de ce nu stai pitită într-un laborator frumușel, la universitate? Locul ăsta nu-i tocmai hotelul Ritz.

– N-am avut niciodată haine potrivite pentru Ritz.

– Termină, Kit. Spune-mi de ce ești aici.

Fără să-l privească, ea spuse:

– În timpul primelor studii, am descoperit laboratorul acela. Experimentele nu erau domeniul meu. Aproape am fost dată afară de la cursul de fiziologie a vertebratelor, fiindcă am refuzat să lucrez pe iepuri vii. Așa că acum fac asta...

Arătă cu mâna înspre vastitatea văii.

– Nu fac rău nimănui și am și privilegiul de a observa animalele în mediul lor natural.

– M-am gândit eu că despre așa ceva e vorba, zise el încetișor. Îți amintești povestea cu grădina zoologică și cu vulpea polară?

Odinioară, pe când avea nouă sau zece ani, ea și cu Jud vizitaseră o mică grădină zoologică situată într-un orășel la nord de Thorndean. Vulpea polară era înghesuită într-o cușcă neîncăpătoare

și tot timpul cât stătuseră acolo, se învârtise în cerc.

– Am izbucnit în plâns și am strigat la paznic, zise ea, strâmbându-se.

– Nu doar ai strigat, a trebuit să te iau de pe el, spuse Jud, cu o expresie care-i încreți liniile de la colțurile ochilor. În noaptea aceea, m-am furișat în complex și am tăiat sârma cuștii. Zâmbetul i se topi. Stătea acolo, în fața deschizăturii, ca și cum uitase ce e libertatea. Apoi a pășit pe pământ și a fugit printre cuști... O pată albă înghițită de întuneric.

Puse farfuria pe pământ și luă cana de cafea.

– Primul meu contact cu legea.

Nici acum Kathrin nu găsea puterea de a-l condamna. Chipul lui era serios, privirea ațintită departe; dintr-o dată, se auzi spunând:

– De ce ai făcut-o, Jud?

Capul i se roti. Știau amândoi că nu se referea la vulpe. După o scurtă tăcere, Jud zise:

– De ce nu-l întrebi pe Ivor, când ai să-l vezi? Pentru că mai devreme sau mai târziu o să fie nevoie să alegi între noi. Unul dintre noi minte... și tu trebuie să decizi care.

– Dar ai mărturisit!

Ignorând-o în mod intenționat, el repetă:

– Tu va trebui să decizi.

Privind în cană, ea spuse:

– Trebuie să mă duc la treabă.

– Vin cu tine.

Rugându-se fierbinte ca ursul acela polar să ajungă mai repede la tabără, Kathrin se ridică în picioare. Din obișnuință, ochii i se îndreptară către vale. Deodată, privirea îi deveni mai ageră.

– Uite-l pe taurul care s-a luat după mine, exclamă ea, arătând

către cealaltă parte a văii. Chiar dincolo de prundiș. Se pare că se îndreaptă spre turmă. Să mergem!

Următoarele ore Kathrin nu le-ar fi ratat pentru nimic în lume. Ca și cum ar fi știut că ea scrie o lucrare, Bossy și taurul cel tânăr se comportară în toate felurile posibile pentru stabilirea stăpânului teritoriului. Cu reportofonul ei, înregistră cum mugeau unul la altul, un sunet atavic ce răsuna în vale. În cele din urmă, după o rundă preliminară de încăierare cu coarnele lor ascuțite, cei doi tauri se luptară, iar coamele li se ridicară ca niște mari gulere albe.

Kathrin înregistră loviturile coarnelor, iar cu un cronometru măsură viteza lor de alergare când se înfruntară din nou. Era permanent conștientă de prezența lui Jud lângă ea, făcând fotografii una după alta, oprindu-se doar ca să schimbe filmul ori obiectivul. Era mulțumitor să știe că întreaga secvență era surprinsă pe film, mai cu seamă că ea nu le-ar fi putut face pe toate deodată. Observă cu amuzament că restul turmei nu-i lua deloc în seamă pe tauri, continuând să pască în liniște.

Bossy era de departe cel mai mare și mai puternic dintre cei doi. După a treia înfruntare, îl trimise pe taurul mai tânăr în retragere. În cele din urmă, intrusul o rupse la fugă, cu Bossy pe urmele lui. La o distanță bună de turmă, Bossy se opri, cu părul lung legănându-se ca o cămașă în jurul picioarelor, în vreme ce scotea sunete victorioase.

– Iată câștigătorul, zise Jud rânjind. La naiba, iarăși am rămas fără film.

Ea îi aruncă o privire. Arăta la fel de tânăr și de lipsit de griji ca băiatul cu care hălăduia prin păduri; în plus, remarcă tulburată, arăta nespus de atrăgător. Zise, dintr-o dată:

– Facem echipă bună.

– Doi se descurcă întotdeauna mai bine decât unul, zise el încet. Ce se va întâmpla cu taurul care a fost alungat?

– Va rămâne singur un an sau doi. Apoi, s-ar putea să se întoarcă și să câștige, devenind taurul dominant. Cam așa merg lucrurile.

– Ar fi prea ușor să facem comparații cu oamenii, zise Jud ironic, punând rola de film expus în containerul de plastic. Ar fi timpul să mă lupt cu Ivor.

Ivor, cu patru ani mai mare decât Jud, fusese favoritul tatălui său, în vreme ce Jud, fiul mai mic de la altă mamă, fusese întotdeauna proscrisul familiei. Dar Jud crescuse, întărit de experiențele pe care Kathrin nici nu și le putea imagina: cei doi frați fuseseră întotdeauna departe de a fi potriviți unul cu altul.

– Doar să nu mă consideri pe mine premiul, zise ea tăios.

El își plimbă degetul pe obraz până la bărbie. Începuse să-i crească barba, făcându-l să arate neîmblânzit și periculos, așa că ea tremura la gândul că el și cu Ivor se pot afla în aceeași încăpere. El mormăi:

– Nu fac promisiuni pe care nu sunt sigur că le pot respecta.

Răzvrătită, ea protestă:

– Ai uitat că am rațiune. Nu sunt un animal care acționează din instinct.

– Dar mă dorești, Kit. Mă dorești.

Era adevărat că niciodată în viață nu se simțise atât de puternic condusă de instinct, de dorință, așa cum se lăsase în brațele lui Jud.

– Poate că da. Dar nu trebuie neapărat să dau curs dorinței.

Cu o iuțeală tulburătoare, el își plimbă degetul peste curba lină a buzei ei de jos.

– Poate am să te fac să te răzgândești.

– Ai spus că n-ai să mă mai atingi, Jud!

– Așa am spus. Ochii i se deschiseră larg. Nu mă așteptam să fii atât de reținută. Cu toate că mama ta te ținea cam din scurt, nu-i așa? Îți amintești cât de scurt te-a pus să te tunzi? Și nu suporta să te dai cu ruj.

Mult mai mult decât putea Jud să-și imagineze, toate inhibițiile ei proveneau de la mama. Kathrin reuși să zâmbească.

– Păstram o provizie de rujuri la școală. Împreună cu gene false și cu fard de ochi în toate culorile curcubeului.

De la înălțimea unei mici ridicături de pământ, departe de turmă, tăurașul scoase un sunet furios. Kathrin sări în sus și luă reportofonul.

– Ar trebui să lucrez, bolborosi, nu să vorbesc despre rujuri.

– Cred că am să încerc să prind câteva cadre cu învinsul, zise Jud, strângându-și echipamentul. Ne vedem mai târziu.

Ușurată să-l vadă plecat, Kathrin se concentră din nou asupra turmei, și în următoarele câteva ore o studie minuțios. La ora șase părăsi locul de observație și-și croi drum către cortul ei pentru a pregăti cina.

Jud reapăru tocmai când tocănița fierbea în oală. Adulmecă mulțumit în aer și zise solemn:

– Cu siguranță, locul unei femei e în bucătărie.

– Încă o observație ca asta și ai să mănânci pietre.

– Dacă va trebui să mănânc pietre, n-ai să capeți niciuna din fotografiile cu tăurașul traversând râul.

– Serios, a făcut asta? Oh, aș fi vrut să văd. Sper că turma se va îndrepta într-acolo.

Puse tocăniță în farfuria lui Jud și i-o întinse.

– E un târg corect, mâncare pentru fotografii.

– Mulțumesc.

Începură să mănânce și să vorbească despre ziua lor, cu o ușurință care lui Kathrin îi amintea de vremurile bune. Zise:

– Ca desert, avem suc de mere. Ce n-aș da pentru o bucată din plăcinta lui Pam... Ar trebui să-l chem pe Garry, e aproape șapte, nu-i așa?

Garry îi spuse că ursul polar se găsea la mică distanță de tabără, la vânătoare pe gheață. După ce Kathrin încheie, el zise, fără nicio tresărire:

– Am să mă duc într-acolo. Nu pot pierde ocazia să văd un urs. Nu-mi ia mult să-mi strâng echipamentul.

Cinci minute mai târziu, cu rucsacul în mână, stătea înaintea ei.

– Cât ai să mai rămâi aici?

Făcu un calcul rapid.

– Mai am mâncare pentru patru zile.

– Până atunci, trebuie să sosească Ivor.

Poate se va înfometa și va rămâne acolo o săptămână.

– Înțeleg, zise, pe un ton neutru.

Jud ridică din umeri.

– Gândul de a vă vedea împreună îmi întoarce stomacul pe dos.

– De ce? Te temi că o să vorbim despre banii pe care i-ai furat? se aventură ea. Jud, tatăl tău s-a purtat groaznic cu tine toată viața, așa că e de înțeles să fi vrut să te răzbuni. Mi-aș fi dorit doar să nu fie atât de premeditat și în secret... N-am înțeles niciodată cum te-ai putut purta în felul acela!

– După cum nici eu n-am înțeles cum ai putut minți în privința acelui telefon, replică el implacabil. Tu, dintre toți, știai ce părere am despre animalele ținute în cușcă.

Ea zise, cu glas scăzut:

– Nu te apropia prea mult de ursul polar.

– Da. Nu-mi place să plec și să te las aici singură.

– Am mai fost singură și înainte.

– Întotdeauna ai fost încăpățânată, zise el admirativ. Vino încoace, Kit.

Incapabilă să-l refuze, puse cana de cafea pe o piatră și se ridică în picioare. Luând-o de umeri, Jud spuse aspru:

– Ai grijă de tine, bine? Ne vedem în câteva zile.

Toată energia i se scurse din corp prin vârfurile degetelor. Aproape împotriva voinței, repetă un joc din copilărie:

– Păzește-te de marmote.

– Și de lilieci și de pisici vagabonde.

Brațele lui se încordară. După o ezitare care din cauza nervilor ei suprasolicitați i se păru că durează o veșnicie, el zise:

– Kathrin, îți pare rău că am venit aici?

Ochii lui albaștri erau plini de ceva ce n-avea habar să definească. Răspunse, cu sinceritate:

– Sunt confuză, speriată și furioasă. Dar nu, nu-mi pare rău.

– Ai părul fierbinte precum cărbunii care ard în foc, și m-aș putea pierde în ochii tăi, zise el.

Ridicându-i bărbia cu mâna, o sărută pe gură și puse în acel sărut toată emoția care-i lega și totodată îi îndepărta unul de celălalt.

Ea răspunse imediat, căci nu putea îndura să-l vadă atât de devastat de dorință, vulnerabil în fața ei, într-un fel cumun bărbat rareori este vulnerabil. Sărutul lui se prelungi. Jud, cel care o trădase și o părăsise, se întorsese. Pe cel pe care-l iubea ca pe un frate, acum îl dorea ca bărbat.

O eliberă încet, în timp ce pieptul i se ridica de respirația grea.

– Ai grijă, spuse din nou, întorcându-se și îndepărtându-se de ea.

Urcă dealul fără oprire. Dar pe creastă, înainte să înceapă

coborârea în valea următoare prin care curgea râul, se întoarse cu silueta lui masivă în lumina soarelui, și-i făcu cu mâna.

Ea îi răspunse cu același gest și-l privi dispărând din ochii ei. Pe nesimțite, se gândi, Jud îi făcuse un dar neașteptat, pe care nu știa că și-l dorește. După șapte ani, o făcuse din nou să se simtă femeie.

Capitolul 5

Spre uimirea ei, îi era dor de Jud.

Nu se așteptase la asta. Mai curând, crezuse că se va bucura să se întoarcă la existența ei singuratică în tundră, având drept companie numai turma de bizoni. Dar în prima zi după plecarea lui, când un vultur țâșni către cer ca o săgeată sură, își dori ca Jud să fie lângă ea să-l vadă și el, fiindcă știa că era o specie rară. În seara aceea, dădu peste niște părăluțe gingașe într-o viroagă umedă, iar în ziua următoare văzu o mulțime de clopoței albaștri; cu siguranță, Jud s-ar fi oprit să le fotografieze.

Două zile mai târziu, când ar fi trebuit să se întoarcă în tabără, turma trecu în sfârșit în cealaltă vale. Hrănindu-se numai cu alune și cu stafide, luă urma animalelor și la ora opt seara răbdarea îi fu răsplătită.

Dar nu dori să traverseze și ea râul. Era obosită, nu mai avea mâncare și-i spusese lui Garry că se va întoarce în noaptea aceea. Așa că își prepară o farfurie de supă și mâncă niște biscuiți și ceva brânză înainte să pornească la un drum de cinci ore. Ar fi fost bine, se gândi, dacă turma s-ar fi îndreptat în direcția taberei, în loc să se

îndepărteze mereu de aceasta.

Patru ore mai târziu, Kathrin ajunse pe ultima culme și văzu valea desfășurându-se înaintea ei asemenea unei hărți topografice. Zări și grupul de clădiri care constituia destinația ei. Tânjind după confortul căbănuței ei și după odihna patului, începu să caute sticla cu apă, când auzi un sunet care o făcu să se încrunte. Ridicând binoclul, văzu un elicopter ridicând praful în aer. Nu-l mai văzuse până atunci.

Ivor pilotează elicopterul companiei... Așa îi spusese Jud.

Elicopterul zbura la mică înălțime. Prea jos, se gândi indignată, privind un stol de rațe sălbatice ridicându-se în aer și îndreptându-se către tundră. Zgomotul aparatului se auzi deasupra stâncii, zgâriindu-i urechile. Cu toate că își dorea nespus să afle dacă la comandă se afla Ivor, știa că dacă s-ar fi uitat când elicopterul trecea pe deasupra capului ei, paloarea feței ei ar fi fost prea evidentă. Așa că se ghemui, privind mormanele de scoici ce zăcuseră odinioară pe fundul mării.

Cu un zgomot teribil, elicopterul trecu pe deasupra ei și ea închise ochii. Pilotul n-o văzuse; zgomotul scădea deja în intensitate. Când se ridică, elicopterul dispăruse în vale.

Poate nu era Ivor. Niște cercetători ruși erau așteptați să viziteze tabăra; poate erau ei.

Cincizeci și cinci de minute mai târziu, când ajunse aproape de tabără, auzi în spatele ei zgomotul elicopterului care se întorcea. Deci vor ajunge la tabără în același timp, se gândi cu un umor ciudat. Dacă era Ivor, era mai bine să dea ochii cu el pe poteca din tabără decât singură în tundră.

Acum, era matură. Matură și, spera ea, mai înțeleaptă. Dar inima îi bătea în piept ca și cum ar fi avut din nou paisprezece ani și simți

un leșin care n-avea nimic de-a face cu efortul drumului.

Ivor. Aici, în tabără.

Unde era Jud? Era aici? Ori era pe ghețuri, fotografiind ursii polari? Înțelese, cu surprindere, că s-ar fi simțit mai în siguranță dacă l-ar fi știut prin apropiere.

Elicopterul aterizase. Kathrin își puse rucsacul pe veranda cabanei și se întoarse afară. Cu nervii întinși la maximum, se îndreptă către potecă trecând pe lângă stația radio, iar în timpul acesta din elicopter ieși Ivor.

Ea rămase pe loc, așteptându-l. Ivor se opri la câțiva metri de ea.

– Bună, Kathrin, zise.

Nu-i spusese niciodată Kit; doar Jud îi spunea așa. Ea răspunse, cu un calm care o făcu să fie mândră de ea:

– Ivor... nu ne-am văzut de mult.

– De șapte ani.

Zâmbind, micșoră distanța dintre ei și-i luă mâinile într-ale lui.

– Ce mai faci?

Era la fel de arătos cum și-l amintea, arătos într-un fel în care Jud nu va fi niciodată; fiecare trăsătură perfect proporționată, ochii de un albastru mai puțin tulburător decât cei ai lui Jud, părul blond fin. Arăta relaxat și foarte sigur pe sine, iar ea încercă primul impuls de furie. Așadar, Ivor avea să trateze situația cu sânge-rece? Ca o întâlnire neașteptată între doi vechi prieteni?

– Sunt bine, mulțumesc. Tu?

– Mai bine, acum că te-am văzut.

Mâinile lui îi strânseră și mai tare încheieturile.

– Ce bine arăți!

Râse, amuzată de-a binelea.

– Dacă poți spune asta după ce am petrecut cinci zile în tundră,

atunci ai nevoie de ochelari, Ivor.

El nu râse. Nu avusese niciodată prea mult simț al umorului, se gândi ea, o lipsă pe care n-o remarcase în adolescență. Provocându-l intenționat, continuă:

– Jud mi-a spus că te afli aici pentru a verifica afacerile cu minerit ale tatălui tău.

– Deci, ai vorbit cu el despre mine. Pentru un fost pușcăriaș, Jud n-o duce prea rău, nu-i așa? A adunat ceva bani din filmul făcut după experiența în închisoare și acum scoate o cărticică din aceea frumușică. Poze lucioase și esență zero.

Ivor prezenta realizările foarte reale ale lui Jud în cea mai proastă lumină posibilă. Kathrin se stăpâni cu greu și-și trase mâinile pentru a se elibera.

– Nu mai lipsește decât ca tatăl tău se se urce în următorul avion și să vină aici, ca să avem o reuniune de familie, zise ea cu răceală.

El o trase mai aproape, zâmbind din nou.

– Că veni vorba de reuniuni, ce-ai zice de un sărut, în amintirea vremurile trecute?

O cuprinse panica și jocul încetă să mai fie un joc.

– Ivor, spuse ea încordată, hai să nu ne prefacem. Știm amândoi ce s-a întâmplat în noaptea telefonului acela. Dacă îți închipui că am uitat ceva, te înșeli amarnic. Dă-mi drumul.

– Nu ești doar femeia frumoasă pe care mi-o amintesc, ai și mai multă personalitate... Îmi plac femeile cu personalitate.

– Poți s-o lași baltă?

– Kathrin, am făcut o greșeală acum șapte ani, și îmi pare rău. Cu toate că mai curând tu te-ai aruncat în brațele mele, trebuie să recunoști.

Așa se întâmplase.

– Eu aveam șaptesprezece ani, iar tu douăzeci și cinci!

– Te doream. Erai frumoasă și pe atunci, ca o căprioară cu picioare lungi și plină de făgăduințe. Făgăduințe care s-au împlinit cu prisos.

Zâmbetul lui, care odinioară îi înmuia genunchii, o lăsă nemișcată. Zise brusc:

– De ce i-ai spus lui Jud că mai eram împreună?

Genele lui fluturară.

– Voiam doar să te protejez. Nu voiam să te caute, de-abia ieșit din închisoare.

Cândva, ar fi dat orice ca Ivor s-o ocrotească. Păstrând în minte gândul că cel care mințise fusese el și nu Jud, zise impetuoasă:

– N-am nevoie de protecția ta. După ce am plecat de la Thorndean, am învățat să-mi port singură de grijă. N-am avut încotro.

– Ești răutăcioasă. Nu-ți șade bine.

– Nu ești dispus să recunoști că ai putea fi măcar parțial responsabil pentru răutatea mea?

El zise, impasibil:

– N-am vrut să te arunci în brațele lui Jud.

– Nu de Jud eram îndrăgostită, ci de tine! Știi ceva? Nu mai sunt îndrăgostită de tine câtuși de puțin.

– Cum poți să...

Un zâmbet larg îi lumină chipul și străluci în ochii ei și, cu sinceritate totală, continuă:

– A trebuit să te întâlnesc din nou aici, în seara asta, ca să înțeleg că m-am eliberat de tine... Cred că, în ciuda celor întâmplate, n-am rupt niciodată vechile legături. E uluitor! Nici nu-ți închipui cât mă bucur că ai venit aici.

– Vorbești aiurea!

El părea, după cum constată ea cu întârziere, mult mai puțin încântat de această descoperire decât era ea. De fapt, părea furios. Contrariată, zise:

– Ivor, spre cinstea ta, n-ai pretins niciodată că ai fi îndrăgostit de mine. Eu m-am aruncat în brațele tale, ai dreptate. Deci n-ai niciun motiv să fii furios pe mine acum.

El o prinse de mână, iar degetele lui i se înfipseră în carne.

– Te-ai îndrăgostit de Jud?

Ochii ei se luminară și mai mult.

– Îl urăști pe Jud, nu-i așa? șopti. Poate l-ai urât întotdeauna.

– De ce m-aș obosi să-l urăsc? Nu merită.

Deodată, puterile o părăsiră. Murmură:

– Nu știu ce să mai cred.

– Jud și-a distrus viața, nu trebuie să fii prea deștept ca să vezi asta. Iar tu te afli în pericolul de a face același lucru, îngropându-te în locul ăsta, ca să urmărești niște animale proaste.

Toate simțurile i se puseră în alertă. Cu o voce gravă din cauza oboselii, Kathrin rosti întrebarea la care se gândea de când aterizase.

– Pe unde ai venit cu elicopterul?

– Garry mi-a descris valea ta. Am trecut pe lângă o turmă de bizoni și i-am speriat puțin, ca să văd cum reacționează. S-au adunat în cerc, după care s-au răspândit în toate direcțiile. Aș fi crezut că ți-ai ales să-ți petreci timpul lângă animale cu ceva mai mult creier.

– Ai făcut asta intenționat?

El ridică din umeri.

– Poți să spui că am făcut un studiu, dacă vrei. Odată ce mina va începe să lucreze, vor fi tot mai multe avioane și elicoptere pe aici; ar fi bine ca animalele să înceapă să se obișnuiască.

– Ivor, dacă te mai apropii de bizoni o singură dată, te dau în judecată, se aprinse ea. Tu ești prost, nu ei.

– N-ai decât, zise el încet. Dar dacă o faci, am să scot la iveală suficiente dovezi ca să-l acuz pe Jud din nou. Nu ți-ar plăcea asta, nu-i așa?

Scutură din cap, neîncrezătoare.

– Cum am putut fi atât de proastă încât să fiu îndrăgostită de tine? Trebuie să fi fost nebună.

Năpustindu-se asupra ei ca un animal de pradă, Ivor se aplecă și o sărută pe gură. Dar înainte ca ea să poată reacționa, se îndepărtă de ea și-i zâmbi

– Noapte bună, Kathrin, zise. Mai vorbim mâine. Pentru că, în ciuda tuturor celor spuse, noi doi n-am terminat.

Ea se întoarse, se îndreptă spre tabără și nu observă silueta care stătea în pragul ușii ei decât atunci când se apropie de cabană. Se opri uimită, iar Jud aruncă o privire disprețuitoare obrajilor ei îmbujorați și spuse:

– Deci, încă mai ești îndrăgostită de el... Mă așteptam la asta. De asta te-ai purtat ca o fecioară înspăimântată în tundră, nu-i așa? A fost în regulă să mă induci în eroare și probabil te-ai amuzat, dar cel cu care împarți patul e Ivor. Numai și numai Ivor. Cred că ar trebui să te felicit măcar pentru fidelitate, dacă nu pentru faptul că ai fi în toate mințile.

Ochii lui erau albaștri precum licărirea unei flăcări; acuzațiile lui o răniseră atât de profund încât anulară ultima ei încercare de a se stăpâni.

– Un fost pușcăriaș nu e tocmai cea mai indicată persoană să vorbească despre asta, Jud Leighton. Iar patul îl împart cu cine vreau. Acum, te rog, vrei să te dai din calea mea, ca să pot merge la

culcare?

– Da, am să mă dau din calea ta, făgădui el sălbatic. Și n-am să mă mai amestec în treburile tale. În mod destul de ciudat, nu vreau resturile de la fratele meu.

Plecă la fel de iute cum apăruse. Cu ochii în lacrimi, Kathrin deschise ușa, lăsă ghetele pline de noroi pe verandă și intră în cabană. Era frig și avea aerul unei încăperi demult părăsite. Se plimbă încolo și încoace, simțind sub picioare atingerea covorului făcut de mama ei și văzu că stătea pe fâșia de pânză albastră din cămașa lui Jud. Aruncându-se pe pat, izbucni în plâns; și, cum își îngropă fața în perne, își dori să nu fi venit niciodată nici măcar în apropierea taberei.

Când Kathrin se trezi, în miezul zilei, dintr-un somn bântuit de vise, vremea se schimbase, începuse să bată vântul și să plouă. Foamea o călăuzi către bucătărie.

Pam frământa pâine, iar în încăpere era foarte cald. Suficient de cald ca să alunge pe toată lumea de acolo, cu excepția lui Pam, după cum remarcă ea ușurată. Pam zise, veselă:

– Ce grozav, Garry o să pregătească sauna diseară! Kathrin, ce s-a întâmplat?

Spre spaima ei, Kathrin simți lacrimile udându-i genele.

– Nimic, rosti, nesocotind adevărul. Unde-s ceilalți?

– Garry a aprins soba la stația radio, ca să discute acolo cu Ivor despre proiectele de minerit, care nici n-au pornit și deja mi-e silă de idee. Karl și Calvin sunt pe cale să se întoarcă și nu sunt sigură unde-i Jud. Nu-i bărbatul cel mai ușor de ținut pe loc, așa-i?

Își puse mâinile pline de făină în șold.

– Am să pun un ceai pe foc, iar tu să-mi povestești de ce arăți la fel de vie ca o focă moartă.

– Mă flatezi, zise Kathrin zâmbind. Te avertizez, dacă Jud ori Ivor intră pe ușă, am să ies pe cea mai apropiată fereastră.

– M-am gândit eu că despre ei e vorba, zise Pam dezarticulat, umplând un bol cu supă din oala aflată pe sobă și punând-o înaintea lui Kathrin. Sunt biscuiți proaspeți în cutia de pe masă, servește-te. Dacă ar trebui să-mi dau cu părerea cine a delapidat banii aceia, l-aș alege pe Ivor fără să ezit. E o figură, și nu una bună.

Puteai să te încrezi în Pam că va trece direct la subiect.

– Dar Jud a mărturisit, strigă Kathrin. De ce ar fi mărturisit, dacă n-a făcut-o el?

– De ce nu-l întrebi?

– Fiindcă nu vorbim.

– Ce motiv bun, o tachină Pam. Deci, telenovela de la Thorndean continuă... Dar tu de ce crezi că a făcut-o, Kathrin?

– Dacă aș fi știut răspunsul la întrebarea asta, poate n-aș fi bocit toată noaptea trecută, zise Kathrin încruntată. Biscuiții ăștia sunt grozavi; ești un înger.

– Acum, tu mă flatezi, râse Pam. Dar, serios, Kathrin, să nu rămâi singură cu Ivor, bine? N-aș avea deloc încredere în el. I-a spus lui Garry ca pleacă imediat ce se îmbunătățește vremea, așa că fii atentă în următoarele câteva zile.

– Am să dorm tot restul după-amiezii, diseară am să fac o saună și am să dorm toată noaptea, spuse Kathrin. Mâine, am o mulțime de date de transcris. Acum, spune-mi ce s-a întâmplat pe aici în ultimele zile.

Îndatoritoare, Pam îi transmise stocul relativ limitat de bârfă din tabără, care includea faptul că Jud făcuse câteva fotografii grozave ursilor polari.

– Când se domolește vântul, vrea să găsească cuibul șoimilor pe

stâncile de la Desolation Falls. Așa că o să scapi de el o vreme.

– Turma se îndreaptă exact într-acolo, răspunse Kathrin posac.

– Bine, zise Pam. De fapt, cred că ai fi nebună să-l eviți.

– Ai înțeles greșit. El mă evită.

Dar în seara aceea, Kathrin urma să se întrebe dacă afirmația ei era corectă. Ea și cu Pam se bucuraseră din plin de saună și de data aceasta niciuna din ele nu plonjă în lac. Când se întoarseră în bucătărie, aceasta era goală. După ce scotoci prin geanta ei, Pam zise:

– Fir-ar să fie! Cred că mi-am uitat peria în saună. Mă întorc.

Kathrin se opri lângă sobă, își înclină capul și începu să-și perie șuvițele lungi și ude. Ceainicul fluiera încetișor, ca pentru sine. Ploaia bătea în acoperiș.

Ușa se deschise și, din claia de păr, Kathrin spuse:

– Ți-ai găsit peria?

Liniște desăvârșită. Nimeni nu intră în bucătărie, iar ușa rămase deschisă.

– Hei, zise. E curent, închide ușa.

Ușa se trânti și o voce de bărbat spuse:

– Pe cine aștepți, pe Ivor?

Kathrin se îndreptă îndată și-și aruncă părul pe spate. Cu ochii departe de a fi prietenoși, replică:

– Cu siguranță, nu pe tine.

Jud traversă încăperea către ea; se deplasa cu forța și grația unui urs polar și arăta, se gândi ea nesigur, la fel de periculos. Luând mânerul periei, care părea a fi singura ei armă, continuă iute și sincer:

– Nu-l așteptam nici pe Ivor. Încă nu m-am hotărât care din voi îmi displace mai mult.

– Nu mă minți, Kit! mormăi el. Ești obsedată de Ivor de când te cunosc. De ce s-ar fi schimbat asta? O să petreacă noaptea cu tine, nu-i așa?

Acuzația lui Jud era atât de ridicolă încât, cu altă ocazie, ar fi putut să râdă. Dar expresia de pe chipul lui îi alunga din minte orice gând de a râde. Și-l amintea arătând astfel într-o singură ipostază, când dăduse peste un grup de băieți care torturau un cățeluș; în interval de cinci minute, băieții o luaseră la goană, iar cățelușul fusese salvat.

Fioros, se gândi Kathrin absentă. Așa arăta. Era singura dată când furia lui îi era adresată.

– Pam trebuie să se întoarcă, zise, și-și dădu seama că panica ei trebuie să-i fi fost și lui la fel de evidentă. Potolește-te, Jud. Nu-mi place.

– Nu-ți place, o măimuțări el.

Continuă, cu voce aspră:

– Nu-ți displace la fel de mult ca mie când te-am văzut împreună cu Ivor. Cu siguranță, ați avut destule de vorbit pe alee, nu-i așa? Ținându-vă de mână și sărutându-l ca și cum ai avea tot șaptesprezece ani. Nu pricepi că nu merită?

În vreme ce creierul lui Kathrin păru să înceteze a mai funcționa, simțurile îi erau în alertă maximă. Ochii lui Jud aveau tot focul tainic al safirelor și, asemenea lor, erau duri, reci, inumani. Apoi Jud îi mângâie sânii, iar spaima îi cuprinse trupul.

– Oprește-te, gemu, simțindu-și capul amețit. Jud, oprește-te, nu pot suporta.

– Și cu el reacționezi la fel cum faci cu mine? spuse el violent.

– Vreau să mă lăsați în pace amândoi! strigă ea. Amândoi!

Mâinile lui îi coborâră pe talie. Sub materialul subțire al cămășii,

ea îi simți degetele, asemenea atingerii focului și a gheții. Sângele i se scurse din obraji. Se prinse de cămașa lui, ca să nu cadă cu spatele pe sobă, lăsă deoparte mândria și zise:

– Nu face asta, Jud. Te rog, nu face asta...

Ceva de pe chipul ei păru să-i domolească furia. Cu o exclamație de dezgust îi dădu drumul, ștergându-și mâinile pe blugi ca și când s-ar fi contaminat. Crezând că n-ar fi putut-o răni mai mult decât o făcuse deja, Kathrin fu străpunsă în inimă de acest gest mărunt, dar grăitor.

Nu mai avea nimic de pierdut; pierduse tot cu șapte ani în urmă și aici retrăia spaima acelor zile, în alt loc și în alt timp.

– Tu și cu Ivor sunteți la fel, zise zdrobită. N-aș fi crezut, dar așa este.

Jud își îndesă pumnii în buzunare, ca și cum ar fi fost singura cale de a-și ține mâinile departe de ea.

– Doar nu crezi serios.

Dacă s-ar fi uitat la el, Kathrin ar fi văzut cum durerea îi sfâșia chipul ca tăietura unui pumnal; dar privea peria pe care încă o ținea în mână, încruntându-se la ea ca și când n-o mai recunoștea.

– O, da... mi-o dovedești de fiecare dată când ne vedem. Nu ești Jud pe care-l știam și în care aveam încredere. Te-ai schimbat.

– În privința sentimentelor față de tine nu m-am schimbat deloc, spuse cu un glas ciudat.

– Cum poți spune ceva atât de evident neadevărat? strigă ea. M-am săturat de asta până peste cap, Jud. Stai departe de mine!

Ca și când nu s-ar fi putut abține, el explodă:

– Dacă stau departe de tine, pentru numele lui Dumnezeu, ai să stai departe de Ivor?

Kathrin găsi puterea de a-l privi drept în față.

– Ți-ai pierdut orice drept de a-mi spune ce să fac. Noi doi am terminat-o. Am terminat-o așa cum nu terminasem atunci când te-ai dus la închisoare. Presupun că acești patru ani te-au schimbat în mod drastic, după cum văd.

Își încrucișă mâinile pe piept.

– Poate cu timpul, o să mă bucur să ne vedem, fiindcă am reușit în sfârșit să-ți văd adevărata față și să rup ultima legătură care mă ținea alături de tine, indiferent ce-ai fi făcut.

Spusese ceva care avusese același efect asupra lui Ivor pe potecă. Cu toate acestea, în locul nebunescului sentiment de libertate care însoțea acea mărturisire, acum simțea doar povara unei triste inexplicabile.

– Kit, spuse Jud, rostind cuvintele cu gravitate. N-am furat banii aceia.

– Nici nu-mi mai pasă, zise ea plictisită. Nu contează pentru mine, nu vezi? Tot ce vreau, e să mă lași în pace.

– Deci, vrei să fugi! Să te întorci la Ivor, pentru că el reprezintă siguranța, când, dacă ai avea puțin curaj, ai căuta adevărul.

Era atât de departe de adevăr, că era aproape caraghios.

– N-ai auzit nimic din ce-am spus. Vreau să mă lăsați amândoi în pace.

– Aici? o zeflemisi el. Aici nu ne putem ține departe unul de altul. Tabăra e atât de mică, încât ne vom călca pe bătături zi și noapte. Ne întâlnim la micul dejun și la cină și...

– Nu, nu ne întâlnim, îl întrerupse ea, obosită să mai fie prudentă. Eu plec din nou mâine și nu va trebui să ne mai vedem deloc.

Ușa de afară se deschise și de pe verandă se auzi un zgomot de pași. Cu viteza șoimului care își înhață prada, Jud o luă în brațe și o

sărută apăsat pe gură, neluând în seamă geamătul ei de furie și încordarea trupului ei, ignorând și boncănitul ghetelor trântite pe covorașul de pe verandă. Când ușa interioară se deschise, îi dădu drumul și ea văzu amestecul de furie, frustrare și dorință din ochii lui.

Calvin zise voios:

– Scuze, v-am întrerupt? Sauna îți aparține, Jud.

Jud se dădu înapoi.

– Mulțam, Calvin, răspunse inexpresiv. Kit, continuăm altă dată.

"Peste cadavrul meu", gândi ea neconvingător, conștientă în același timp de ușurarea că în bucătărie intrase Calvin, și nu Ivor. Îl privi pe Jud îndreptându-se către ușă și chiar în mijlocul unei istoviri care o ducea aproape de leșin, remarcă eleganța trupului său, părul lui negru pe umeri. Urându-se pe sine pentru că fie și numai observase aceasta, căci contrazicea cuvintele ei de dispreț, se îndepărtă de sobă și-și vârî peria în păr, încercând să-l ordoneze.

– A mai rămas apă fiartă pentru cafea? întrebă Calvin. Vrei și tu, Kathrin?

Era îndreptățită să se simtă sfârșită; dar cu toată încordarea nervoasă, era perfect lucidă și n-avea chef să se ducă la cabana ei.

– Fac niște ciocolată fierbinte.

Ușa exterioară se închise în urma lui Jud. Căutând cutia de cafea în dulap, Calvin zise:

– Mă bucur că nu mai împart sauna cu el.

Kathrin luă două căni.

– De ce? întrebă, apoi se întristă că pusese întrebarea. Terminase cu Jud, terminase de tot. Tocmai îi spusese asta și chiar avea de gând să facă.

– N-am mai văzut un bărbat atât de neliniștit într-un spațiu

închis. Se tot uita la ușă, precum călătorii aceia cu avionul care sunt atât de nervoși că stau mereu la ieșire. Ce ți-e și cu claustrofobia asta!

Mormâind ca pentru sine, își puse două linguriță de cafea în cană.

Gata. Terminase. Cu toate astea, în ciuda ei, inima lui Kathrin era strânsă de milă. Își amintea sacul de dormit întins în tundră și băiețelul care, la școală, stătea mereu la fereastră. Vreme de patru ani, Jud fusese schimbat în spatele gratiilor. Că se schimbase în timp era inevitabil și de înțeles, chiar dacă aceste schimbări îi displăceau. Dar erau scuzabile?

– Ce să zic, adăugă Calvin, tipul e bine făcut. Privi în jos, la silueta lui rotofeie. Cred că mă face de râs la capitolul ăsta, spuse și deschise cutia de tablă plină cu prăjiturele coapte de Pam în dimineața aceea.

Pam și Karl fură următorii care sosiră în bucătărie. Kathrin spuse:

– Ți-a luat mult să găsești peria aia.

Pam răspunse:

– Garry m-a ajutat s-o caut. Lasă-i și lui niște prăjiturele, Calvin.

– Dacă n-ai fi o bucătăreasă atât de bună, n-aș fi supraponderal, mormăi Calvin, luând încă două prăjiturele înainte de a închide cutia.

Continuă, în vreme ce ușa se deschise din nou:

– Avem nevoie de mai multe femei aici. Pam e îndrăgostită de Garry și Kathrin de Jud. Eu ce-am să fac sâmbătă seară?

– Nu-i adevărat! izbucni Kathrin și se cutremură când Ivor intră în bucătărie. Sigur, trebuie să fie tocmai el, se gândi, aruncându-i lui Calvin o privire fioroasă.

– Locul ăsta e raiul dragostei, observă Ivor, cu chip neclintit. Nu

mi-ai spus că ești îndrăgostită de fratele meu, Kathrin.

– Pofta de prăjiturele a lui Calvin e depășită numai de imaginația lui, zise ea aspru. I se trage de la faptul că petrece prea mult timp cu algele.

– Ar trebui să vorbești cu Garry, Pam, zise Calvin zâmbind serafic. Trebuie să existe specialiste în formele de viață unicelulară. Specialiste frumușele, sub 1,80 înălțime.

– Știu una, se amestecă în discuție Karl. Locuiește lângă Stockholm și e verișoara mea. Vă fac cunoștință, Calvin.

– Blondă. Ochi albaștri. Iubire garantată, zise Calvin extaziat, dându-și ochii peste cap.

– Toate astea la un loc, zise Karl foarte serios. Plus patru copii.

Karl glumea atât de rar, încât toată lumea din încăpere izbucni în râs. Toată lumea, cu excepția lui Ivor, observă Kathrin. Ivor o fixa cu privirea pe ea, cu ochii lui palizi și duri ca așchiile de gheață. După ce-și goli cana, ea își luă jacheta și se ridică.

– Noapte bună, zise și dădu fuga peste drum la cabana ei.

După o clipă de ezitare, folosi cadrul metalic al rucsacului ca să blocheze ușa exterioară, și scaunul ca s-o blocheze pe cea interioară. Dacă exagera, asta să fi fost singura problemă. Apoi trase perdelele, se urcă în pat și închise ochii. Îi deschise opt ore mai târziu.

Cu toate că dormise bine, Kathrin se trezi cu un sentiment clar de nesiguranță. N-avea de-a face cu Jud ori cu Ivor, se gândi, încruntându-se spre tavan și ascultând darabana ploii pe acoperiș. Era îngrijorată în privința bizonilor. Nu din cauza vremii, care nu constituia o problemă pentru animale cu blana atât de groasă ca a lor. Mai curând era îngrijorată pentru că Jud tulburase animalele cu elicopterul.

Avea de gând să-și urmeze planul de a se îndrepta către vale. În

felul ăsta, putea studia turma și se putea ține departe de Jud și de Ivor. Împușca doi iepuri dintr-un foc, se gândi și simți cum nesiguranta începe să se risipească. Chiar dacă ploaia continua și nu rămânea acolo decât câteva zile, măcar avea patruzeci și opt de ore în care nu trebuia să aibă de-a face cu niciunul dintre frați.

Ivor avea timp destul ca să plece.

Ochii i se deschiseră larg. Așadar, Ivor era cel pe care-l voia plecat? Nu Jud?

În ciuda celor pe care i le spusese?

Capitolul 6

Luptându-se cu incertitudinea, Kathrin sări din pat și-l acoperi cu cuvertura. Se îmbrăcă într-un pulover de lână verde și alergă la bucătărie.

Pam conducea pregătirile pentru micul dejun, iar bucătăria era aglomerată. Când Kathrin intră în cameră, Jud își umplea cana de cafea din vasul de pe foc, iar Ivor așeza șunca și pâinea prăjită pe o farfurie. Amândoi se întoarseră s-o privească.

Lumina și întunericul, se gândi ea. Părul lui Ivor era atât de deschis la culoare, iar cel al lui Jud era negru ca pana corbului. Ivor nevinovatul și Jud ticălosul.

Pam puse o farfurie plină cu mâncare înaintea ei. Kathrin își înmuie pâinea în sirop de arțar. Goli rapid farfuria și se ridică de la masă, suflecându-și mânecile.

– Spăl eu vasele, îi spuse lui Pam. Tu stai și bucură-te de masă.

O activitate fizică era o ușurare, căci siguranța ei interioară era acum înlocuită de vid. Iar întrebarea care o frământa era una căreia numai Jud îi putea răspunde: de ce mărturisise, dacă era nevinovat?

Stivui farfuriile cu atenție, turnă detergent în chiuvetă și se duse

la sobă să ridice oala cea mare cu apă fierbinte. Era mai grea decât de obicei, fiindcă cineva o umpluse prea mult; încordându-se, Kathrin o ridică cu amândouă mâinile și o parte din apa clocotită îi împroșcă mâna.

Scoase un strigăt de durere și puse oala din nou pe sobă, atât de repede că apa o împroșcă din nou. Apoi, dintr-o dată, Jud fu lângă ea.

– Lasă-mă să văd, zise imperativ.

– N-am nimic...

O trase la chiuvetă, unde îi turnă apă rece pe încheietură. Pe pielea fină a brațului avea o mică pată roșiatică.

– Serios, n-am nimic, repetă, încercând să se elibereze.

– Ai fi putut să-ți faci o arsură de toată frumusețea, zise. Prostuțo, de ce n-ai cerut ajutor?

– Nu te mai purta cu mine ca și când aș avea nouă ani.

Toți îi priveau. Simți cum sângele îi năvălește în obraji. Calvin părea amuzat, Pam încântată, Garry uluit, iar Karl nedumerit. Ivor arăta dușmănos.

Garry își mută privirea de la Ivor la ea și spuse dintr-o dată:

– Îți duc eu apa, Kathrin. După ce termini cu vasele, poate ne vedem în stația radio să vorbim despre programul tău.

– Sigur, spuse, și se întoarse către chiuvetă.

Când termină treburile în bucătărie, Kathrin se îndreptă spre stația radio, unde îl găsi pe Garry singur. El așteptă să se așeze, după care îi spuse, cu o răceală neobișnuită:

– Kathrin, nu sunt deloc mulțumit de felul în care merg lucrurile. Eu mă străduiesc să avem o atmosferă plăcută în tabără, oamenii să se înțeleagă și în clipa când tu cu Jud și cu Ivor vă întâlniți, ies scântei. Pam mi-a spus că e o poveste de familie, dar să

fiu sincer, nu mă interesează. Tot ce-mi doresc, e ca voi trei să vă înțelegeți.

– Ivor și Jud s-au urât mereu unul pe altul, zise ea înfierbântată, știind că spune adevărul. Nu poți să mă învinuiești pe mine pentru asta.

– Dar tu ești în centrul acestei relații, spuse Garry, cu mai multă subtilitate decât s-ar fi putut aștepta de la el. Oricum, nu vreau să mă contrazic. Până nu se domolește vremea, Ivor nu poate pleca, ne-am pricopsit cu el. Și cum Jud ne face o mare donație, nici pe el nu pot să-l pun în primul avion care pleacă de aici. Așa că vreau ca tu și cu Jud să mergeți la Desolation Falls în după-amiaza asta.

– Împreună? se cutremură ea. Nu pot face asta, Garry!

– Poți urmări turma cât timp te afli acolo, zise Garry impasibil. Haide, Kathrin, nu mă pune în postura de șef care dă ordine imposibile.

– E adevărat că vreau să văd ce mai face turma, spuse ea, trăgând de timp. Ivor i-a cam năucit cu elicopterul ieri-dimineață, și sunt cam îngrijorată.

Garry se încruntă.

– Asta nu mi-a spus. Am să stau de vorbă cu el.

– I-am spus că am să-i fac viața amară dacă se repetă.

Ezită, sperând că Garry va arăta mai multă înțelegere.

– Dar Jud își poate găsi și singur drumul. Nu e obligatoriu să mergem împreună.

– E pentru protecția amândurora, a ta și a lui. Tu nu ești atât de experimentată pe vreme rea așa cum e el. Și apoi, poate vă puteți clarifica neînțelegerile și astfel toată lumea va fi fericită.

– Ar fi minunat, zise Kathrin aspru, dar nu m-aș baza pe asta. Garry, nu-ți promit că voi sta cu el tot timpul. Știi la fel de bine ca

mine că sunt aici ca să studiez bizonii, nu musafirii.

– Turma e destul de aproape de cascadă pentru ca tu și Jud să rămâneți împreună.

Garry, după cum îi spusese Pam, putea fi foarte încăpățânat când își punea ceva în cap. Kathrin oftă și spuse:

– Bine. Spune-i lui Jud că plecăm în după-amiaza asta, pe la trei.

Se îndreptă către cabana ei. Nu voia să plece în tundră cu Jud. După scena din seara precedentă, din bucătărie, se temea că Jud era ca Ivor. Ar fi luat ce dorea.

Și tot ce dorea, era persoana ei.

Lucrul cu datele și rapoartele statistice o calmă. Se opri la două și jumătate, când cineva bătu la ușă.

– Intră, spuse.

Ivor intră înăuntru, închise ușa și se sprijini de cadrul ei.

– Deci, te duci la cascadă cu Jud.

– Doar pentru că mi s-a cerut s-o fac.

– Nu te încurca cu Jud, Kathrin. Pot foarte ușor să-l trimit înapoi la închisoare.

– Asta ai venit să-mi spui?

– Nu glumesc.

– Nici nu credeam.

– Bun. Vezi tu, pot scoate la iveală dosare care să demonstreze că Jud a fost implicat în fraudă și în delapidare.

Kathrin zise glacial:

– Nu te-aș sfătui să faci asta, Ivor. Ai putea să te trezești dat în judecată pentru mărturie mincinoasă și interpretarea eronată a probelor. Nu mai sunt atât de sigură că Jud e cel care a furat banii.

– Ești prostuță. Doar știi că nu eu am dat telefonul și, la urma urmei, a mărturisit.

– Eu plec, acum.

– Nu uita ce ți-am spus. Doar nu vrei să-l vezi din nou pe fratele meu în pușcărie.

Îl văzu pe Jud stând în mijlocul drumului. Era atât de furioasă încât luă rucsacul și se îndreptă direct spre tundră.

Lui Jud nu-i luă mult s-o prindă din urmă. O prinse de umăr. Ea se întoarse, provocându-l să spună ceva.

– Ai vrut să săruți pe cineva de rămas-bun? mârâi el. Sigur, pe Ivor.

– Dacă iei de bun teatrul ăla ieftin, ești nebun. Crezi că voiam să mă sărute?

– Păi, nu prea te luptai să scapi.

– Ești nebun. Reacționezi exact cum își dorește el. În plus, o să petrecem destul timp în ploaie pe ziua de azi ca să nu fie nevoie să stăm să ne și certăm.

– De câtă vreme era în cabana ta, Kit?

– De cinci minute, timp în care m-am îmbrăcat cum mă vezi, ceea ce nu e tocmai o ținută sexy.

Jud spuse, cu o notă nouă în tonul lui:

– Îți sângerează buza.

– Ai putea fi interesat de asemenea să afli că a amenințat că te dă în vileag pentru fraudă dacă noi doi vom face un cuplu.

Jud scoase mănușa și-și puse degetul pe buza ei.

– L-aș omorî dacă ți-ar face rău, spuse cu o hotărâre care făcu să-i înghețe sângele în vene.

Deci, avea dreptate să nu-i spună lui Jud ce se întâmplase între ea și Ivor. Existau secrete care era mai bine să fie păstrate.

Apoi, cu multă blândețe, Jud își puse buzele pe gura ei. Iar ea, cu un strigăt incoerent, se eliberă din strânsoare și porni spre mlaștini.

Vreme de trei ceasuri merseră în liniște desăvârșită, urmând cursul râului ce bolborosea între stâncile de granit. După ce înaintaseră, Kathrin exclamă:

– Uite turma! Acolo, pe malul râului, o vezi? E mult mai aproape de tabără.

– Hai să ne oprim aici și să facem un ceai.

Kathrin fu atât de ușurată să vadă turma nevătămată, încât rânji la el:

– Ești la fel de ud ca mine?

El îi șterse o picătură de ploaie de pe bărbie.

– Da.

– Ceai și prăjiturelele lui Pam, spuse ea hotărâtă și desfăcu curelele rucsacului.

După o cană de ceai și trei prăjiturele cu ciocolată, Kathrin spuse calm:

– Eu am să rămân aici cât te duci tu la cascadă.

– Garry a sugerat să rămânem împreună până se îmbunătățește vremea.

– I-am spus lui Garry că nu-i nevoie.

– Păcat, Kit. N-are rost să fotografiez păsări pe vremea asta. Ne instalăm aici și o să plec când se oprește ploaia.

– Asta poate dura și două-trei zile.

– Garry vrea să ne înțelegem.

– Asta o să se întâmple când Bossy o să-mi mănânce din palmă.

Jud spuse încet:

– Oh, eu ți-aș mânca oricând din palmă, scumpă Kit.

– Vrei să spui că o să faci ce poftești și când poftești și oare de ce îmi pierd vremea să mă înfurii pe tine?

– Asta-i o întrebare al cărei răspuns ne va lua două-trei zile să-l

descoperim, zise el, zâmbind fermecător.

Kathrin se ridică în picioare.

– Am treabă. Tu poți să faci ce vrei. Nu mă aștepta, lipsesc câteva ore. La revedere.

– Am să instalez corturile chiar aici. Pa!

Ea începu să-și stabilească drumul către turmă, pentru a ajunge cât mai aproape posibil. Își luă binoclul. Bossy păștea pe malul râului.

Avea de făcut o mulțime de lucruri. A lua notițe fără să ude hârtia cerea ingeniozitate. Era nevoie să se oprească des, pentru a-și șterge obiectivele. Timpul se scurse mai repede decât se așteptase și când se uită la ceas era trecut de unsprezece. Al doilea pui lipsea din turmă. Elicopterul era de vină, se gândi cu lehamite. Își îndesă binoclul în jachetă și se zori peste deal, de unde putea vedea cele două corturi galbene așezate alături. Erau mai departe decât păreau; când ajunse la ele, își pierduse răsuflarea.

Jud nu era de găsit nicăieri. Îngenunchind în iarbă lângă cortul lui și strigându-l, desfăcu ușa:

– Jud, trezește-te!

Când își vârî capul înăuntru, el se ridică din sacul de dormit și ea avu senzația că-l trezise dintr-un vis urât.

– Ești bine? întrebă ea nesigură.

El aprobă din cap.

– Kit, ce s-a întâmplat?

– Lipsește unul din pui. Cred că a fost lăsat în urmă când Ivor a speriat turma cu elicopterul. Vii cu mine să-l căutăm?

El se trezise de-a binelea.

– Ivor a făcut asta?

Ea dădu din cap.

– Trebuie să plecăm imediat. În ziua aia, erau departe în vale, nu-i așa?

– Cam la trei ore de mers de aici. Cel mai bine ar fi să demontăm tabăra și să ne așezăm în locul în care se afla turma. În pachetul cu mâncare e niște tocăniță; încălzește-o cât mă îmbrac.

– Nu vreau să pierd vremea cu mâncarea.

El îi prinse mâinile cu îngrijorare.

– Ți-e frig și n-ai să poți ajuta turma dacă faci hipotermie. Pregătește ceva de mâncare.

Ea aprinse micul aragaz. Tocănița, făcută din carne și legume, o încălzi imediat. Până termină de mâncat, Jud strânsese corturile și tot echipamentul.

– Ai avut dreptate, îl aprobă. Aveam nevoie de asta.

– Probabil va fi o noapte lungă. Îți dai seama că poate nici nu vom găsi puiul. Și dacă îl găsim, poate fi mort.

– Știu că șansele sunt mici. Dar trebuie să încerc.

El zâmbi.

– Sigur că da.

Cum putea să fi terminatcu un bărbat al cărui zâmbet o pătrundea până în suflet?

– În cele mai multe privințe, ești foarte diferit de Ivor. Îmi pare rău că am spus că ești la fel.

Văzu că-l luase prin suprindere.

– Mulțumesc că mi-ai spus asta, Kit, zise el încet. Ești la fel de generoasă pe cât ești de frumoasă. Și vorbesc de frumusețea sufletească, nu de cea exterioară. Desigur, nu de silueta ta.

Roșind, ea spuse:

– Trebuie să plecăm.

Următoarele câteva ore aveau să rămână în memoria lui Kathrin.

Porniră spre râu, cercetând în zare până ajunseră în locul în care, după câte își puteau aminti, fusese localizată ultima dată turma.

Uitându-se la ceas, Jud zise:

– Cred că ar trebui să ne întâlnim aici peste patru ore. Asta-i zona în care am putea găsi puiul. Eu merg spre cealaltă parte a râului, tu rămâi pe partea asta.

Se aplecă și-i sărută vârful nasului.

În următoarele patru ceasuri, Kathrin străbătu în lung și-n lat coasta dealului. La ora stabilită pentru întâlnire, încă mai hoinărea la o distanță de jumătate de oră de tabără. O dureau picioarele și-i era frig. Fără a lua seama pe unde pășea, se împiedică de niște stânci ascuțite și căzu, lovindu-și genunchiul destul de tare ca să scoată un strigăt de durere. Stânca de care se prinsese pentru echilibru era alunecoasă; disperată să nu-și umple ghetele cu apă, căci era singura ei pereche, se agăță de mal. Dar nu reuși să se prindă bine și se scufundă până la umeri în râu. Apa era înfiorător de rece. Izbuti să iasă din apă. Scoțându-și mânușile, le azvârli cât colo, cu dinții clănțănind.

Se îndreptă către tabără. Jud o văzu venind și-i ieși în întâmpinare.

– Nimic? întrebă. Nici eu n-am găsit nimic. Kit, ești udă leoarcă!

Ghetele îi alunecară pe o piatră instabilă și se clătină.

– Am căzut în râu. Dar nu m-am udat decât la mâini.

– Vino încoace.

Înainte să-i anticipeze intenția, el o luă pe sus și o duse la corturi. Nu doar că-i lipsea energia de a se lupta, nici nu voia să se lupte. El o așeză pe pământ lângă cel mai apropiat cort, scormoni în rucsacul ei și aruncă în interiorul cortului două pulovere uscate.

– Dă-ți jos echipamentul de ploaie și schimbă-te, îi zise. Îți aduc

ceva fierbinte de băut.

Dar degetele ei nu funcționau suficient de bine ca să-și poată desface fermoarul jachetei și nici n-avea putere să-și dea jos ghetele. Când el se întoarse cu o cană aburindă în mână, ea se bâlbâi:

– Nu te enerva. Nu pot să-mi desfac jacheta.

– Să mă enervez? zise el răgușit. Scumpa mea Kit, de ce m-aș enerva pe tine?

Se așeză lângă ea și-i duse cana la gură.

– Bea puțin din asta și după aceea am să te ajut cu hainele.

Ceaiul era fierbinte. Bău din el, luptându-se cu lacrimile neputinței. El puse cana jos, îi trase jacheta pe deasupra capului și-i scoase ghetele și pantalonii de ploaie. Apoi o împinse ușor în cort.

– Acum te descurci?

– Nu pot desface fermoarul jachetei.

Stângaci, deoarece cortul era montat jos pentru a fi protejat împotriva vântului, Jud își scoase ghetele și echipamentul de ploaie și se strecură înăuntru lângă ea. Îi dădu jos jacheta. Când ea prinse de puloverul verde pentru a-l scoate peste cap, mâinile nu putură să țină lâna aspră.

– A fost o prostie din partea mea să cad în râu, mărturisi. Nu eram atentă.

– A fost o greșeală, Kit. Cu toții greșim. Hai, lasă-mă să te ajut.

– Parcă nu te-aș cunoaște deloc, Jud. Și, cu toate astea, ar trebui să fii persoana pe care o cunosc cel mai bine pe lumea asta.

– Pesemne nu te cunoști pe tine, zise, continuând s-o dezbrace. Fără să se uite la ea, luă cele două pulovere.

Fără a înțelege ce voia să spună, Kathrin încercă să nu mai tremure și stătu liniștită până o învălui în lâna moale și uscată. Se

vârî repede în sacul de dormit, trăgându-l peste umeri.

– Îți aduc ceaiul, zise Jud.

Dar ceaiul nu reuși s-o oprească din tremurat; se simțea înghețată până la oase, cu întregul trup încordat din cauza frigului. Jud o privea încruntat.

– Mă întorc imediat, zise, și ieși din cort.

Când se întoarse, avea cu el pătura termală și sacul lui de dormit. Așternu pătura pe jos lângă ea și desfăcu fermoarul sacului de dormit, spunând:

– Măcar sacii noștri de dormit sunt compatibili. Dă-te mai încolo, Kit.

– O, nu! izbucni ea, subțiindu-și vocea de teamă. Nu cred că este o idee bună.

– Trebuie să te încălzești, zise el, luptându-se cu cele două fermoare. Gata.

Apoi începu să-și scoată hainele.

Înghețată, obosită și foarte speriată, Kathrin se îndepărtă. El o luă în brațe. Cu ochii măriți pe chipul palid, Kathrin zise:

– Nu mi-a plăcut deloc felul în care m-ai sărutat seara trecută, în bucătărie.

Trupul lui rămase nemișcat.

– Eram pe jumătate înnebunit de gelozie.

– Pe Ivor, zise ea cu glas stins, dorindu-și să i se pară nostim.

– Desigur. Și tot ce aveam în minte era imaginea voastră în pat în noaptea aia. Aproape m-a scos din minți.

Lacrimile cu care se luptase încă de când căzuse în râu îi alunecau acum pe obraji. Tânjea să-i spună lui Jud adevărul despre cele întâmplate cu șapte ani în urmă, pentru a înțelege de ce o speriase atât de tare noaptea trecută și de ce nu s-ar culca cu Ivor

nici dacă ar fi singurul bărbat de pe lume. Dar nu îndrăznea.

– Îmi pare rău că am fost aspru cu tine, spuse Jud dintr-o dată. Arătai atât de bine cu părul strălucind ca focul și cu trupul mișcându-se sub cămașa aia verde, încât nu puteam îndura să te dăruiești lui Ivor. Așa că te-am rănit și te-am speriat. Vino încoace și încălzește-te. Poți avea încredere în mine, pe cuvântul meu.

Trebuia să aleagă. Kathrin trase aer în piept și se apropie de el, conștientă că acest gest mărunt avea o mare însemnătate. Treptat, începu să se destindă, frisoanele încetară, iar mâinile o înțepau pe măsură ce își reveneau la temperatura normală. Genele i se închiseră. Se simțea în siguranță, se gândi. În siguranță și la căldură.

Nu era niciun alt loc pe lume unde ar fi preferat să fie acum.

Capitolul 7

Kathrin se trezi treptat, trecând de la un somn adânc la senzații care-i cuprindeau trupul una câte una. Ploaia nu mai răpăia pe acoperișul cortului. Un braț se odihnea greu pe coastele ei, iar mâna ei era încolăcită pe trupul unui bărbat, cu palma atingând pielea goală. Ochii i se deschiseră.

Jud stătea alături, cu fața la ea, respirând încet și regulat. Rămase nemișcată, de-abia respirând, iar vechile temeri o năpădiră din nou.

Nu era Ivor, era Jud. Și spusese că se poate încrede în el.

Grija pe care i-o purtase în ultimele ceasuri nu purtase semnele niciunei aluzii sexuale. Își dorea să-l sărute până se va fi trezit și să-l privească deschizând ochii. Ce expresie ar fi găsit atunci în ei? Dorință? Tandrețe? Nu stătuse niciodată astfel cu Ivor, privindu-l cum doarme și dorindu-și să se trezească. Nici măcar o singură dată.

Se mișcă încet pentru a-și elibera cealaltă mână, iar ochii lui Jud se deschiseră. Ca și când n-ar fi fost sigur că era adevărată, îi mângâie încetișor fața, atingându-i delicat fruntea, obrajii, buzele.

– Când eram la închisoare, mi se întâmpla să te visez. Alergai pe un câmp de margarete, îmbrăcată într-o fustă albă, cu părul

fluturând în vânt, atât de liberă și de frumoasă. Iar când mă trezeam, îmi aminteam viroaga, corbii și stejarul în care ne cățăram... Vise și amintiri... M-ai ținut în viață, Kit.

Existau, așadar, intimități mai complexe decât dorința, se gândi Kathrin și spuse, neajutorată:

– Oh, Jud...

– Nu plânge, nu suport să te văd plângând. Acum s-a terminat, gata...

– Oare? șopti ea.

Fără s-o privească, o întrebă:

– Ai vrut să te culci cu Ivor noaptea trecută?

– Nu.

– E adevărat?

Un zâmbet îi apăru pe buze.

– Îți amintești când eram copii și ne-am tăiat cu cuțitul ăla de baionetă pe care l-ai găsit și am jurat să fim fideli unul altuia? Chicoti. Mare mirare că nu ne-am infectat. Da, Jud, îți spun adevărul.

Dar el nu zâmbea. Spuse, încordat:

– Mai ești îndrăgostită de el?

– Nu.

– Dar erai îndrăgostită de el de când te știu!

– Încep să cred că eram orbită de dragoste. Când am vorbit cu el pe alee, am înțeles că m-am eliberat de el și că sunt liberă cu adevărat. A fost grozav. Trebuie să mă crezi.

Fulgerând-o cu privirea, Jud își strecură mâinile sub puloverele groase și exploră ridicătura caldă și fermă a sânilor ei. Zise aspru:

– Erai la fel de focoasă în pat cu Ivor cum ești cu mine?

Simțindu-se ca și cum i-ar fi aruncat apă rece pe față, ea strigă:

– Nu te juca așa cu mine!

– Erai?

– Nu i-am răspuns niciodată lui Ivor așa cum îți răspund ție.

– Uram gândul că faci dragoste cu el.

"A face dragoste" nu era tocmai termenul potrivit; dar se temea să folosească termenul corect.

– Asta a fost acum șapte ani, Jud. A mințit când ți-a spus că m-a mai văzut de atunci. A recunoscut asta în seara când a sosit.

– Minciuni, adevăr... Când e vorba de tine, nu mai știu să le deosebesc.

Cum îl putea condamna pe Jud că spunea asta, când ea însăși încălca limitele adevărului?

– Tot ce ți-am spus e adevărat, zise ea.

Prinzând în mână plinătatea sânului ei, el spuse aspru:

– Ăsta-i singurul adevăr între noi doi, Kit.

Avea dreptate. Căci nu putea nega reacția rapidă și nereținută a trupului ei. Cu toate astea, încă se mai temea. Nu era pe deplin convinsă că își putea ascunde această teamă în fața lui și nu-i putea spune de unde vine.

– E prea devreme, Jud, spuse.

– Vorbim prea mult, zise Jud aspru și-i atinse buzele cu ale sale, cu o lentoare ațâțătoare, până ce ea capitulă, topindu-se în brațele sale și răspunzând la sărutul lui, abandonându-se valului de senzații care făceau cuvintele inutile.

El o eliberă doar cât să-și scoată pe cap cele două pulovere. Îngropându-și mâna în greutatea părului ei, o sărută din nou, din ce în ce mai profund. Ea îl înconjurase cu brațele, iar trupul lui o învăluia în căldura momentului, solicitându-i un răspuns care trecea dincolo de adevăr și minciună, în adâncimea sufletului ei.

Probabil nu se va teme, se gândi plină de speranță. Probabil nu

trebuia să se teamă cu Jud...

Apoi Jud își ridică capul.

– Dacă rămânem aici, am să fac dragoste cu tine, Kit. Știi asta, nu-i așa?

Ea încuviință fără cuvinte, iar el îi mângâie părul cu un gest nesigur.

– Te doresc mai mult decât am dorit vreodată pe cineva sau ceva. Ce zici de asta? Dar inima îmi spune că nu e vremea potrivită. Nu încă. E prea devreme.

S-ar fi putut simți ușurată de retragerea lui. Dar nu era așa. Trupul o durea, nervii îi erau întinși la maximum. Nu m-am simțit niciodată așa, se gândi Kathrin, uluită. Niciodată.

– Te simți bine? întrebă Jud.

– Poate ar trebui să-mi încep ziua căzând din nou în râu.

– Echivalentul arctic al proverbialului duș rece?

– Te-ai prins.

El își răsturnă capul pe spate și izbucni în râs.

– Sunt flatat. Kit, poate sunt cel mai mare prost din lume dacă ies din sacul ăsta de dormit, dar asta am să fac.

Privirea îi zăbovi puțin asupra siluetei ei.

– În plus, avem treabă. Trebuie să găsim puiul.

Înspăimântată, Kathrin șopti:

– Uitasem cu totul de el. O, Jud, cum am putut?

– Din cauza farmecului meu, zise el. Măcar bine că s-a oprit ploaia, așa că ți se vor usca hainele. Cred că ar trebui să mergem unul sau doi kilometri dincolo de vale și după aceea să ne întoarcem.

Ea îmbrăcă unul din puloverele lui, simțindu-se foarte tulburată. Cafeaua și omleta nu reușiră să-i îmbunătățească starea de spirit, iar

restul zilei nu sluji decât a confirma acest fapt. Paisprezece ore mai târziu, când se întoarseră în tabără, scotociseră toată valea fără să dea de urma puiului. După ce mâncară, se îndreptară, printr-o înțelegere tacită, către corturile lor separate pentru a dormi.

A doua zi, își împărțiră din nou teritoriul, Jud luând partea dinspre râu, în vreme ce Kathrin rămase în partea cea mai nordică. Ea se așeză pe culmea unei stânci ca să-și ia prânzul, înțelegând că începea să se îndoiască de înțelepciunea căutării lor. Deodată, freamătul unei mișcări îi reținu privirea. Era un corb, plonjând pe deasupra stâncii din apropiere. Un altul îl urmă, apoi un al treilea.

Corbii erau prădători, consumatori de hoituri. Nu putea exista decât un singur motiv pentru care să se adune în stol deasupra tundrei.

Douăzeci de minute mai târziu, căutarea ei luă sfârșit. Rămase neclintită înaintea puiului de bizon, care zăcea nemișcat. Se apropie încetișor, însă puiul nu părea conștient de prezența ei. Se ghemui și smulse o mână de iarbă și i-o duse la nări și nu fu uimită când el își întoarse capul în direcția opusă. La fel făcu și cu apa pe care ea i-o oferi în căușul palmei.

Alți trei corbi bântuiau pe deasupra stâncii. Îi spuse puiului:

– E în regulă, n-o să-i las să se apropie de tine.

Din spatele ei, Kathrin auzi un răpăit din pietre. Întoarse capul și văzu silueta lui Jud. El zise încet:

– Am văzut corbii și mi-am închipuit de ce se adună.

– Speram să-l putem duce înapoi la mama lui. Dar e prea târziu pentru asta.

– Suntem educați într-o societate care ne învață că putem rezolva totul. Însă există anumite situații pe care nu le putem rezolva, iar asta e una din ele.

Așteptară câteva clipe.

– A murit, zise ea, odihnindu-și mâna pe blana lui aspră.

Apoi Jud o luă în brațe și-i îngropă fața în jacheta lui.

Hohote de plâns o sufocară și în disperarea minții ei, Kathrin știu că nu plânge numai pentru un animal mort. Plângea pentru mama ei, alungată din căminul pe care-l iubea, și pentru ea însăși, trădată la orice pas, la numai șaptesprezece ani. Plângea pentru Jud, închis după gratii și visând o tânără într-un câmp de margarete pentru a putea rămâne în toate minții.

Dar nu plângea pentru Ivor.

În cele din urmă, se opri.

– Vrei să faci câteva fotografii? întrebă ea. Am să-l reclam pe Ivor. Poate n-am să rezolv mare lucru, dar trebuie s-o fac.

Jud scoase aparatul de fotografiat, apoi își luă câteva notițe. După aceea se îndreptară către corturile lor.

Când Kathrin și cu Jud ajunseră la tabără, preparară masa. Masa fu reconfortantă și o remontă pe Kathrin. Lingându-și degetele, zise:

– Jud, trebuie să mă întorc la turmă și vremea e bună pentru tine să fotografiezi păsările. Cred că ar trebui să ne despărțim, nu?

– Da, pare logic. O să fii în regulă?

– Da. Cred că am să mă întorc în tabără peste câteva zile.

– Se poate ca eu să stau mai mult. O să-mi fie dor de tine.

Spre uluirea ei, Kathrin izbucni:

– N-am să mă îndrăgostesc de tine. Doar pentru că nu mai sunt îndrăgostită de Ivor, nu înseamnă că am să schimb un frate cu altul.

– Nu știu ce e între noi doi, zise Jud brutal. Dar orice ar fi, nu vreau să fie mânjit de fratele meu. Dacă simți ceva pentru mine, simți pentru mine și nu pentru el. Ai înțeles?

Părea teribil de furios. Dorindu-și să nu fi început această

conversație, Kathrin spuse, iritată:

– A te îndrăgosti e un chip măreț de a te lega la ochi în privința adevăratei fețe a unei persoane. M-am făcut de râs cu Ivor și n-am s-o mai fac din nou.

– Kit, zise Jud cu un calm nefiresc, cu greu te-ai putea lega la ochi în privința mea. Am crescut împreună și știi despre mine lucruri pe care nu le știe nimeni altcineva. Și, ca să lămurim lucrurile, deși ți-am cerut să te culci cu mine, n-am sugerat să te și îndrăgostești.

– E clar că e vremea să ne despărțim. Și ca să lămurim lucrurile și mai bine, nu mi-am dat seama că am consimțit să mă culc cu tine.

– Ai fi putut să mă păcălești, zise el nepoliticos.

Și pe ea s-ar fi putut păcăli. Nu trecuseră decât câteva zile de când își dăduse seama că nu mai era îndrăgostită de Ivor. Pentru prima dată după șapte ani, se simțea liberă, și n-avea de gând să-și pună în pericol libertatea cu fratele lui Ivor. Oricât de mult ar fi vrut să se culce cu el.

În următoarele două zile, Kathrin își folosi timpul pentru a aduna date despre bizoni. În ziua a treia, se îndreptă către tabără. Observă că elicopterul dispăruse. Își aruncă echipamentul în cabană și se duse la bucătărie. Garry ședea la masă, iar Pam făcuse prăjituri. Kathrin se servi cu una, savurând-o, și-i spuse lui Pam:

– Ești palidă, ți-e bine?

– Am avut gripă, două zile am crezut că mor.

– Unde-i Jud? întrebă Garry.

– Din câte știu, la cuibul șoimilor. Ar trebui să se întoarcă în seara asta ori mâine.

– Cum v-ați înțeles?

Își aminti cum se treziseră unul în brațele celuilalt, roși și spuse

cu voce ridicată:

– Bine. Foarte bine.

Garry îi aruncă o privire misterioasă.

– Ivor a plecat, așa că e unul mai puțin de care trebuie să-mi fac griji.

Imediat îi relată moartea puiului, bucuroasă că are întreaga atenție a lui Garry.

– Vom face o plângere imediat ce Jud developează pozele, zise el. Mi-aș dori să existe o cale prin care să oprim acea exploatare minieră, poate asta va fi de ajutor.

Garry îi împărtășea iubirea față de tărâmul nordic, iar Kathrin știa asta; doar că el nu se exterioriza atât de mult ca ea.

– Și tu pari obosit, spuse ea.

– Am fost de serviciu la bucătărie cât a fost bolnavă Pam, iar generatorul s-a stricat. Vrei să ne faci un serviciu, Kathrin?

– Sigur.

– Aș vrea s-o scot pe Pam din tabără pentru restul zilei, s-o duc la Insula Balenelor. Vrei să pregătești tu cina? Karl și Calvin trebuie să sosească în seara asta și dacă se întoarce și Jud, veți fi maximum patru persoane.

– Nu mi-ai spus despre asta, zise Pam cu mâinile în șolduri.

– E o surpriză. Oricum, nu eram sigur de Kathrin, că va ajunge la timp.

Pam își puse mâinile în jurul lui Garry și spuse cu un glas dulce:

– Te iubesc.

Garry își aranjă hârtiile și dădu emoționat din picioare.

– Ar trebui să plecăm cât putem de repede, zise.

Dar Pam era încă agățată de el.

– Spune-mi că mă iubești, Garry Morrison.

Cu chipul lui bărbos foarte stânjenit, Garry spuse, cu o sinceritate dezarmantă:

– Te iubesc, Pam.

Pam își frecă vârful nasului de cămașa lui.

– Știu. Doar că-mi place să te aud spunând-o. Mulțumesc pentru surpriză.

– Să mergem, atunci.

Pam îi împărtăși la repezeală lui Kathrin amănuntele cinei și încropi câteva sandvișuri, iar cincisprezece minute mai târziu ea și cu Garry părăseau tabăra ținându-se de mână. Kathrin le făcu cu mâna de la fereastra bucătăriei. Avea de gând să se spele pe cap, să usuce niște haine și să pregătească o friptură pentru cină, cu toate garniturile. Se îndreptă către cabana ei.

Kathrin nu realizase cât de multă nevoie avea de o zi liberă. Să nu aibă nicio turmă de supravegheat, să nu facă nicio cățărare și să aibă la dispoziție tot confortul taberei. După ce se spălă, se îmbrăcă în blugi și în cămașa ei verde preferată. Cânta cât o ținea gura. Făcu o tartă cu mere.

Stătea la chiuvetă și curăța morcovi când un corb trecu pe lângă fereastră și poposi pe acoperiș. Mâinile îi încremeniră când își aminti de pui. Zgomotul era atât de slab, încât la început Kathrin tresări cu reflexul unui animal care simte primejdia. Un avion? Asta se auzea? Garry nu spusese că trebuia să sosească cineva.

Veranda nu avea ferestre. Puse vasul jos, scoțând papucii și încălțând ghetele. Dar când mâna i se apropie de clanța ușii, încremeni. Zgomotul care creștea în intensitate nu era de avion, ci era ritmică a palelor unui elicopter.

Ivor.

Palma îi era alunecoasă de sudoare. Și-o șterse pe blugi, deschise

ușa și ieși afară. Un elicopter de mici dimensiuni se pregătea să se așeze pe alee. În cabină se afla o singură persoană, iar numerele de înregistrare marcate pe lateral erau ale lui Ivor.

Corbii veniseră să atace...

Capitolul 8

Pentru o clipă, Kathrin rămase nemișcată în ușa bucătăriei. Apoi se strecură înăuntru, unde întâmpină aroma familiară a prăjiturilor coapte în cuptor. Era vremea să pregătească friptura. Mișcându-se ca un robot, unse vasul și presără piper și praf de usturoi peste carne. Zgomotul făcut de elicopter crescu, pentru ca după câteva clipe să se stingă. Ivor era la sol. Într-unul din sertare era o piatră de ascuțit cuțite. O puse pe raft, în spatele unui teanc de supe instant și verifică locul pe care-l știa al unui cuțit, în sertarul din cealaltă parte a chiuvetei; în tot acest timp, spera că exagerează și se ruga să se întoarcă Jud. Timp de zece minute, rămase pe loc. Ce făcea Ivor? De ce nu venise să caute pe nimeni?

Apoi, zgomotul rezervorului de combustibil străpunse liniștea, iar Kathrin înțelese, cu imensă ușurare, că Ivor aterizase probabil pentru a face plinul. Probabil va pleca imediat și nici nu se va apropia de bucătărie. Luând cuțitul pentru legume, începu să curețe cartofii, îi spălă în chiuvetă, cu urechile ciulite ca să audă repornirea motorului.

Auzi în schimb zgomot de pași care se apropiau de bucătărie.

S-ar fi putut ascunde, se gândi disperată. Dar ar fi căutat-o și ar fi aflat astfel că se teme de el. Se temea, desigur. Dar n-avea de gând să i-o arate.

Ușa exterioară se deschise și cea interioară se deschise și ea. Ea se întoarse și zise:

– Bună, Ivor.

Ochii lui scrutară încăperea.

– Kathrin, zise. Ce aspect... casnic ai! Unde-i Pam?

– S-a întins, nu se simte bine.

– Am venit să mă spăl pe mâini.

– E apă fierbinte pe sobă, spuse ea și se îndepărtă de chiuvetă.

Mișcările preliminare fuseseră făcute, se gândi tulburată. Acum, urma să înceapă adevăratul joc.

Ivor se spălă pe mâini. Prosopul era agățat de mânerul ușii cuptorului; Kathrin i-l întinse, fără cuvinte. El zise:

– Trebuie să semnez pentru combustibil. Unde-l găsesc pe Garry?

– E pe aici pe undeva, zise ea vag. Pot să-i spun eu cât ai luat.

El împături prosopul și-l puse la loc.

– Ar fi mai bine să-i spun eu însumi, zise. Mă întorc imediat.

Kathrin îl privi nedumerită cum părăsea încăperea. Știa că nu-i va găsi nici pe Garry, nici pe Pam. Atunci, va ști că-l mințise. Că se temea de el. Încă mai ținea în mână cuțitul pentru legume. Tăie cartofii cubulețe, respirând profund pentru a se calma, iar când Ivor se întoarse câteva minute mai târziu, spuse binevoitoare:

– Gătesc deja pentru patru persoane. Vrei să pun ceva în plus și pentru tine?

El închise ușa în urma lui.

– Nu mai e nimeni aici, Kathrin. Știam deja că Garry și Pam sunt

pe insulă. Dar eram curios să văd dacă vreunul dintre cercetători ori fratele meu sunt prin preajmă.

Deci, Ivor se jucase cu ea de când intrase în bucătărie. Kathrin simți că se înfurie.

– Calvin, Karl și Jud sunt pe cale să ajungă, spuse ea. Nu curăț atâția cartofi doar pentru mine.

El își scoase mănușile și le aruncă pe masă. Un bizon murise din vina lui. Își aminti cum corbii dădeau târcoale puiului muribund și porni la atac.

– Ivor, tu ai furat banii de la tatăl tău. A fost o înscenare, nu-i așa?

El se îndreptă spre chiuvetă, luă o cană din dulap și ridică vasul cu cafea.

– Întotdeauna ai fost plină de imaginație, zise el.

– Atunci, fă-mi pe plac și spune-mi de ce Jud a mărturisit ceva ce n-a făcut.

Dorea cu adevărat să știe. Cu cât îl putea ține mai mult de vorbă, cu atât mai mari erau șansele ca cineva să ajungă în tabără.

– Un scenariu fictiv, ok. Deși e poveste lungă.

Își turnă apă în cană și se întinse după zahăr. Apoi se aplecă peste tejghea, blocând-o în colțul ei.

– Poveștile bărbaților încep întotdeauna cu mamele lor, nu-i așa? zise încet. Mama a murit când aveam cinci ani. Tata o iubea, așa cred, și a fost nefericit când a murit. Dar un an mai târziu, a cunoscut o femeie care i-a devenit cea de-a doua soție: Elena. A murit înainte să vii pe lume, n-ai cum să ți-o amintești.

Kathrin puse apă în tigaie.

– Mama lui Jud. Despre care el nu vorbea niciodată.

– Abia dacă o cunoștea. Era o dansatoare din San Francisco, foarte frumoasă care l-a vrăjit pe tata. S-a însurat cu ea la trei

săptămâni după ce s-au cunoscut și au plecat într-o lună de miere care a durat două luni, în Pacific.

– O urai, șopti Kathrin.

– Bineînțeles, zise Ivor indiferent. Mi l-a luat pe tata de lângă mine. El s-a făcut de râs copleșind-o cu daruri și ducând-o oriunde voia să meargă. I-a cumpărat o plajă în Caraibe și o vilă în Italia. Pentru mama, nu făcuse așa ceva.

– Nu l-ai iertat niciodată.

– Cred că nu. Totul s-a schimbat când Elena a rămas însărcinată cu Jud. Ea nu voia copii, era prea vanitoasă. Ea și cu tata se certau în public, iar eu mă bucuram, crezând că va pleca, cu tot cu copilul din pântece. Și a plecat când Jud avea un an. Dar pe el l-a lăsat în urmă.

– Îl urai și pe el.

– Are ochii ei, zise Ivor, ca și când aceasta era explicația cerută.

– și tatăl tău?

– A implorat-o să se întoarcă. A negociat cu ea, a plâns, era dezgustător. Dar ea își găsise un alt bogătaș și n-avea nici cea mai mică intenție de a se întoarce la doi băieți mici. În cele din urmă, tata a divorțat de ea.

Pierdută în această poveste a unor pasiuni trecute, Kathrin se aventură:

– Mie mi s-a părut întotdeauna ca tatăl tău te iubea mai mult pe tine și-l ignora pe Jud. Dacă Jud are ochii mamei lui, asta explică de ce.

– Problema e că nimeni nu s-a ostenit să-i explice lui Jud. Așa că el a continuat să spere că tatăl lui îl va iubi într-o zi, cerșindu-i atenția ca un cățelus. De ce altceva crezi că a intrat în afacerile familiei? Jud nu e făcut să fie om de afaceri, știm cu toții.

Ochi ei se deschiseră mari.

– Și pornirea aceea de a chiuli de la școală și de a hoinări prin împrejurimi... probabil că tatăl lui a văzut în asta neîmblânzirea Elenei. Nu-i de mirare că ei doi n-au fost niciodată apropiați. Cum ar fi putut fi?

– Deci, doar ca să conturez scenariul tău fictiv, Jud e acuzat că a furat bani de la tatăl său. Se știa că nu se înțeleg, deci motive erau destule. Dar în instanță Jud m-a acuzat că am dat un telefon incriminator care dezvăluia informații pe care n-aveam de unde să le cunosc dacă eram nevinovat. Și ce se întâmplă? Tata – foarte convenabil, aș spune – suferă un atac. Așa că Jud mărturisește imediat.

– Te bucurai, nu-i așa?

– Mă pricep la asta, nu ești de acord? Jud e mânat să admită că tata nu-l va iubi dacă eu ajung la închisoare. Trist, povestea nu se încheie cu împăcarea tatălui și a fiului printr-o caldă îmbrățișare. Tata, din câte știu, nici nu s-a apropiat de Jud cât a fost în închisoare. Păcat. Dar mie nu-mi plac finalurile fericite.

Tot ce spusese avea o logică îngrozitoare. Pentru că era adevărat? Oare de ce se mai frământa cu această întrebare? Ivor și-ar fi putut învălui povestea în termeni de ficțiune; Kathrin știa că fiecare cuvințel era adevărat. Jud tânjise întotdeauna după afecțiunea tatălui său. Ivor contase pe acea dorință, manipulând-o cu sânge-rece pentru a-și atinge scopurile. Ea zise, încruntându-se:

– Nu prea ai terminat povestea. Eram cu tine când a fost dat acel telefon, am depus mărturie în instanță pentru acuzare.

– Telefonul a fost dat la șapte și jumătate. E destul de ușor să schimbi ceasul...

Culoarea i se scurse din obraji.

– Când m-ai chemat în camera ta, ceasul de deasupra patului tău arăta șapte și un sfert. Îmi amintesc că am fost puțin surprinsă, credeam că-i mai târziu.

Ivor zâmbi.

– Am făcut dragoste în noaptea aceea. Din cauza asta ai pierdut șirul timpului.

– M-ai violat, zise ea ascuțit. Te-am implorat să te oprești și tu n-ai vrut.

– Ai venit de bunăvoie în camera mea și erai destul de mare ca să știi care-i treaba. Trebuie să spun că te găsesc mult mai atrăgătoare acum decât atunci.

Kathrin se sprijini de masă.

– Spre deosebire de atunci, acum știu care-i treaba. Eram îndrăgostită până peste cap de tine acum șapte ani și destul de naivă.

El își ridică sprâncenele.

– Deci, acum știi care-i treaba? Interesant... chiar nu erai prea bună la pat. S-a mai schimbat, odată cu experiența?

I-ar fi râs în față dacă i-ar fi spus că n-o mai făcuse de când plecase de la Thorndean. Spuse, cu tot calmul de care era în stare:

– Ivor, ți-ai realimentat elicopterul și te-ai amuzat spunându-mi povestea asta. Sunt singură că ai multe lucruri importante de făcut, așa că de ce nu pleci la treburile tale, să mă lași să termin de pregătit cina?

– Mai întâi, ce zici de un sărut? spuse el, lăsând jos cana de cafea și îndreptându-se către ea.

În ultimii șapte ani, se gândi Kathrin, nu ieșise niciodată cu niciun bărbat înalt, slab, blond. Avea motive bune să n-o facă. Se zburli:

– Nu pune mâna pe mine, Ivor.

– Doar un sărut, atât.

Când îi prinse bărbia în palmă, panica o cuprinse și, cu disperarea unui animal încolțit, își aminti de cuțitul pentru legume din spatele ei. Îl luă în mână. Brusc, Ivor îi lovi mâna. Cuțitul zdrăngăni pe podea, iar durerea se urcă dinspre încheietură la umăr.

– Nu, gemu ea. Nu, Ivor, nu iarăși...

– Te-am lovit în legitimă apărare, zise el, înghesuind-o în masă. Nu trebuie să-ți faci griji, Kathrin. Îmi place confortul. N-am de gând să fac dragoste cu tine pe podeaua bucătăriei și niciunde altundeva în cocina asta. Las asta pe seama fratelui meu.

– N-am făcut dragoste cu Jud!

– Am văzut cum îl priveai când te-ai ars la mână. Ce are el și eu n-am? E un nimic! Un fost pușcăriaș cu un aparat de fotografiat în mână.

În altă clipă de sinceritate dezarmantă, Kathrin zise, vorbind mai mult cu ea însăși decât cu bărbatul din fața ei:

– Jud e stăpânul propriului suflet. El știe cine e. Nu mulți dintre noi putem spune asta.

– Sigur, apelezi la psihologia la modă, pufni Ivor.

– Habar n-ai despre ce vorbesc, nu-i așa?

Cu o compasiune neașteptată, Kathrin continuă:

– Te autodistrugi urându-l pe Jud. N-ai nevoie s-o faci: tatăl tău te iubește, ești bogat. În ceea ce te privește, Jud e nimic prin comparație cu tine.

– El te are pe tine.

Cum ea își scutura capul a negație, el zise, ca un ecou ciudat al cuvintelor lui Jud:

– Vorbim prea mult. Vino încoace.

Împingând-o în spate, își lipi gura de a ei cu tărie.

Avea coapsele lipite de masă, iar cu brațele îl împingea pe el. Nu putea să respire. Se întâmpla din nou, se gândi Kathrin cu disperare... Nu putea să mai îndure. Capul începu să i se învârtească și pentru o vreme își simți trupul paralizat.

Ivor își eliberă capul și cu o încruntare plictisită încercă să o susțină, iar în acea fracțiune de secundă în care ea trase aer în piept, disperarea se evaporă. Kathrin se gândi că nu va fi asemenea puiului, neajutorată în fața sorții. Voia să lupte, să lupte așa cum nu știuse s-o facă data trecută, fiindcă era prea tânără, prea zăpăcită și prea nesigură pe ea.

Închizând ochii, se prăbuși la podea, ca o greutate inertă în brațele lui Ivor. Pentru o clipă ori două, el se dezechilibră, apoi o lovi, inelul lui împodobit cu diamant atingându-i obrazul. Eliberându-se din strânsoarea lui, întinse brațul pe deasupra mesei, dărâmând pe podea cutiile de supă. Ele făcură un zgomot înfiorător, rostogolindu-se în toate direcțiile. Când Ivor se întinse după ea, alunecă pe o cutie și căzu.

Până se ridică, furia din ochii lui era la fel de neîndurătoare ca furtuna arctică. Își pierduse demnitatea, se gândi Kathrin, venindu-i să râdă. Fusese făcut de rușine de o simplă femeie.

El o prinse din nou, rupându-i nasturii cămășii și zgâriindu-i pielea cu inelul. Orice dorință de a râde îi pieri. Într-un acces de furie, Kathrin luă cutia cu făină și o aruncă spre el.

Îl lovi drept în piept, iar un nor alb îi explodă în față ca detonarea unei bombe. Făina i se așternu pe jacheta de piele și-i înălbi cămașa neagră; îi acoperi fața și genele cu o pudră albă fină și, după cum speră Kathrin, îl orbi pentru o clipă. Se strecură pe lângă

el și se îndreptă către ușă.

Deschizând-o, o luă la fugă, fără a se opri să-și ia ghetele de pe verandă. Cea de-a doua ușă se deschise cu un scârțâit din balamale și iat-o ajunsă afară, alergând de-a lungul drumului. N-avea niciun sens să se ascundă în cabana ei. Cea mai bună șansă era tundra. Chiar numai în șosete, era sigură că putea alerga mai repede decât Ivor. Alergă între cabană și stația radio, dădu colțul după stație și se lovi de un bărbat care cobora povârnișul. I se opri răsuflarea. Bărbatul o înșfăcă, luptându-se s-o țină în picioare pe solul alunecos, și pentru o clipă de nebunie, Kathrin crezu că era Ivor și că nu scăpase de el. Se luptă în brațele sale, lovindu-i fața cu mâinile.

– Kit, pentru numele lui Dumnezeu, sunt eu, Jud.

Ea se uită în sus. Cum o ținea de umeri, părul lui negru îi flutura în vânt, ochii albaștri îi străluceau. Ușurarea lui Kathrin fu atât de mare, încât rămase o clipă acolo, inertă ca o păpușă de cârpă în brațele lui. Apoi, el își înclină capul și-i mângâie obrazul cu un deget. Cu un glas pe care nu-l mai auzise niciodată, zise:

– Cine te-a lovit?

– Ivor, murmură ea. Dar am scăpat.

– Îl omor pe nenorocit!

Ca și cum ar fi fost cu adevărat o păpușă de cârpă, Kathrin simți cum o ridică și o dădu deoparte, sprijinind-o de zidul stației radio. Ca o recuzită, se gândi ea, de care nu mai este nevoie pentru reprezentație. Apoi dădu colțul, provocând o mică ploaie de pietre cu ghetele lui, și dispăru din raza vizuală.

Cu o exclamație de spaimă, Kathrin se ridică și alergă după el. Ușa exterioară a bucătăriei se balansa din țâțâni și nu era nici urmă de Jud. Traversă drumul cu o viteză uluitoare. Ambele uși erau larg

deschise. În bucătărie, se opri.

Cei doi bărbați erau încolăciți pe podea, Jud deasupra, iar Ivor dedesubt. Ivor, observă ea, rămăsese în bucătărie pentru a-și curăța restul de făină de pe față, demnitatea depășindu-i cu mult poftele. Înjura, aruncând un șir de obscenități. Jud se lupta în tăcere.

Apoi Ivor se sprijini pe un cot, strivindu-l pe Jud de zidul din spate cu o forță impresionantă. Cu mâna liberă, Jud apucă cel mai apropiat scaun și-i dădu cu el în cap.

Era înfruntarea de care Kathrin se temuse, motivul pentru care nu-i spusese lui Jud că Ivor o violase. Jud l-ar fi omorât, se gândi înspăimântată, și apoi ar fi trebuit să se întoarcă la pușcărie. Nu putea îndura asta.

Trebuia să-i oprească. Dar cum?

Se îndreptă către colț, ridică găleata de apă rece pe care o adusese din lac în după-amiaza aceea. Poticnindu-se puțin sub greutatea ei, traversă încăperea. Cei doi bărbați erau pe jumătate sub masă, care se mișca în toate direcțiile.

Deși era limpede că Ivor era cel înfrânt, pentru moment, dedesubt era Jud. Kathrin îi aruncă apa în față.

Ivor se eliberă din strânsoarea lui Jud și spuse gâtuit:

– Mulțumesc, Kathrin.

După care o luă la fugă pe ușă.

Jud își scutură capul, își șterse fața cu mâneca și se ridică în picioare. Strategia ei nu dăduse roade. Disperată, Kathrin se aruncă în calea lui Jud.

Avântul lui o doborî la pământ. Îl auzi pe Jud mârâind:

– Dă-te la o parte din calea mea.

Răspunsul ei fu să-și încolăcească brațele în jurul lui, agățându-se de el.

– Nu, strigă, nu, Jud, nu trebuie s-o faci...

– Kit, o să scape! Pentru numele lui Dumnezeu, ce încerci să faci?

Greutatea lui o strivea, iar furia lui nu era diferită de a lui Ivor; părea că schimbase un frate cu altul. Plină de furie, Kathrin urlă:

– Dacă nu înțelegi ce fac, ești la fel de prost ca el. Cred că mi-ai dislocat genunchiul. Îmi ajunge violența masculină de care am avut parte pe ziua de azi, Jud Leighton!

Trăgând aer în piept, Jud spuse:

– Dacă ți-aș fi dislocat genunchiul, n-ai mârâi la mine acum, ci m-ai implora să te duc la spital.

Părul lui ud îi era lipit de cap, iar sângele era împrăștiat într-o urmă rozalie de-a lungul obrazului, de la o tăietură de la frunte.

– Se pare că tu ești cel care trebuie să meargă la spital, zise ea.

Apoi zbârnâitul elicopterului rupse tăcerea, făcând vasele să zdrăngăne pe rafturi.

– Slavă Domnului, zise Kathrin încet.

Ca și când dintr-o dată n-ar fi suportat s-o atingă, Jud se ridică pe coate. Părea îngrozitor de furios.

– Deci, l-ai salvat din nou pe Ivor, Kit. Bravo!

Dar Kathrin nu era într-o dispoziție împăciuitoare.

– Mi-am dat silința să te feresc de pușcărie. Lucru pentru care văd că nu primesc cine știe ce recunoștință. Vrei, te rog, să mă lași să mă ridic de jos?

Încruntarea lui Jud se adânci și nu făcu niciun efort pentru a se mișca.

– Adineaori, ai spus că sunt prost și probabil sunt, fiindcă îmi e greu să urmăresc logica ta. Vrei, te rog, să-mi explici cum aruncarea peste mine a unei găleți cu apă foarte rece mă va feri de pușcărie?

– Te-am oprit să-l omori pe Ivor, nu-i așa?

El clipi.

– N-aveam nici cea mai mică intenție să-l omor pe Ivor.

– Dar asta ai spus!

El zâmbi viclean.

– Am vrut doar să-l zgâlțâi un pic. Astfel încât să se gândească de două ori înainte de a te mai lovi vreodată.

Zâmbetul i se stinse.

– Vorbești serios, Kit? Chiar mi-ai aruncat în față o găleată cu apă ca să mă oprești să-l omor pe fratele meu?

Kathrin spuse, netulburată:

– Felicitări. Destul de ciudat, dar gândul de a te vedea înapoi în pușcărie nu mi se pare atrăgător.

Cu un glas ciudat, Jud spuse:

– Credeam că încă îl mai protejezi pe el. Indiferent de ceea ce a făcut.

Elicopterul se ridica. Întrebându-se dacă să plângă ori să râdă, nesigură dacă să riște o alegere între cele două, Kathrin spuse:

– Pe tine încercam să te protejez. Dar erai prea ocupat să fii Superman.

– Încercai să mă protejezi pe mine...

Jud arăta ca și când ar fi fost lovit în cap cu ceva mult mai tare decât o găleată cu apă.

– Da, zise Kathrin scurt.

Dorind să risipească o emoție pe care n-o înțelegea, adăugă:

– Spune-mi cum ai ajuns în tabără. Nici nu puteai găsi un moment mai potrivit.

El scutură din cap.

– Mă aflam pe una din ridicăturile malului când am văzut elicopterul. Mi-am abandonat rucsacul și am alergat tot drumul

înapoi. Nu știam de ce, știam doar că trebuie s-o fac. Unde sunt Garry și Pam?

– Pe Insula Balenelor.

– Deci, am avut dreptate să mă întorc.

O privi și spuse, îngrijora:

– Îmi pare rău că te-am pus la podea.

Cu aceeași îngrijorare, ridică greutatea trupului său de pe al ei. Stătea întinsă pe spate, cu părul desfăcut evantai pe linoleum, cu cămașa ei verde deschisă acolo unde nasturii fuseseră rupți. Mângâind pielea albă de pe pieptul ei, Jus spuse:

– Te-a lovit și aici. În vreme ce atingerea lui Ivor era ca a unei lame de oțel, cea a lui Jud era ca o flacără.

– A fost inelul lui. N-a durut cine știe ce. Jud puse la loc cele două capete rupte ale cămășii și spuse pe același ton:

– Dacă n-aș fi venit, te-ar fi violat.

Elicopterul nu se mai auzea. Încruntându-se, luptându-se să pună în cuvinte un nou gând, Kathrin spuse:

– Nu cred. Nu cred că e cu adevărat interesat de mine din punct de vedere sexual. Lui Ivor îi place puterea mai mult decât sexul. A vrut doar să mă sperie. Ceea ce a reușit din plin.

Jud zise dintr-o dată:

– Nu l-ai văzut pe Ivor de șapte ani, corect?

Ea aprobă din cap, întrebându-se ce va urma.

– De câte ori ai făcut dragoste cu el, Kit?

Ea se albi. Ridicându-se de pe podea, zise:

– Asta nu-i treaba ta. Hai să facem puțină curățenie.

– Te-a violat, nu-i așa? întrebă Jud.

Încercând să-și liniștească vocea, adăugă:

– Nu te obosi să negi, știu că am dreptate.

Genele lui Kathrin clipiră des. Murmură:

– Da. Nu m-am culcat decât o singură dată cu el.

Jud îi ridică bărbia cu blândețe.

– Nu trebuie să-ți fie rușine, Kit. Aveai doar șaptesprezece ani.

Nu putea suporta privirea lui azurie. Se uită peste umărul lui, dorindu-și să fie afară, în tundră, oriunde altundeva decât acolo. Apoi se încruntă văzând un firișor de fum ieșind din cuptor. Rotindu-se pe călcâie, zise:

– Plăcinta cu mere! Am uitat complet de ea!

Când deschise ușa cuptorului, fumul o învălui, făcând-o să tușească. Jud ridică vasul al cărui conținut era de nerecunoscut. Apoi veni prin spatele ei, iar ea tresări brusc când își puse mâinile pe umerii ei.

– Nu mă atinge! strigă. Își trase mâinile repede, ca și când l-ar fi lovit. După o scurtă pauză, spuse, netulburat:

– Eu nu sunt Ivor, Kit. Nu sunt dușmanul.

– Nu știu ce ești.

Urmă o altă pauză, în care Jud își alese vorbele cu grijă.

– Când eram acolo, în tundră, și te temeai de mine, era din cauza lui Ivor? Atunci, eu eram dușmanul.

– Nu vreau să te rănesc, Jud.

– Ceilalți bărbați cu care ai făcut dragoste, erau și ei dușmani?

– Ceilalți bărbați? repetă ea. Care ceilalți? Cu o răbdare exagerată, ca și când ar fi vorbit cu un copil, Jud spuse:

– N-ai mai fost cu Ivor de la șaptesprezece ani. Adică de acum șapte ani. Evident, au mai fost și alți bărbați.

– Crezi că aș mai fi lăsat pe cineva să se apropie de mine, după cele întâmplate cu Ivor?

Chipul lui Jud se albi.

– Pe nimeni?

– Jud, urăsc discuția asta. Karl și Calvin se întorc pentru cină, nu mai avem desert și bucătăria e vraiște. În plus, tu arăți ca un tâlhar dintr-un film de aventuri.

– Vraiște e puțin spus.

– Eu curăț podeaua, dacă aduni tu apa.

El se încruntă:

– Îți amintești – aveai opt sau nouă ani – când am încercat să tapetăm camera mea cu făină și apă? Am crezut că mama ta o să ne pună pielea pe băț. Nu dorea să-și amintească lucrurile care o legau de bărbatul acesta, al cărui zâmbet îi făcea trupul să renască la viață. Zise, chinuit:

– Când te-am văzut pe tine și pe Ivor împreună, mi-am amintit de trecut. Mopul e pe verandă.

– N-am încheiat povestea asta, Kit. Abia am început-o. Înainte să curăț podeaua, am să-ți pun gheață pe obraz, ca să nu se învinețească.

– Nu mai pui mâna pe mine!

Era o declarație deschisă de război. Și deși forța cu care rostise aceste cuvinte o luase prin surprindere, Kathrin vorbise foarte serios. Jud spuse, cu un glas lipsit de emoție:

– Nu face din mine un dușman, Kit. Nu mi se potrivește.

– Mopul e pe verandă, repetă ea cu un calm ucigător.

– N-am să te ating acum, ai avut parte de mai mult decât se poate îndura pentru o zi. Dar nici n-ai să scapi basma curată tratându-mă ca pe Ivor. N-am de gând să tolerez așa ceva.

Teritoriile fuseseră împărțite, se gândi ea, și cu un entuziasm ciudat, știu că Jud era un adversar serios. Dar n-avea de gând să i-o spună.

Capitolul 9

Până dimineață, entuziasmul lui Kathrin se risipi. Se trezi având în minte toate detaliile discuției cu Ivor; și ceea ce era dureros de clar, era rolul pe care ea însăși îl jucase în trimiterea lui Jud la închisoare. Oare cum mai putea da ochii cu Jud știind asta?

Bizonii, se gândi. Am să-mi petrec următoarele patru zile în tundră. Așa, n-o să fiu nevoită să dau ochii cu el.

Fiindcă mai grav decât faptul că se încăierase cu Ivor era acela că-l crezuse pe Jud capabil de a fura bani de la tatăl lui. O, da, se simțea trădată și avea inima zdrobită. Dar ea, care îl cunoștea pe Jud mai bine decât pe oricine altcineva, fusese martor al acuzării.

Într-un târziu se duse la micul dejun, mascându-și vânătaia cât de bine putu cu puțin fond de ten din mica provizie de fard pe care o avea și-l anunță pe Garry că urma să plece îndată.

– Singură, încheie hotărât.

Garry zise, împăciuitor:

– Jud a plecat deja către Insula Balenelor. Vulturii își fac cuiburi pe stânci, așa că o să rămână acolo câteva zile.

Ar fi trebuit să fie încântată că plecase deja. În schimb, era

furioasă că dispăruse atât de elegant. Dezgustată de ea însăși, își strânse echipamentul și se îndreptă către valea râului.

Turma se deplasase mai aproape de tabără și, ca întotdeauna, liniștea și singurătatea tundrei o calmară imediat pe Kathrin. Când, în ziua a patra, se întoarse în tabără, nu se împăcase cu vina aceea imensă, dar simți că măcar ar fi putut da ochii din nou cu Jud.

Un elicopter era parcat pe alee, iar în bucătărie pilotul și trei cercetători ruși beau cafea și mâncau plăcintă cu cocos. Unul dintre ei era un bărbat fermecător, pe nume Boris, ai cărui ochi de culoarea oțelului străluciră la vederea lui Kathrin. Veni să se așeze lângă ea la masă, flirtând atât de fermecător, încât ea se amuză. Consimți să-l însoțească spre țărm în dimineața următoare; când se ridică să-și mai pună cafea, îi susură lui Pam:

– Unde-i Jud?

– Trebuie să se întoarcă în seara asta, zise Pam, adăugând: E mai grozav decât zece bărbați ca cei din încăperea asta.

– Doar fiindcă nu e Garry aici, o tachină Kathrin.

Dar Pam se întoarse la sobă. Evident, n-o aproba pe Kathrin că iese cu Boris în seara în care Jud trebuia să se întoarcă. Asta e, se gândi Kathrin, și înțelese cât de mult sperase ca Jud s-o fi așteptat în bucătărie. Când Boris se așeză din nou, îi dărui un zâmbet tulburător și începu să-l întrebe despre țara lui natală.

În lumina serii, tundra era cufundată în liniște. Boris, oricât era de încântător, vorbea prea mult; pentru Kathrin, o asemenea frumusețe merita o jertfă de liniște. Boris tocmai repetase ceva pentru a treia oară.

– Ce-ai spus? zise ea și se strădui să fie atentă.

În cele din urmă, se întoarseră să se îndrepte către casă. Când făcură asta, din apropierea Insulei Balenelor, Kathrin auzi zgomotul

îndepărtat al unui motor. Jud venea acasă.

Se străduí să-l grăbească pe Boris. Dar el era interesat de peisaj. Ea și cu Boris parcurseseră numai jumătate din drumul înapoi spre tabără, când Boris zise:

– Vine cineva încoace.

Jud, după cum se aștepta, nu părea prea încântat s-o găsească în compania altui bărbat. Fără să știe asta, Boris îi strânse mâna lui Jud cu mare entuziasm și spuse:

– Am mare noroc să mă plimb în acest loc minunat o fată mai frumoasă ca toate florile astea la un loc, nu-i așa?

Înclinându-se milităreste, duse mâna lui Kathrin la buze.

Kathrin își dădu ochii peste cap și-și eliberă mâna.

– Boris și ceilalți doi cercetători au ajuns în după-amiaza asta, zise. Ce-ai făcut cu vulturii, Jud?

– Nu mi-am dat seama că voi doi tânjeați după această întâlnire, spuse Jud glacial. Îndreptându-se către Kathrin, care ultima dată când o văzuse îi spusese că nu voia să mai pună mâna pe ea, o îmbrățișă și o sărută plin de înțeles pe gură.

Ea ar fi dorit să răspundă sărutului său. Când Jud se îndepărtă în cele din urmă, obrajii ei erau rozalii ca ai unei păpuși. Fiindcă nu putea spune nimic, el se aventură:

– Nu, nu-mi place să te văd cu alt bărbat. Asta te mulțumește?

Sigur, ea cochetase cu gândul de a se folosi de Boris pentru a-l înfuria pe Jud. Dar se hotărî să n-o facă.

– Ai spus că nu mai pui mâna pe mine.

– Nu, n-am spus. Tu mi-ai cerut să nu mai pun mâna pe tine, ceea ce nu e chiar același lucru.

Cu o încetineală deliberată, își plimbă un deget pe linia obrazului ei.

– Îmi place să te ating și am de gând s-o mai fac.

– Tu ești dușmanul, se zbârli ea.

– Mă cunoști mai bine de-atât. Și cu tot teatrul ăsta convingător, vrei să te ating. Nu-i așa? Vrei să fac dragoste cu tine?

– Și ce dacă vreau? izbucni ea. Și bizonii vor, și ursii polari vor, nu-i mare scofală. Diferența e că oamenii pot spune nu. Și asta îți spun și eu.

El se retrase.

– Problema e că nu te cred. Dar ar trebui să te las să te întorci la prietenul tău de colo și să te ocupi de... relații internaționale...

Își culese echipamentul de pe jos, îl salută din cap pe Boris și se întoarse să plece. Apoi îl auzi pe Boris întrebând:

– Bărbatul ăsta e iubitul tău?

– Nu!

– Dar el vrea să fie!

– N-are decât.

– Nu-i place să te vadă cu mine.

– Boris, izbucni ea, cum e posibil să fiu și atrasă de el și să-l resping în același timp? Îl doresc și nu-l doresc, îl cunosc perfect, dar e un străin pentru mine. Of, fir-ar să fie, de ce-ți spun toate astea? Dă-le încolo.

Boris zise, filozofic:

– Eu nu înțeleg ce se petrece între un bărbat și o femeie, doar mă bucur de asta. E un dans, asta-i tot. Un dans.

Asta nu-i era deloc de ajutor.

– Să ne întoarcem, zise Kathrin. Îmi cer iertare, nu sunt o companie prea bună.

Boris zâmbi.

– Cred că ești îndrăgostită de uriașul ăsta furios, așa-i?

Ea spuse, firește sincer:

– Nici măcar nu știu ce înseamnă asta. Să mergem, Boris.

Îl părăsi pe Boris la ușa cabanei ei, se culcă devreme și adormi de îndată. Cu toate astea, la trei noaptea era trează, cu capul încărcat de gânduri. Se foi până la trei și jumătate, când se dădu jos din pat, își puse niște haine pe ea și ieși afară.

Tabăra era cufundată în liniște. Soarele se afla deasupra mării, iar lumina lui strălucea pe suprafața apei. Kathrin trase în piept aerul rece, simțindu-se deja mai bine, apoi păși cât putea de încet pe alee. Voia să se așeze pe malul celui mai apropiat lac.

La numai câțiva metri de ea se afla un urs polar.

Unul tânăr, după cum observă ea imediat. Avea probabil doi ani și de-abia fusese părăsit de mama lui. Se uita la ea cu ochii lui negri, iar nasul lui întunecat adulmeca aerul.

Când veniseră în tabără la începutul verii, Garry le vorbise tuturor despre strategia abordării ursilor polari. Insistase ca mâncarea să fie păstrată numai în bucătărie și în congelatorul de la subsol și era la fel de meticulos în privința arderii gunoiului. Dar dacă un urs polar ar fi vizitat tabăra, spunea el, urcă-te pe acoperiș, acolo vei fi în siguranță.

Pe zidul din spate al bucătăriei era sprijinită o scară tocmai în acest scop. Trăgând cu ochiul la urs, Kathrin se îndreptă într-acolo. Ursul o privi cu interes; era probabil primul om pe care-l vedea, se gândi ea, prinzând cu amândouă mâinile lemnul aspru al scării. Urcă treptele cât putu de repede și se cățără pe acoperiș.

Ursul se apropie de scară. Adulmecă scara, apoi se frecă de ea. Scara se clătină, apoi căzu la pământ, lovindu-se de zid.

Ursul sări înapoi speriat și o rupse la fugă, uitându-se înapoi să vadă dacă nu e urmărit. În câteva clipe, se pierdu în zare, spre cel

mai apropiat lac.

Kathrin trase aer în piept, știind că nu va uita această întâlnire, dorindu-și să fi avut la ea carnețelul ei, pentru a nota detaliile. Dar carnețelul era în cabană. Iar ea, după cum realiză dezamăgită, era consemnată pe acoperiș. Era prea departe de pământ pentru a sări. Și era abia patru fără un sfert noaptea.

Nu putea striga după ajutor, ar fi trezit pe toată lumea. Cabana de alături era cea a lui Jud. Se instală confortabil pe acoperiș. Apoi, ușa cabanei lui Jud se deschise și, ca și cum l-ar fi rugat, ieși afară. O văzu imediat și se apropie.

– Nu mă întreba, îl avertiză.

Într-o manieră relaxată, el o privi cum stătea cu picioarele încrucișate pe acoperiș.

– Arăți ca Buddha în contemplarea absolutului.

Avea pe el o pereche de blugi și un pulover neîncheiat la nasturi.

– Gândurile mele nu-s chiar atât de puțin lumești.

– Mă ispitești să mi te alătur. Ai răsturnat scara ca să rămâi singură acolo sus?

– Mă tem că-ți dai prea mare importanță. Am descurajat un urs polar să mi se alăture.

– Un urs?

Privirea lui Jud deveni ageră, ca și cum ar fi căutat urmele labelor în țărână.

Încotro a luat-o?

– Spre mare. Era tânăr și la fel de surprins să mă vadă cum am fost și eu la vederea lui.

– Deci, el a răsturnat scara. Asta trebuie să fi fost ce m-a trezit.

Jud îi zâmbi.

– Acum, ești la mâna mea.

Îi plăcea când zâmbea, se gândi amețită, privindu-l cum ridică scara.

– Jud, trebuie să-ți spun ceva.

Ceva din tonul vocii ei îl făcu să-și ridice capul. Spuse repede:

– Iartă-mă că am fost furios pe tine seara trecută. Am văzut roșu înaintea ochilor când te-am văzut cu Boris.

– Nu despre asta e vorba. E mult mai grav. E vorba despre mine și Ivor.

– Kit, nu trebuie să te rușinezi de cele întâmplate, zise el cu blândețe.

– Ba da. M-am dus în camera lui în seara telefonului. Eram înnebunită după el, știi asta și credeam că dacă mă duc în patul lui, o să mă însoțească la banchetul de sfârșit de an. Când i-am bătut la ușă, a întrebat cine e, m-a rugat să aștept o clipă. Acum știu – pentru că mi-a spus-o el – că dădea înapoi ceasul de deasupra patului. Când am jurat în instanță că eram cu el la șapte și jumătate, credeam că e adevărat. Dar nu era. Am mințit.

– Deci, așa a procedat... M-am întrebat de multe ori, zise Jud încet. Întotdeauna s-a priceput să manipuleze lucrurile în favoarea lui.

– Am contribuit la trimiterea ta la închisoare, zise Kathrin, abia auzit.

Jud privi în sus la ea.

– Asta a fost partea cea mai rea a coșmarului: știam că Ivor trebuia să fi dat acel telefon, dar cu toate astea, tu jurai că nu l-a dat.

– Îmi pare rău, zise ea nefericită, apoi repetă, plină de amărăciune: Îmi pare rău. Cum aș putea crede ca aceste cuvinte să răscumpere tot răul făcut? Fiindcă am crezut cu adevărat că tu ai făcut-o, Jud. Am crescut împreună, aveam încredere în tine cum

n-am avut niciodată în nimeni, și cu toate astea am crezut că tu ai furat banii.

– Și ai avut un motiv bun. Eu am recunoscut.

– Trebuia să-mi închipui!

– Kit, zise el liniștit, eu am crezut că ai mințit în privința telefonului. Știam că-l iubești pe Ivor și îmi imaginam că sunteți mână în mână. Așa că și eu sunt la fel de vinovat ca și tine de lipsă de încredere, de negarea adevărului de-o viață.

– Eram mână în mână cu el. Eram în pat cu el. Îmi pare atât de rău, Jud. Ceea ce am făcut e de neiertat.

Drept răspuns, el așeză scara la locul ei, sprijinită de perete.

– Ori cobori, ori vin eu la tine, zise cu un zâmbet poznaș.

Ea se frecă la ochi.

– Nu râde de mine.

– Nu râd. Cobori?

Unul singur pe acoperiș era suficient. Cu vederea încețoșată de lacrimi, se lăsă să alunece de pe acoperiș și puse piciorul pe prima treaptă. Când ajunse jos, Jud încă mai ținea scara, iar ea se trezi în brațele lui.

– Te-am rugat să nu mai pui mâna pe mine, zise ea încet.

– Bine, n-o să mai fac, zise el temperându-și mânia și se dădu înapoi.

Kathrin se întoarse pentru a-l vedea. Oare de ce contează atât de mult pentru mine? se întrebă. Nu sunt îndrăgostită de Jud, niciodată între noi n-a fost vorba despre o astfel de relație. Atunci, de ce mă simt ca și când întreaga mea viață ar depinde de ceea ce urmează să ne spunem?

Jud zise, hotărât:

– Vreau să mă asculți, Kit, fiindcă am să spun o singură dată.

Amândoi am făcut greșeli în trecut, greșeli grave. Tu pentru că erai tânără și îndrăgostită de un bărbat care nu merită să te atingă nici cu un deget, eu pentru că am crezut că l-aș putea face pe tata să mă iubească. În clipa în care bănuielile s-au îndreptat către Ivor, tata a suferit un atac. Deci, ce am făcut? Am mărturisit o infracțiune pe care n-am comis-o. Jud cel nobil, Jud cel neprihănit, desigur că tata mă va iubi. N-am obținut nimic. Tata încă se mai uită la mine și o vede pe mama și mă îndoiesc că asta se va schimba vreodată.

Kathrin se îndoia și ea; din ultima ei zi la Thorndean, nu pusese niciodată la îndoială duritatea lui Bernard Leighton. Cu inima îndurerată pentru Jud, spuse:

– Amândoi am greșit. Asta pot să admit. Dar ce înseamnă că mă ierți?

– Exact asta înseamnă. De cele mai multe ori, aproape mă pot ierta și pe mine însumi, adăugă absent.

Ea oftă și se sprijini de scară.

– Eram îngrozită să-ți spun despre ceas și despre telefon. Am crezut că ai să mă urăști veșnic.

– Are vreo importanță pentru tine, Kit?

– Sigur că are, spuse ea, surprinsă că pune o întrebare atât de evidentă. Am crescut împreună, nu-i așa?

– Ăsta-i singurul motiv?

Oare era? Oare cum ar fi putut să-i răspundă?

– Nu e suficient?

Cu mâinile în șolduri, Jud spuse:

– Știi ce se întâmplă când te ating. Asta nu intră în calcul?

– E doar dorință.

– Te rog să mă creditezi cu ceva mai multă subtilitate decât un bizon.

Înclinată să spună adevărul, Kathrin strigă:

– Nu știu ce înseamnă. De unde să știu? Întreaga mea experiență s-a limitat la Ivor, și a fost îngrozitoare. Până ne-am reîntâlnit, n-am fost ispitită să mă culc cu nimeni.

Încordarea de pe chipul lui Jud se risipi puțin.

– Deci, intră în calcul. Așa credeam și eu. Ascultă-mă cu atenție, Kit, fiindcă noi doi trebuie să facem ceva împreună. Ceva foarte important pentru amândoi. Cred că ar trebui să mergem pe Insula Balenelor azi, e un loc mirific. Iar eu am să mă străduiesc să repar ce pot din daunele făcute de Ivor.

– Vrei să spui că... vom face dragoste?

El aprobă din cap, urmărind reacțiile schimbătoare de pe chipul ei, care arătau cum încrederea era urmată de teamă și de negare.

– Da.

Încă mai stătea la câțiva metri de ea.

– Dar nu putem planifica asta așa, cu sânge-rece.

– Scumpa mea Kit, crede-mă, nu va fi cu sânge-rece.

Tandrețea lui o speria mai mult decât orice.

– Atâția ani am fost doar prieteni, zise ea. De-abia am lămurit ce s-a întâmplat acum șapte ani. Nu putem strica asta culcându-ne împreună.

– Îți amintești ziua aia când ne-am pierdut în pădure? Ai avut încredere în mine atunci. Încrede-te și acum, Kit, e tot ce-ți cer.

– E destul de mult.

– Nu m-am îndoit niciodată de curajul tău.

– Poate ar fi cazul să începi să te îndoiești. Și ce dacă facem dragoste? Poate n-o să-mi placă deloc, așa cum a fost cu Ivor. Ori s-ar putea să-mi placă, și atunci? Nu suntem îndrăgostiți unul de altul. Eu am să mă întorc la universitate în toamnă și nu știu care

sunt planurile tale. Ne spunem mulțumesc, ne facem cu mâna și asta-i tot?

– Kit, vorbești ca un om de știință, cu gândire logică și lineară. Relaxează-te și...

– Nu-mi spune cum să gândesc! Dacă n-aș fi gândit logic, aș mai lucra și acum ca bucătar în restaurantul ăla mic din Toronto.

El se legănă pe călcâie, cu un chip impenetrabil.

– Când ai făcut asta?

Deja își regreta ieșirea.

– Imediat după ce tatăl tău a concediat-o pe mama, și asta n-are nimic de-a face cu Insula Balenelor.

– A concediat-o? Ea ținea casa cu un devotament extraordinar.

– Felul lui Ivor de a sărbători condamnarea ta a fost de a-i spune tatălui său că noi doi am făcut dragoste, zise ea. Mama și cu mine am fost date afară în ziua următoare.

Jud era uluit.

– Toată viața mamei tale era legată de Thorndean.

– A murit de pneumonie, în iarna care a urmat. Ea m-a condamnat pe mine.

– Dumnezeule! Deci la șaptesprezece ani ai pierdut tot: pe Ivor, pe mine, casa ta, modul de viață. Și apoi, și pe mama ta.

– Și te mai întrebi de ce stau pe gânduri cu privire la plecarea pe Insula Balenelor? zise ea pătimașă. De-abia te-am regăsit, Jud. Nu vreau să te pierd din nou de dragul unei aventuri bazate pe sex. Nu merită.

Gura lui se strânse.

– Nu umblu după aventuri bazate pe sex. Eu te vreau pe tine, pe tine în mod special. Ai putea descoperi că ai de câștigat mai mult decât ai de pierdut.

Ea n-avea habar la ce se referea. Agățându-se de cuvinte, spuse:

– Și dacă începem să facem dragoste și eu am să vreau să te oprești, ai s-o faci?

– Da.

Întotdeauna avusese încredere în el; aici, în tabără, văzuse că încă mai putea avea încredere. În mine n-am încredere, se gândi. De unde să știu cum ar fi să fac dragoste cu Jud?

– Tot ce am spus și am făcut în ultimele trei săptămâni ne îndreaptă spre Insula Balenelor, spuse Jud. Vreau să fac dragoste cu tine mai mult decât pot spune în cuvinte și am să fac tot ce pot ca să te simți bine. Dar nu te pot obliga să mergi pe insulă, Kit. Asta e alegerea ta.

Ar fi putut să-i ceară s-o sărute. Asta ar fi făcut decizia mult mai ușoară.

În schimb, îl privi în tăcere. Voia să se căsătorească și să aibă copii, în aceeași măsură în care își dorea cariera pe care și-o construia. Copiii însemnau sex; sexul însemna să-și depășească teama de bărbați.

– M-aș folosi de tine, zise ea.

– Îmi asum riscul ăsta.

– Am să merg.

Un mușchi îi tresări pe față; în rest, niciun semn din partea lui în privința deciziei luate.

– Am putea să ne facem bagajul acum, spuse el. Să-ți iei haine pentru a rămâne peste noapte acolo.

Desigur, ieșea din discuție posibilitatea de a se duce din nou la culcare.

– Am nevoie cam de o oră, zise ea. Vrei să-i scrii un bilet lui Garry?

– Sigur. Hai să ne întâlnim aici la șase.

– În regulă, spuse Kathrin încet, se desprinse de scară și se îndreptă către cabana ei. Luă un vas cu apă fierbinte și se spălă din cap până-n picioare, iar în timpul acesta, un refren îi revenea mereu în minte. Ești nebună, ești irațională, nu ești în toate mințile. Ești nebună, ești irațională...

Pe mare, putea fi frig. Își luă pijamaua groasă și roz. Scenele de seducție se presupunea că au loc în lenjerie de satin și pe muzică lentă. Cuplurile dansau în sala de bal a hotelului după o cină elegantă. Parfum. Trandafiri.

Nu pijamale flaușate și cizme de cauciuc.

Nu o femeie moartă de frică.

Capitolul 10

Stând în fața oglinzii, Kathrin își perie părul, apoi îl strânse într-o panglică de catifea. Singurele concesii pe care le putea face seducției erau cerceii de aur și rujul; rujul îi făcea obrajii la fel de palizi ca norii cerului nordic. Călătoria cu barca va rezolva asta, se gândi, după care își făcu bagajul și părăsi cabana.

Jud o aștepta, cu o pușcă agățată în spate pentru a descuraja urșii polari, cu un bidon de combustibil într-o mână și cu aparatul de fotografiat în cealaltă. Liniștită întrucâtva că nu plănuia să petreacă întregul timp pe insulă seducând-o, îi luă bidonul din mână și spuse vesel:

– N-am mai ieșit pe mare până acum, de-abia aștept. Crezi că o să vedem vreo morsă?

El se aplecă înainte, o sărută cu putere și spuse aspru:

– Mă temeam că te-ai putea răzgândi.

Jud, să se teamă?

– N-aș fi făcut asta, zise Kathrin cu o nouă siguranță în glas.

– Încrederea trebuie să fie reciprocă, nu-i așa?

Îi zâmbi, după ce începură să meargă către țărm.

– Nu te-am văzut niciodată rujată. Îți stă bine.

– E singurul înlocuitor pe care l-am putut găsi pentru o cămașă de noapte lungă, cu dantelă, zise ea și remarcă tremurul din glas.

– Am o sticlă de vin care se potrivește cu friptura lui Pam, un cort mai mare decât de obicei și insula e acoperită cu flori. Așa că nu-ți face griji în privința atmosferei romantice, spuse Jud încrezător, după care începu să-i povestească despre morse.

Jud făcu plinul motorului bărcii, iar Kathrin încărcă echipamentul. Ultimul lucru pe care-l făcură fu să se ajute reciproc pentru a îmbrăca costumele galbene de salvare, care îi protejau și de frig. Când Jud îi încheie fermoarul, Kathrin chicoti:

– Mă simt ca un curcan umplut.

Porniră la drum, Jud la cârmă, iar Kathrin în mijlocul bărcii.

– O să mergem în nordul insulei, acolo am văzut ultima dată morsele.

Vântul îi răvășea părul; avea o înfățișare aspră, stăpân pe situație și foarte fericit. Și, se gândi emoționată, era clar că n-avea de gând s-o ducă direct pe insulă și să sară pe ea. Voia ca ea să se bucure de ziua întreagă.

Putea fi extrem de răbdător; probabil învățase asta la închisoare. Pluteau printre banchize, unele de forma unor ciuperci, altele de forma unor farfurii, luminate de soare în nuanțe de turcoaz, mov și azuriu. Jud opri motorul bărcii.

– Vezi banchiza aia aproape de insulă? spuse în șoaptă. Sunt cinci pescărușii albi pe ea.

Kathrin își ridică binoclul. Numele științific al pescărușului alb înseamna "iubitor de gheturi"; erau păsări mici, care trăiau tot anul în nord, în ciuda lunilor îndelungate de întuneric și a frigului tăios. Fixând lentilele binoclului, văzu cele cinci păsări poposite pe

banchiză, cu penele lor fine mai albe decât gheața.

Unul câte unul, pescărușii își luară zborul peste marea cea albastră și liniștită. Kathrin puse jos binoclul cu un suspin de părere de rău.

– Nu voiai să-i fotografiezi?

– Am prins câteva cadre bune ieri. Auzi asta?

De peste ape, răzbătea ecoul unui muget puternic.

– Morse, spuse el.

Când ajunseră lângă ele, Jud spuse:

– Nu ne apropiem prea mult. Pot arăta bine la circ, dar dacă o morsă te trântește în apă, îți rupe oasele.

Curentul îi adusese de partea cealaltă a insulei și pentru prima dată Kathrin zări stâncile unde își aveau cuibul șoimii de tundră. Jud spuse:

– E o plajă stâncoasă dincolo de următoarea peninsulă, ne vom opri acolo.

După ce ancorară barca la țărm, descărcară o parte din echipament într-o poiană apropiată.

– Să le lăsăm pe celelalte, vreau să-ți arăt șoimii.

Poiana era un coltișor care aduna lumina soarelui, adăpostită de vânt și foarte călduroasă.

– E un loc frumos, zise ea.

Chipul lui Jud se relaxă.

– M-am gândit că o să-ți placă.

El îngenunche să deschidă geanta aparatului de fotografiat, iar soarele îi străluci în părul de culoarea penei de corb. Îl cunoștea, se gândi ea, așa cum nu cunoștea niciun alt bărbat. Cu toate astea, cumva, răstimpul de șapte ani îi transformase trupul în acela al unui străin ce nu mai era fratele pe care-l considerase întotdeauna.

Dacă făcea dragoste cu el, va fi umplut golul acela? Ar fi găsit plinătatea, acolo unde nu era decât nepotrivire?

Jud o privi și-i zâmbi:

– Arăți ca și cum ai pune lumea ca cale.

Zâmbetul lui îi aduse primul fior în stomac.

– Vrei să mă ajuți să ies din costumul ăsta? zise ea.

El se ridică în picioare și apucă fermoarul care ținea de la gât până sub talie. Spatele mâinii lui îi atinse din întâmplare bărbia, un mic contact accidental care-i trezi fiori. Fără s-o privească, Jud începu să tragă de fermoar în jos.

Ea nu mai voia să aștepte până la căderea serii. Dar n-avea nicio idee cum să facă să-l seducă. După ce-i eliberase mâinile din costum și o ținuse să nu se dezechilibreze când își scoase și picioarele, Kathrin spuse încet:

– E rândul tău.

Nu exista nicio piesă de îmbrăcăminte mai puțin romantică decât costumul de salvare; cu toate acestea, desfacerea fermoarului îi păru lui Kathrin un gest deosebit de intim. Își ridică privirea la el și spuse simplu:

– Jud, acum... te rog...

Chipurile amândurora fură cuprinse de uimire și de fericire. El spuse:

– Acum, e minunat. Dă-mi voie doar să întind unul din sacii de dormit pe iarbă.

Ea rămase nemișcată, cu vechile temeri copleșind-o din nou. Ești nebună, ești irațională, nu ești în toate mințile. El remarcă tulburarea ei. Desfăcându-i panglica din păr, își îngropă mâinile în buclele ei și zise:

– Sunt Jud. Mă cunoști și ești în siguranță cu mine.

– Te cunosc și nu te cunosc, șopti ea. Nu m-am simțit niciodată așa cu tine.

Unul câte unul, el îi sărută vârfurile degetelor.

– Sunt un bărbat care te dorește mai mult decât poate spune în cuvinte.

– Am crezut că atunci când ai aflat că Ivor m-a violat, n-ai să mă mai vrei.

– Ce a făcut Ivor, e de neiertat. Dar în închisoare am învățat să nu-l urăsc. Și te doresc, Kit, să nu te îndoiești de asta.

Brusc, Kathrin înțelese că era exact unde dorea să fie: în brațele unui bărbat care o cunoștea bine și care o dorea cu ardoare. Temerile o părăsiră. Își încolăci mâinile după gâtul lui Jud și-l sărută pe gură. Sărutul lui era amețitor ca vinul.

– Ai prea multe haine pe tine, zise el.

Îi scoase puloverul peste cap, apoi începu să-i desfacă nasturii cămășii. Inima îi bătea cu putere în piept. Cu un impuls care-i spunea că acesta era bărbatul cu care voia să fie, Kathrin începu să-i descheie și ea cămașa.

El o sărută din nou, iar mâna îi mângâie umerii goi.

– Iubito, nu-i nicio grabă, șopti cu gura lângă a ei.

– Jud, mă aflu acolo unde vreau să fiu, zise ea. Aici, cu tine.

În albastrul nesfârșit al ochilor lui văzu o acceptare imediată a cuvintelor ei și văzu că și el își pierde controlul. Cu un geamăt, se prăbuși deasupra trupului ei.

Nu-și mai amintea cu precizie cum scăpaseră de restul de haine. Dar păstră în memorie imaginea lor, goi sub cerul liber, cu mâinile împreunate, ochi în ochi, ca și cum făcuseră un jurământ nerostit. Cu o voce răgușită de emoție, contemplând liniile trupului ei scăldat de soare, Jud spuse:

– Ești neînchipuit de frumoasă... Mă simt ca și când aș fi așteptat dintotdeauna clipa aceasta.

Mai târziu, avea să-și amintească aceste cuvinte. Ea zise:

– Mă bucur că facem dragoste aici, în locul ăsta frumos și sălbatic. Locul nostru e aici, întotdeauna a fost aici.

Cu mâinile îngropate în părul lui, cu capul dat pe spate, Kathrin simți val după val de senzații dându-i năvală, extrem de puternic, neașteptat, până nu le mai putu stăpâni. Ele o copleșiră și se auzi țipând, un țipăt sălbatic înghițit de tăcerea arctică, dar care făcea parte din ea.

Jud o așeză mai bine pe sacul de dormit, sorbind din priviri toate detaliile chipului ei uluit de plăcere.

– Jud, nu mi-am închipuit niciodată, spuse tremurând. Nu mi-am închipuit niciodată că m-aș putea simți așa.

– Scumpa mea Kit, de-abia am început.

Și deodată, ea începu să râdă, un chicotit lipsit de griji și plin de bucurie.

– Am încredere în tine, zise, dar chiar așa?

Jud făcu dragoste cu ea cu delicatețe și fermitate. Și când ajunseră amândoi pe culmea plăcerii, Kathrin știu că el îi făgăduise un loc pe care nu-l mai văzuse niciodată. Și în locul aceasta, Jud cel din trecut și cel din prezent deveniră unul singur și se contopiră cu ea.

Se trezi privindu-l în albastrul adânc al ochilor, acel albastru în care se pierduse și se regăsise pe sine. Apoi, deasupra capului lui, albastrul palid al cerului fu despicat de o pasăre albă.

– Șoimul, șopti Jud.

Privi în jos, către femeia din brațele lui și își puse capul pe umărul ei. Kathrin se agăță de el, speriată de ceea ce zărise pe chipul

lui, ca și când i-ar fi pătruns până în suflet, și zise grăbită:

– Jud, ce s-a întâmplat?

El scutură din cap, respirând greu.

– Lasă-mă o clipă, o să fiu bine, murmură.

Când o privi în cele din urmă, era din nou Jud pe care-l știa.

Ea spuse, tulburată:

– Mi-ai dăruit atât de mult. Mă simt eliberată de trecut, liberă cum nu m-am simțit în ultimii șapte ani. M-ai redat mie însămi, Jud, m-ai împlinit. Iar eu nu ți-am dat decât o iubită lipsită de experiență.

– Nu! spuse brutal. Mi-ai dat mai mult decât îți poți închipui.

Ea se simți nesigură.

– Nu înțeleg.

– Știu că nu înțelegi. Nu-s prea sigur că înțeleg nici eu. Tot ce pot spune, e că a face dragoste cu tine e lucrul cel mai bun care mi s-a întâmplat vreodată.

Atinsă în inimă, Kathrin spuse neajutorată:

– Și mie la fel.

El zâmbi:

– Deci, nu avem niciun motiv de îngrijorare. Nu vreau să răcești, iubito. Hai să ne îmbrăcăm și să căutăm cuibul șoimilor.

– Mai întâi ia-mă în brațe, zise ea cu glas timid, neconvinsă să părăsească poiana smălțuită cu flori, în care cunoscuse atâta fericire.

Jud se apropie de ea, sărutând-o cu atâta tandrețe, încât ultimele ei temeri fură înlăturate. Apoi se ridicară și începură să se îmbrace.

Hoinăriră pe insulă, privind șoimii adulți cum își hrăneau puii și focile care se odihneau pe stânci. După ce Jud instală cortul, făcură dragoste iarăși și iarăși și Kathrin descoperi că avea multe să-i dăruiască bărbatului de lângă ea, al cărui trup devenise un instrument de plăcere. Părea că lumea se schimbase. Florile, șoimii

care se îndreptau către cuiburi, marea cea albastră din ochii lui Jud, toate acestea căpătaseră o limpezime și un ecou ca și când le vedea pentru prima dată. Se simțea vie, cu fiecare fibră a trupului ei.

Se simțea și foarte fericită.

Adormi în brațele lui Jud și se trezi mângâiată de el și pregăti micul dejun care avu gustul hranei zeilor. Jud spuse:

– Cred că ar trebui să începem să strângem lucrurile. I-am spus lui Garry că ne întoarcem în dimineața asta; vrea să facem un recensământ al focilor de pe banchize.

Garry și Boris păreau personaje dintr-o altă viață. Îi stătea pe limbă să spună: "Nu vreau să mă întorc".

Era concentrată să amestece cafeaua și zahărul în cana lui când, cu o nouă limpezime a gândirii, înțelese că trecutul era cu desăvârșire pierdut pentru ea. Jud, prietenul platonic al tinereții ei, nu mai exista. În locul lui se afla un bărbat care trebuia doar s-o privească pentru ca să se topească de plăcere. Oare mai era liberă?

Ce-am făcut? Pentru numele lui Dumnezeu, ce-am făcut?

În următoarea jumătate de oră, încărcară barca. Dar înainte de a pleca, Jud puse o mână pe umărul lui Kathrin și spuse chinuit:

– Nu mai fi atât de nefericită, Kit. Ce s-a întâmplat aici, nu s-a terminat doar pentru că ne întoarcem în tabără. N-am de gând să dispar.

Crezuse că își camuflase destul de bine nefericirea. Nu știu cine ești, se gândi. După cum nu știu care e relația dintre noi.

– E în regulă, mormăi ea.

– Avem la dispoziție tot restul verii, spuse el.

Dar vara arctică era scurtă, iar iarna era lungă și aspră. Ea zise:

– Ar fi mai bine să plecăm.

Drumul înapoi fu lipsit de peripeții și se întoarseră în liniște în

tabără. Dar înainte de a ajunge la adăpost, Kathrin se opri și spuse, cu o notă de disperare:

– Jud, îmi pare rău, nu știu ce-i cu mine... Cred că nu mi-a plăcut că trebuie să plecăm de pe insulă, era atât de bine acolo...

El puse jos bidonul de combustibil și geanta aparatului de fotografiat și o luă în brațe. Sărutul lui fu atât de senzual, încât atunci când o eliberă era îmbujorată.

– Asta-i o noutate pentru mine în aceeași măsură cum este și pentru tine, zise el. Dar jur că n-o să te părăsesc așa cum am făcut acum șapte ani. N-o să mai pierzi nimic niciodată.

Oare de asta se temea? Nici măcar nu știa întrebarea potrivită, se gândi, darămite răspunsul...

După ce își lăsă echipamentul în cabană, se duse la bucătărie, care părea aglomerată. Cercetătorii ruși mai erau acolo, la fel Calvin și Karl. Jud stătea de vorbă cu Garry. Când intră pe ușă, privirea lui Jud se îndreptă către ea, trimițându-i un zâmbet.

Un murmur străbătu încăperea și ea observă că toată lumea se uita când la ea când la Jud. Cu roșeața inundându-i obrajii, spuse:

– Bună dimineața tuturor. Pam, acum înțeleg de ce tu și cu Garry v-ați retras pe Insula Balenelor în zilele libere. Ce loc minunat!

Să înțeleagă din asta ce vor, se gândi ea cu viclenie.

– Jud, avionul sosește în jumătate de oră ca să-i ducă pe ruși la o turmă de karibu. Te-am programat și pe tine să pleci cu ei, zise Garry.

– La naiba, spuse Jud.

Zâmbetul lui Kathrin îi îngheță pe față. Deja pleca, se gândi. Ce spusese? N-am să plec niciodată.

– Și când ne întoarcem? întrebă Jud.

– În două, trei zile, răspunse Garry.

Privind la ea, Jud zise:

– Kit, trebuie să plec. Am nevoie de fotografii cu karibu pentru cartea mea. Dar o să vin după tine în tundră imediat ce mă întorc.

Boris se străduia să prindă fiecare cuvânt, iar Pam, cu ochi curioși, uitase de sosul în care amesteca.

– Sigur că trebuie să pleci, nici nu-i atât de important, la urma urmelor.

– Bineînțeles că este, mormăi Jud.

Hotărâtă să nu dezvăluie nici lui nici celorlalți tulburarea ei, Kathrin zise cu răceală:

– Și eu trebuie să lucrez. Turma poate fi la kilometri de unde am lăsat-o ultima dată. Am să plec de îndată ce sunt gata, îi spuse lui Garry.

– Să iei una din arme. S-a întors ursul.

– O să iau. Pam, avem ceva de mâncare?

– Îți pun ceva la pachet, zise Pam morocănoasă.

– Mulțumesc.

Cu un zâmbet imparțial adresat tuturor, Kathrin se îndreptă către cabană. Nu fu uimită când un ciocănit puternic se auzi în ușa ei, câteva clipe mai târziu.

– Intră, zise și fu la fel de puțin surprinsă când Jud intră în cameră.

– Să știi că e al naibii de important când trebuie să plec pentru câteva zile și să te las singură, tună el.

– Oh, termină! strigă ea și izbucni în plâns. Sunt o ticăloasă și mă port groaznic. N-am făcut altceva decât să ne culcăm împreună, n-am niciun motiv să mă port ca o răzgâiată... Of, fir-ar să fie, nu pot să sufăr să plâng, fiindcă arăt ca naiba după aceea și toată lumea din tabără va ști că ne-am certat.

Cu o expresie ciudată întipărită pe chip, Jud zise:

– Chiar atât de tare îți dorești să nu plec?

– Cum pot fi atât de fericită într-o zi pentru ca să fiu atât de amărâtă în următoarea? Nu pleci decât pentru trei zile, nu-i mare lucru.

– Trei zile par o veșnicie.

Așa era. Avea dreptate. Kathrin îl prinse de mânecă și zise:

– O să ai grijă, nu-i așa?

– Imediat ce mă întorc, am să aflu localizarea ta de la Garry și am să vin la tine în tundră. Și tu să ai grijă, cu ursul.

– Ai de gând să mă săruți de rămas-bun?

– Dacă n-ar trebui să plec în douăzeci de minute, te-aș duce în pat, mormăi ei și o sărută cu o hotărâre dezarmantă.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, privea avionul cum se ridică de la sol și se pierde între munți. Se întoarse la cabană, salutându-l absentă pe Garry care ieșea din stația radio.

– Locul ăsta-i mai ceva decât aeroportul din Toronto, se plânse Garry. Prietenul tău Ivor trebuie să sosească în zece minute, împreună cu doi consultanți în minerit. Trebuie să facă plinul.

– Ivor nu e prietenul meu. Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai sta prin preajmă, Garry. Data trecută a cam sărit calul.

– Nu pot să-i sufăr pe oamenii ăștia de afaceri care vin încoace pentru o săptămână și au impresia că știu tot, zise Garry agresiv. Mai bine n-ar mai poposi pe aici, ca să nu fiu nevoit să șterg pe jos cu el.

Se întoarse la cabana ei pentru a termina de făcut bagajele. Dar când zgomotul vesti sosirea elicopterului, ieși afară să privească. Garry ieșise și el să-i întâmpine pe consultanți; simțindu-se în siguranță, căci nici însuși Ivor n-ar fi încercat ceva în prezența a trei oameni, Kathrin se îndreptă spre locul de alimentare.

Îmbrăcat în jacheta lui neagră de piele, Ivor pusese pompa de combustibil în rezervor. Când o văzu, ceva asemănător unui zâmbet îi lumină fața.

– Bună ziua, Kathrin, zise cordial.

Curajul lui era de admirat. Ce era greu de admirat, era obsesia ei adolescentină pentru el. Cu Jud lângă ea, îl alesese pe Ivor?

– Bună, răspunse.

– Îți mulțumesc că mi-ai sărit în ajutor zilele trecute.

– Nu voiam să te ajut pe tine, zise ea tranșant. Am aruncat apa ca să-l împiedic pe Jud să te facă fărâme. A stat la închisoare o dată pentru tine, ceea ce e mai mult decât suficient.

– Trebuia să-mi închipui că va sări la mine. E îndrăgostit de tine de cincisprezece ani și mai bine.

Complet siderată, Kathrin strigă:

– Nu face asta, Ivor! Măcar acum nu-mi mai spune minciuni.

El ridică din umeri.

– Eu nu te-am vrut niciodată, Kathrin. Nu ești genul meu. Dar mă amuza să te văd cum te agăți de fiecare cuvințel al meu, iar lucrul ăsta îl făcea pe Jud să sufere. Știam că nu va spune nimic câtă vreme erai îndrăgostită de mine. El a fost întotdeauna cel puternic și liniștit. Cred că s-a obișnuit să fie așa din copilărie.

– Ivor, Jud nu era îndrăgostit de mine. Eram prieteni! Doar atât, prieteni foarte buni.

– Spune-i cum vrei. Un serviciu se răsplătește cu altul, așa se spune. Tu m-ai scos dintr-o încurcătură urâtă, așa că m-am gândit să-ți spun ce simțea Jud pentru tine. Pentru mine nu contează dacă tu crezi ori ba.

Crezuse fiecare cuvințel din scenariul fictiv al lui Ivor; însă acum, când se străduia să-i spună adevărul, era convinsă că minte.

Îndesându-și mâinile în buzunarele blugilor, zise:

– Ce se întâmplă cu mina?

– Ar trebui să aducem primii oamenii primăvara viitoare.

– Ivor, l-ai putea convinge pe tatăl tău să nu mai continue cu asta. Aveți amândoi mai mulți bani decât vă trebuie.

– Niciodată nu poți avea destui bani, spuse el.

– Dar veți distruge locul ăsta!

– Asta se întâmplă când la mijloc sunt bani, putere și schimbare, Kathrin. Ce înseamnă câteva animale ridicole și o insulă uitată de Dumnezeu în comparație cu astea?

– Totul, zise ea. Absolut totul. La revedere, Ivor.

N-avea nimic să mai spună unui bărbat pe care odinioară îl adorase. Dar Jud nu era îndrăgostit de ea, nu-i așa?

Capitolul 11

Îi trebuiră câteva ore ca să-i localizeze pe bizoni, care se mutaseră între povârnișurile abrupte dintre cele două văi. Își instală cortul și luă cina, apoi îl căută pe Garry prin radio pentru a-i comunica poziția ei.

– Niciun semn de la urs, îi spuse el. Ai grijă cu vremea, Kathrin. Sunt nori de ceață în larg și vântul îi poate aduce pe uscat destul de repede. Dacă se face ceață, rămâi pe loc în tabăra ta, bine?

La începutul verii, tăbăra fusese cufundată în ceață mai bine de două zile.

– Am înțeles, zise. Spune-i lui Pam că spaghetele ei sunt excepționale.

Spălă vasele, își luă rucsacul de umăr și se duse să urmărească turma. Îi era imposibil să nu se gândească la Jud. Poate Ivor mințea și Jud era îndrăgostit de ea. Ce-i spusese Jud? "Am așteptat dintotdeauna clipa asta". Atunci, crezuse că e doar poezie. Dar poate vorbise serios.

Pe la amiază, turma se așeză. Deși soarele dispăruse în spatele unor nori negri îngrămădiți pe cer, nu era nici urmă de ceață. Și

dacă dormise profund în brațele lui Jud, nu dormise mult, iar noaptea trecută nu dormise deloc. Nu i-ar fi stricat, acum că turma era mai potolită, să ațipească puțin. Se așeză cât putu de bine între stânci, se întinse și închise ochii, după care adormi de îndată.

Kathrin se trezi în altă lume. Deschise ochii și clipi, întrebându-se dacă mai visează. Dar când îi deschise din nou, nimic nu se schimbase, și când se ridică de pe stâncă, avea spatele înțepenit și mușchii o dureau. Nu visa. Era trează.

Ceața se instalase.

Pe o rază de câțiva metri în jur, nu vedea nimic. Mai rău, nu putea auzi nimic. Era complet izolată, se gândi, ca și cum ar fi fost într-o închisoare. Oare așa fusese și cu Jud, acest sens claustrofobic al lumii care se închide în jurul tău până nu-ți mai auzi decât bătăile propriei inimi?

Stai lângă cort, spusese Garry. Dar cortul era la două ore de mers, iar șansele să-l găsească prin ceață erau nule. Se uită la ceas și, spre uluirea ei, văzu că dormise mai mult de șase ore. Trebuia să-i dea raportul lui Garry cu o oră în urmă. Nu vor veni după ea pe ceața asta. N-ar fi avut niciun sens.

Cu degetele înghețate, deschise rucsacul. Mai avea puțină mâncare și o jumătate de sticlă de apă. Nu erau suficiente, dacă ceața dura două zile, cum fusese în vară. Kathrin rămase nemișcată, încercând să-și amintească în ce direcție fusese orientată înainte să adoarmă. Era pe marginea dintre cele două văi și, dacă mergea, ar fi ajuns la podiș. Oare era mai bine să plece într-acolo decât să încerce să-și găsească cortul?

Un plan alternativ ar fi fost să coboare în vale și să caute râul. Dar erau câmpii întinse pe malul râului, iar ceața ar fi estompat zgomotul râului.

Încă mai avea la ea arma, sprijinită de stânci. Kathrin o privea cu respect. Ura armele. Dar când ajungea la câmpie, ar fi putut-o folosi ca semnal de poziționare. Întrucâtva liniștită, mestecă niște stafide și alune, bău puțină apă și porni prin ceață.

Stâncile erau ude și alunecoase. Dar nu îndrăznea să părăsească această cale și să treacă pe iarbă, ca să nu se rătăcească. Mergea încet, oprindu-se din când în când pentru a ridica o movilă de pietre, pentru a ști pe unde a trecut. Pe măsură ce o movilă era urmată de alta și încălzită de exercițiul acesta, simți o prezență care o întărea: era Jud.

Oare o iubise dintotdeauna? Sau Ivor mințea din nou?

Dădu de un zid de granit. Se prinse de el, încercând să-și păstreze simțul direcției. Începu să-l escaladeze, atentă pe unde pășea, silindu-se să nu se grăbească. Dacă Jud era îndrăgostit de ea, nu era de mirare că prima dată când făcuseră dragoste îi tulburase sufletul.

Se opri puțin. Și ce dacă Jud o iubea? Ea nu era îndrăgostită de el. Nu fusese niciodată.

De când era doar o fetiță, îl prețuise ca prieten. Apoi, printr-un ciudat concurs de împrejurări, pe o insulă arctică, îi devenise iubit, un bărbat a cărui pasiune trezise în ea femeia a cărei existență n-o bănuise niciodată. Dar asta nu însemna că e îndrăgostită, nu-i așa?

Adună patru ori cinci pietre și făcu din ele o movilă. Peste o sută de ani, ele vor fi încă acolo, după ce ea nu va mai fi demult. Oare ar trebui să-și asume riscul ca pasiunea și prietenia să se amestece în acea stare misterioasă numită iubire?

Cu un freamăt de înfrigurare, observă cât de indiferent era peisajul față de ea. Tundrei nu-i păsa de ea. Era o intrusă, una care nu aparținea locului.

În ciuda hotărârii de a-și conserva energia, începu să se grăbească, împinsă de teamă. Într-o fracțiune de secundă, văzu claia de blană maronie și, cu spaimă, se aruncă într-o parte.

Bizonul se îndreptă și el, pufăind și pregătindu-și coarnele, probabil la fel de speriat de întâlnirea aceea ca și ea. Era Bossy. Kathrin se aruncă pe o stâncă și puse gheata stângă într-o crăpătură pentru a se putea arunca mai sus.

Apoi, gheata dreaptă alunecă pe niște licheni uzi. Prinse din nou stânca și se împinse mai sus. Bossy era sub ea, scobind pământul cu coarnele și aruncând bucăți de țărână în aer, nemulțumit că fusese deranjat din somn. Instinctiv, Kathrin păși înapoi.

Piciorul îi întâlni doar aerul. Dând din mâini într-un efort extraordinar de a se salva, se simți căzând. Se lovi cu capul de cea mai apropiată stâncă. Țipă de durere, iar valurile albe de ceață fură înghițite de un întuneric gros.

Kathrin își reveni după câteva minute. Stătu nemișcată, încercând să-și amintească unde se afla. Era în viroagă, împreună cu Jud? Atunci, unde erau corbii?

Își duse mâna la față și văzu că era udă. Sângerez, se gândi uimită. Unde-i Jud? Îi strigă numele încet, pândind sunetul pașilor lui îndreptându-se către ea.

Nimic. Doar liniștea.

Încruntându-se, înțelese deodată că ceața dinaintea ochilor ei era reală și că pe față și pe haine avea stropi de umezeală. Într-o secundă, reveni la realitate. Sunt în tundră, se gândi amețită. Jud e la sute de kilometri distanță. O, Doamne, am nevoie de el...

Pentru că mișcarea cea mai mică părea un efort considerabil, Kathrin se întinse la loc și alunecă într-o stare vecină cu visarea. Astfel se scurse o oră, apoi încă una, până își dădu seama că

genunchiul i-a înțepenit, iar vântul o biciuia în față.

Se chinui să se ridice. Când se ridică în capul oaselor, așteptând cu răbdare, lumea din jur își reveni încetul cu încetul și observă cu entuziasm cum panorama se lărgește. Ceața se rărise; vântul o alungase.

Cu mare greutate, pentru că avea mâinile reci, Kathrin luă o înghițitură din sticla de apă. Apoi își exploră fața și dădu de o zgârietură și de o umflătură, acolo unde se lovise de stâncă. Înghiți câteva alune înainte de a se ridica în genunchi și apoi în picioare.

Arma, se gândi tulbure. Mă pot sprijini de armă.

Vântul se întețise. Alese o cărare printre stânci, verifică să nu fie bizoni, fie ei treji ori adormiți, și porni la drum.

Înainta extrem de greu. Dar înainta, iar ceața se subție până ajunse să fie doar pâlcuri răzlețe. Își umplu sticla cu apă și ațipi câteva ore lângă un izvor, iar când se trezi, deși o durea capul, se simți mult mai puternică. Ceața dispăruse cu totul, iar lumina era orbitoare. Se ridică în picioare și porni din nou pe drum.

După două ore, putu zări, ca niște piuneze colorate prinse pe o hartă, clădirile îndepărtate ale taberei. Soarele strălucitor îi împungea ochii. În depărtare, zări o siluetă întunecată care se mișca. Un bărbat într-o jachetă bleumarin escalada stâncile. Îl recunoscu pe loc, căci nu făcea oare parte din ea? Bărbatul era Jud.

Într-un avânt de bucurie cum nu-i mai fusese dat să trăiască, se așeză pe stânca cea mai apropiată. Jud. Căutând-o pe ea.

Deschise gura să-l strige, dar zări cu coada ochiului o altă mișcare. Ochii i se deschiseră larg de spaimă, iar cuvintele îi înghețară pe buze. În spatele lui Jud, de-a lungul unui povârniș care ducea la țărm. alerga un urs polar.

Ursul era la câțiva zeci de metri de el. Dar era limpede că-l

urmărea.

Se ridică și-l strigă, dar simți cum vântul îi aduce cuvântul înapoi. Strigă din nou, dând din mâini. Jud nici măcar nu se uita în sus, doar continua să înainteze.

Distanța dintre bărbat și urs se micșora.

Părea același urs care o făcuse pe ea să se refugieze pe acoperiș. Deci era tânăr, neexperimentat la vânătoare și, cu siguranță, flămând. Era mult mai simplu pentru el să urmărească un om prin trundră decât să aștepte ore întregi pe gheață pentru ca o focă să iasă la suprafață...

Am să pierd totul, se gândi Kathrin, și simți cum se cufundă în spaimă și amețeală. Totul. Pentru că Jud e totul pentru mine. Tot ce mi-am dorit vreodată. Mai mult decât aș putea spera. Asta-i iubirea. Acum înțeleg ce nu am înțeles înainte. Acum, când ar putea fi prea târziu.

Îl iubesc pe Jud. Nu-l pot pierde.

Alergă pe pantă, asumându-și riscuri pe care altfel nu și le-ar fi asumat. Arma i se legăna peste coapse. Arma, se gândi, cum de am uitat de ea? Pot trage cu arma. Va auzi.

Încărcă arma cu degete tremurânde. Apoi trase un foc în aer.

Zgomotul fu asurzitor, amplificat de stânci. Jud se întoarse către zgomot, iar Kathrin îi zări paloarea de pe chip. Îi făcu semn cu mâna și-și schimbă direcția, începând să alerge. Dar tot nu văzuse ursul.

Închise ochii și trase alt foc, simțind că reculul îi mișca umărul din loc. De data asta, Jud se opri pe loc. Se uită în jur, văzu ursul și se aruncă la pământ. Avea și el o armă.

Kathrin continuă să coboare povârnișul, cu ghetele alunecându-i pe stânci ca schiurile. Văzduhul fu sfâșiat de un al treilea foc de armă, apoi de un al patrulea, trase de Jud în aer. Ursul

rămase pe loc, apoi se ridică. După care o rupse la fugă pe unde venise.

Kathrin nu și-ar fi putut stăvili avântul nici dacă ar fi vrut. Se îndrepta drept către Jud. El o prinse de umeri, iar nasul i se cuibări la pieptul lui, având încă arma într-o mână. El i-o luă, o așeză pe pământ și zise:

– Kit, trebuie să te măriți cu mine. Ce naiba ți-ai făcut la față?

Ea își odihni obrazul pe pieptul lui și cu un oftat fericit, zise:

– Sunt bine.

– Ce înțelegi prin bine?

– Am crezut că voi pierde totul, înțelegi?

– Nu, nu înțeleg.

Îi ridică bărbia, iar în ochii lui se citea emoția.

– Ești plină de sânge pe față și pe păr. Ce-ai pățit?

Arăta înnebunit și nu era sigură că auzise vreun cuvânt din ce spusese.

– M-am pierdut în ceață, m-am ciocnit cu Bossy și m-am lovit la cap. M-ai cerut de nevastă ori n-am înțeles bine?

– Sigur că te-am cerut, zise el.

Întrebă aspru:

– De ce?

– De ce trebuie să pui întrebarea asta? Mi s-a părut că a fost extrem de clar pe Insula Balenelor că sunt îndrăgostit de tine până peste cap.

– Jud Leighton, zise ea cu un calm periculos, cu tine nimic nu e extrem de clar, mai cu seamă că acum câteva minute mă pregăteam să te văd făcut bucăți de un urs înfometat. Urăsc armele. Singurul lucru care m-a făcut să trag a fost gândul de a te pierde. Și nu, n-am înțeles pe Insula Balenelor că ești îndrăgostit de mine. Oh, că ai fost

vreodată.

– Sunt, de la paisprezece ani.

Deci, măcar de data asta, Ivor nu mințise.

– Dar aveam atunci doar zece ani.

– Iată un motiv foarte bun pentru să-mi țin gura, nu crezi? Apoi te-am văzut ținându-te după Ivor. Cum ți-aș fi putut spune ce simțeam?

Străduindu-se să se obișnuiască cu această nouă realitate, Kathrin zise brusc:

– Dacă mă iubeai, chestia cu telefonul trebuie să te fi distrus.

– Da. Sigur.

Aproape se temea să-l creadă, fiindcă dacă ceea ce spunea era adevărat, era o minune.

– Și încă mai ești îndrăgostit de mine? zise ea prudent.

Chipul lui se destinsese.

– Scumpa mea Kit, te iubesc de la paisprezece ani și am să te iubesc până când o să mor. Când o să fiu un moș gârbovit de nouăzeci și cinci de ani, tot am să te iubesc.

– O! spuse Kathrin.

– De ce crezi că am venit aici? Turnarea filmului și lunile petrecute în singurătatea muntelui au scos din mine anii grei de închisoare. Am învățat să nu-l urăsc pe Ivor. Deci, tot ce-mi rămânea, era să mă eliberez de tine. Pare simplu, nu? Eram aproape sigur că studiezi biologia. Am căutat pe internet și am găsit universitatea pe care o urmai și proiectul tău de cercetare pe perioada verii. Apoi, într-o seară pe la ora zece, ai intrat în bucătăria taberei și am știut că sunt legat de tine mai puternic decât am fost vreodată. În locul puștoaicei din boxa martorilor, am văzut o femeie frumoasă pe care nu mi-o puteam scoate din minte. Te întrebi de ce am fost atât de

diplomat?

– Am crezut că mă urăști.

– Eram gelos. Furios. Confuz. Dar nu te-am urât niciodată, Kit. Te iubeam prea mult.

Jud o iubise dintotdeauna. Jud o iubea și acum. Era adevărat... minunea se întâmpla.

– Ești de-adevăratelea. Nu visez...

Îi mângâie fața.

– Ai nevoie de un bărbierit.

– Când Garry mi-a spus că n-ai raportat aseară, n-am mai stat pe loc pentru detalii ca bărbieritul.

Îi duse mâna la buze.

– Deci, la ce te refereai când ziceai că pierzi totul, Kathrin?

– Tu ești totul pentru mine, asta încercam să-ți spun. Nu-ți amintești că atunci când am plecat de pe insulă mi-ai spus că nu va trebui să mai pierd nimic niciodată? A fost nevoie de un urs polar ca să înțeleg că dacă te-aș fi pierdut, aș fi pierdut totul... tot ce contează...

– Vrei să spui că ești îndrăgostită de mine?

– Cred că da. Eram atât de sigură că-l iubesc pe Ivor, încât nu agreez ideea de a folosi același cuvânt în ceea ce te privește. Pentru că nu există termen de comparație. Tu ești tot ce dorește inima mea, ești sufletul meu pereche, împlinirea mea...

Chipul lui Jud se schimbă. Cu un geamăt nearticulat, o luă în brațe și o sărută, punând în gesturi ceea ce nu putea pune în cuvinte. Apoi, o privi din nou:

– Vrei să te măriți cu mine?

– Da, din toată inima.

– Aș vrea să fac dragoste cu tine chiar acum. Dar am putea

declanșa o alunecare de teren.

– În plus, am o mare durere de cap, zise ea liniștită.

– Arăți groaznic, Kit.

– N-ar trebui să vorbești așa, chicoti ea. Ar trebui să compari frumusețea mea dacă nu cu un trandafir, măcar cu o părăluță de Arctica.

– Ai pielea cam de culoarea uneia. Tu păstrezi lumina soarelui pentru mine ca petalele unei părăluțe.

– Nu vreau decât să plâng când mă privești în felul ăsta. Ceea ce e o nebunie, când sunt atât de fericită.

– Mai poți suporta încă o veste bună?

– Ai să mă duci în brațe până în tabără?

El râse.

– Să nu crezi că nu-s în stare. Dar nu, nu-i asta. Avionul cu care tocmai am călătorit a adus corespondența și am primit o scrisoare pe care am așteptat-o întreaga vară. Am angajat un detectiv privat să adune probe ale faptului că banii au fost furați de Ivor. Așa că am să trec la un pic de șantaj. N-o să redeschid cazul, dacă Ivor se asigură că firma tatălui meu nu-și exercită drepturile de minerit în nord.

– Deci, mina n-o să pornească?

Când Jud aprobă din cap, Kathrin își încolăci brațele după gâtul lui și-l strânse din răsputeri.

– Jud, asta-i grozav!

– Scumpa mea Kit, aș vrea să te sărut, dar arăți ca și cum te-ai prăbuși dacă aș face-o. Poate ar fi mai bine să te duc în brațe.

– Promit să fiu atentă după urși polari dacă o faci, zise ea mulțumită, frecându-și obrazul de pieptul lui. Și brusc, nu mai avea importanță că folosise aceste cuvinte pentru un alt bărbat:

– Te iubesc, zise. O, Jud, te iubesc.

El râse, entuziast.

– Vom obține o dispensă specială și ne vom căsători chiar aici, la sfârșitul verii. Aș putea locui în Calgary iarna următoare, cât îți pregătești licența.

– Perfect, spuse ea. Între timp, te poți muta în cabana mea, dacă vrei.

Privirea din ochii lui o făcu să tremure de bucurie.

– Vreau, zise Jud și o sărută cu un amestec de blândețe și senzualitate care-i înmuie genunchii. Sărutând-o din nou, spuse:

– Am așteptat asta toată viața.

– Am fost făcuți unul pentru altul, zise Kathrin. Doar că mi-a luat puțin mai mult să-mi dau seama.

– Cam cincisprezece ani, spuse Jud, cu zâmbetul acela care-i ajungea la inimă. Doar să nu mai uiți că eu sunt cel pe care-l iubești.

– Nu voi uita, făgădui Kathrin.

Și-și respectă promisiunea.

Sfârșit

Trimitem colete cu cărți pentru persoane juridice și fizice în orice zonă a țării, fără taxe poștale.
Scrieți-ne pe adresa:
S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE SRL
Str. Panait Istrati 62, Sector 1, București;
sau telefonați la numărul 021/223 63 07.

THE BEST

Kathrin și-a găsit pacea și a descoperit o frumusețe negrăită în scurta vară arctică. Ultimul om pe care s-ar fi așteptat — ori pe care și-ar fi dorit — să-l vadă era Jud Leighton, care împreună cu fratele său, o trădaseră cu atâta cruzime cu șapte ani în urmă. Și nu intenționa nicidecum să-l însoțească pe Jud în tundra sălbatică. Cu atât mai mult cu cât părea să considere că ea era aceea care greșise...

PREȚ: 8 LEI

ISBN: 978-973-580-433-6